

marko pogačnik

SPIRITELE
NATURII
SI
FIINTELE
ELEMENTALE

să lucrăm cu
ființele inteligente din natură

fy
editura for you

Marko Pogačnik

Spiritele naturii și ființele elementale

Să lucrăm cu ființele inteligente din natură

©Copyright 1995 by MARKO POGAČNIK,
Ediția în limba engleză ©Findhorn Press

*Nature Spirits and Elemental Beings
Working with the intelligence in Nature
by Marco Pogačnik.*

Această traducere a fost publicată prin înțelegere cu autorul

Tehnoredactare Felicia Drăgușin
Coperta Adrian Frigioiu

Copyright © 2009, Editura For You

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POGAČNIK, MARKO

Spiritele naturii și ființele elementale : să lucrăm cu ființele
inteligente din natură / Marko Pogačnik: București : For You, 2009

ISBN 978-973-1701-55-4

159.961

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice
formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul
prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0311001455,

0744352963; 0724212695

e-mail monica.visan@editura-foryou.ro;
foryou@editura-foryou.ro;

site: <http://www.editura-foryou.ro>,
www.copiii-indigo.ro

Printed in Romania

ISBN 978-973-1701-55-4

MARKO POGAČNIK,

Spiritele naturii și ființele elementale

Să lucrăm cu ființele inteligente din natură

Traducere
Daria Vasilescu

EDITURA FOR YOU

Introducere

Pitici, zâne, nimfe – acestea sunt personaje des întâlnite în basmele multor culturi. Dar, aceste basme sunt realitate, sau ficțiune? Experiențele mele mi-au arătat că ființele elementale există cu adevărat și că există o inteligență a Pământului, a naturii și în tot ceea ce ne înconjoară, care este reală.

Experiențele pe care le relatez în această carte arată că a venit timpul ca specia umană să ia în serios aceste ființe și energii și să accepte că ele fac parte din multidimensionalitatea vieții de pe această planetă. De sute de ani, mintea noastră umană, tot mai dominantă, le-a alungat într-o lume de basm ireală, separată. Însă, sunt de părere că, între timp, conștiința noastră s-a dezvoltat în așa măsură, încât putem acum să ne apropiem de lumea elementală la un alt nivel și să o percepem prin ochii minții moderne – o minte echilibrată de puterea emoțională a inimilor noastre.

În cele treisprezece luni care au trecut între prima mea comunicare cu elementalii – adică de pe data de 26 ianuarie 1993 – și terminarea acestui manuscris, dimensiunile fundamentale ale lumii elementale mi-au fost arătate și explicate, în mare parte chiar de ființele elementale. Am avut o experiență în care am fost un vizitator invitat într-un teritoriu necunoscut, ca mai apoi să le povestesc fraților mei oameni despre existența plină de viață și surprinzătoarea frumusețe a aceluia loc. Firește că, în aceste treisprezece luni, nu am dispărut din lumea de zi cu zi; din contră, am dus în continuare o viață normală (în care mă ocup, în principal, de vindecarea Pământului), cu și mai mult entuziasm.

Am făcut primii pași în direcția vindecării Pământului, pe la mijlocul anilor '60. Împreună cu poetul Iztok Geister, am creat o mișcare artistică în Slovenia, țara mea de origine (fosta Iugoslavie), numită OHO¹, care se implica în procesele de transformare din artă și cultură. Era o încercare de a schimba principiile fundamentale pe care se bazează cultura noastră modernă, centrată pe oameni. Cu ajutorul artei conceptuale, reprezentărilor artistice și artei stradale și peisagistice, am încercat să deschidem căi de a percepe lumea din jurul nostru, căi care să nu se folosească de proiecțiile oamenilor. La acea vreme, uneltele noastre se limitau la tehnicile artistice.

Al doilea pas a fost făcut la începutul anilor '70, când împreună cu soția mea, Marika, și câțiva prieteni, am creat o comunitate rurală în Sempas, Slovenia, la nord de Trieste. Am părăsit mediul urban și ne-am stabilit la o fermă părăsită din valea Vipava, pentru a intra într-o comunicare conștientă și iubitoare cu Pământul și cu natura. „Familia Sempas” a funcționat ca fermă organică – și, totodată, ca centru spiritual.

Interesul nostru pentru ființele elementale a fost trezit de un prospect primit de la Comunitatea Findhorn din Scoția, care relata despre o conversație purtată cu Pan. Urmând acest semn, am decis să vizităm Fundația Findhorn în vara anului 1971. Odată ajunși acolo, ne-am dat seama că existau lucruri mai importante de învățat despre modul de viață Findhorn decât aprofundarea cunoștințelor despre lumea elementală. Dezamăgirea noastră în această privință a fost diminuată de următoarea experiență.

În ziua în care ne-am întors acasă, Marika a cumpărat un pachet de boabe de soia – o plantă pe care nu o cunoșteam la acea vreme. Ea le-a plantat acasă, să vadă dacă vor crește și în țara noastră.

¹O monografie despre OHO (1962-1971) a fost publicată de Muzeul de Artă Modernă din Ljubljana, în 1994 (textul este disponibil și în limba engleză).

tră. Nici după câteva săptămâni semințele nu au germinat, iar noi eram aproape convinși că nu vor da roade, întrucât cumpăraserăm semințe de soia pentru consum și nu pentru plantat. Apoi, într-o noapte, Marika a visat o caleașcă trasă de cai – nu avea roți, nu atingea pământul și era condusă de un gnom.

O domniță foarte gingașă, acoperită cu văluri verzi, dansa în caleașcă, în ritmul valsului „Dunărea albastră” și cânta: „Eu sunt soia... eu sunt soia”. Soția mea s-a trezit și a țâșnit în grădină, în cămașă de noapte, pentru a vedea ce s-a întâmplat cu bucata de pământ în care am plantat semințele de soia. Abia și-a putut crede ochilor: în lumina lunii, a văzut că toate boabele de soia germinează. Își scoteau toate, cu mândrie, capetele verzi de sub pământ.

Mi-am început lucrarea în domeniul vindecării Pământului, pe la mijlocul anilor '80, când prin sculptura mea am creat un fel de acupunctură pentru Pământ, pe care am numit-o litopunctură – cuvântul vine de la *lithos* („piatră” în limba greacă) și *punctura* („a străpunge”, din cuvântul latin *pungere*). A face litopunctură într-un loc înseamnă să poziționezi lespezi de piatră cu semne sculptate – pe care le numesc cosmograme – în anumite puncte situate pe liniile geomagnetice ale Pământului, care sunt echivalente cu punctele de acupunctură ale corpului uman. Lespedea de piatră este poziționată în așa fel încât provoacă o rezonanță la nivel energetic, în timp ce cosmograma operează la nivel de conștiință – adică la nivel de informație. Între anii 1986-89, am implementat cu succes, pentru prima oară, metoda mea de litopunctură, în toată complexitatea sa, pe domeniul castelului Türrnich, de lângă Cologne, unde am putut ajuta parcul să se regenereze – deși nivelul extrem de scăzut al apei subterane, cauzat de mineritul din acea zonă, avusese efecte devastatoare asupra calității vieții din acel loc.

Pentru a putea face o astfel de lucrare, a trebuit să-mi dezvolt sensibilitatea la dimensiunile subtile ale mediului înconjurător. La început, eram interesat doar de fenomenele energetice precum

nivelurile apei, liniile de legătură între locurile mistice și centrii energetici ce funcționează ca niște chakre în corpul Pământului.² Apoi, am descoperit că există și un nivel spiritual al peisajului, compus din structuri geometrice invizibile, care se numesc, de obicei, temple naturale. Am încercat să prezint legile nivelului spiritual, într-o carte publicată în 1993, în limba germană, cu titlul: *Die Landschaft der Göttin (Peisajul Zeitei)*. Cartea de față, despre spirite ale naturii și ființe elementale, prezintă mai departe aspectul subtil al corpului acestui Pământ – nivelul conștiinței.

Această perspectivă multidimensională asupra peisajului și naturii a putut ajunge la gradul de desăvârșire pe care îl are în prezent, doar mulțumită cooperării cu cele două fiice ale mele, Ajra Miška și Ana Pogačnik, fiecare dintre ele comunicând, în felul său, cu ființele din tărâmul angelic. Prin intermediul lucrării lor prin channeling, au putut să contribuie cu o cunoaștere bogată, ce rareori este dobândită în cadrul lumii noastre moderne. Cu ajutorul lor, am putut să-mi re-examinez și să-mi corectez experiențele și înțelegerea, ori de câte ori aveam nevoie. În această carte, am citat o parte din mesaje primite de ele prin channeling, pentru care le sunt foarte recunoscător.

Tot ceea ce nu am putut să exprim prin scris, am încercat să transmit prin desenele mele. Am fost nevoit să mă confrunt cu estetica stranie a lumii elementale. Pe de-o parte, elementalii – în calitate de ființe spirituale – nu au o formă fizică; pe de altă parte, conștiința umană îi poate înțelege doar dacă aceștia preiau o anumită formă, prin care pot fi identificați la nivel mental. Am vrut să rezolv acest paradox, încercând să discern și să descriu formele eterice ale elementalilor. Apoi, am încercat să construiesc punți în-

²Vezi cartea *Ley Lines and Ecology*, scrisă alături de William Bloom și publicată de Gothic Image of Glastonbury, în 1985. n. a.

tre propriile experiențe și formele atribuite în mod tradițional elementalilor: să flexibilizez formele care au fost percepute în mod tradițional ca fiind prea dense sau să strâng laolaltă și să le ofer o imagine energiilor, în cazurile în care lipsa de formă pare a fi un obstacol în calea înțelegerii.

Pentru a face ca imaginile să fie cât mai autentice posibil, am desenat „formele fără formă” ale unor ființe, chiar în locul unde mi s-au arătat, primind și luând în calcul feedbackul dat de „modelele” mele, în timp ce le desenam.

La trei ani după încheierea acestui manuscris, sfatul meu pentru cititor ar fi să nu-mi ia conceptele și comentariile prea în serios. Acestea sunt în mod firesc limitate de conștiința mea de la acea vreme. Mai importante sunt relatările despre experiențele mele, care sunt autentice și vorbesc de la sine.

Nădăjduiesc că vă veți bucura de această carte și că veți fi inspirați să pășiți, voi înșivă, în lumea miraculoasă a elementalilor.

Marko Pogačnik
Strakane, 12 septembrie 1996

CAPITOLUL I

*Pătrunderea mea
într-o lume necunoscută*

Prima dată când am intrat în contact cu inteligențele naturii menționate în basme și legende a fost în septembrie 1992. La acea vreme, mă aflam în Irlanda de Nord, împreună cu fiica și colaboratoarea mea, Ajra Miška. Cu un an în urmă, primăria din Derry (Londonderry) m-a însărcinat cu realizarea unui vast proiect de vindecare a mediului. Regiunea Derry/Donegal fusese deranjată de granița dintre Irlanda de Nord și Republica Irlanda. Scopul meu era să re-creez unitatea vital-energetică¹ inițială a zonei, prin așezarea sculpturilor din piatră de ambele părți ale graniței, și astfel am plasat pietre de litopunctură, una câte una, pe Pământ, acolo unde era nevoie. Reveneam în Derry pentru o ceremonie de închinare și, totodată, pentru a-i prezenta publicului această lucrare. Trebuia să fiu unul dintre ghizii unui grup de oameni care făcea un tur prin locurile străvechi sacre, marcate de pietrele de litopunctură.

Într-o dimineață, am mers la Cercurile din Piatră de la Beaghmore, pentru a pregăti călătoriile. Pietrele sunt situate pe un teren mlăștinos, cu vegetație sălbatică, aproape de Cookstown.

¹Nivelul vital-energetic al mediului se află la un nivel vibrațional superior celui material. Se numește și nivelul eteric sau bioenergetic. La aceste vibrații, pot fi găsite structuri de forță, sau alte fenomene.

Aceste cercuri de pietre neolitice au o calitate unică, deoarece cu multe secole în urmă au fost acoperite de straturi groase de turbă și au fost perfect conservate în forma lor inițială. Aceste exemple de artă megalitică au fost descoperite recent de arheologi. În prezent, putem învăța foarte multe lucruri din starea lor inițială, neschimbată.

Atunci a fost prima dată când am încercat să simt structurile energetice ale cercurilor din pietre, doar cu mâinile. Cu puțin timp în urmă, luasem decizia de a nu mai folosi instrumentele de radiestezie și aveam nevoie de mult curaj să mă bazez doar pe mâinile mele, pentru a percepe vibrațiile ce indicau diferite radiații. Am crezut dintotdeauna că foloseam bagheta de radiestezie, doar pentru a evidenția fiorii subtili pe care îi simte corpul uman, atunci când se află deasupra unui punct energetic sau trece printr-un câmp de energie. Au trecut doisprezece ani de când am reușit să mă debarasez de bagheta care îmi servea drept „cârjă”. Din acel moment, pur și simplu le-am permis mâinilor să se miște liber prin vibrațiile unui loc.

În acea primă zi, am descoperit că mâinile mele urmau mișcările anumitor tipare și legi și, prin urmare, puteam să fac clar distincția între diferitele fenomene energetice. De exemplu, când stăteam în interiorul unuia dintre cele șapte cercuri simple din pietre, mâna mi se legăna înainte și înapoi, într-o mișcare lungă și într-un ritm regulat, pe care l-am identificat apoi ca fiind ritmul „solar”. Dar atunci când mă urcam pe una dintre grămezile rotunde de pietre (așa-numitele pietre de hotar ce completează cercurile din piatră), mișcările ritmice ale mâinii se schimbau: mișcările de „pendul” se transformau în mișcări rapide, circulare. Acestea erau ritmurile lunare, pe care le numeam ritmuri feminine, în comparație cu energia masculină (solară) a cercurilor din pietre. Întreaga compoziție a structurilor din piatră de la Beaghmore a fost creată pentru a reflecta echilibrul dintre puterile yin și yang ale universului.

Dar, lângă pietrele etajate și din cercuri, există și pietre separate, care la prima vedere par să fi fost așezate la nimereală. În trecut, când încă mai investigam cu ajutorul instrumentelor mele de radiestezie, nu am putut găsi un punct de referință prin care să-mi dau seama că acestea erau părți importante ale structurii vechiului templu din piatră. Acum eram foarte nerăbdător să văd dacă puteam percepe ceva de la aceste pietre misterioase, doar cu ajutorul mâinilor.

Relaxat, dar cu o concentrare lăuntrică profundă, mi-am așezat cu grijă mâna dreaptă pe suprafața uneia dintre pietre și mi-am lăsat mâna stângă să atârne liber. Spre uimirea mea, mâna a început să se miște foarte, foarte încet. Însă nu doar această mișcare lentă a mâinii m-a luat prin surprindere – dădea impresia că avea nevoie de infinit de mult timp ca să descrie un arc complet – ci și senzația stranie pe care o aveam în mijlocul palmei. Aveam impresia că priveam direct în lumea de dincolo, printr-o fisură îngustă din suprafața Pământului.

Am fost uluit de aceste percepții pe care nu le mai avusesem înainte și m-am întors spre fiica mea, Ajra, rugând-o să-l întrebe ce se întâmplă pe Îngerul ei Maestru². Răspunsul său a fost că întâlnisem prezența ființelor elementale.

Această explicație nu m-ar fi ajutat prea mult, dacă fiica mea nu ar fi scris cu o lună înainte o carte, care i-a fost dictată de către Îngerul Maestru, Christophor Tragus. Acolo, printre altele, era descrisă în amănunt lumea îngerilor și a elementalilor. Nu avusesem ocazia să citesc cartea, pentru că se afla încă pe computerul ei, însă,

²Cu un an înainte, o rugasem pe Ajra să mă ajute la pregătirea unui proiect de litopunctură. Ea își descoperise recent capacitatea de a comunica telepatic cu Îngerul ei Maestru, Christopher Tragus. Îi spun „Înger Maestru”, deoarece este una dintre acele ființe care ne asistă evoluția umană, dintr-o realitate paralelă invizibilă, de unde ne dau sfaturi și sprijină procesul de evoluție, prin impulsurile lor.

datorită cunoașterii naturii ființelor elementale, Ajra a reușit să-mi explice două lucruri despre acest contact neașteptat:

„În primul rând, elementalii pot exista la două niveluri, simultan. Corpurile lor, spre deosebire de corpurile umane, nu sunt formate din substanță materială. În schimb, ei preiau forma unui vortex energetic ce vibrează la un nivel vital-energetic. În al doilea rând, ei au o conștiință care se desfășoară mai mult la nivel emoțional³ decât la nivel mental, așa cum este în cazul oamenilor. Prin urmare, nu se poate ajunge la ei prin intermediul proceselor de gândire, ci numai printr-o legătură emoțională.”

Senzațiile din ambele mâini reflectau exact această existență duală a elementalilor: din mișcările extrem de lente ale mâinii, puteam percepe vibrația „corpului” vital energetic, iar prin senzațiile din palma mâinii drepte, eram atras în cele mai mari profunzimii ale unei calități stranie ale conștiinței emoționale. Astfel, percepția mea putea cuprinde ambele niveluri ale existenței elementale.

Ajra și-a adus aminte și despre faptul că Îngerul Maestru i-a vorbit și despre o conștientizare a rolului pe care îl au elementalii în crearea mediului, un aspect care era cunoscut în vechile culturi neolitice. În fiecare loc sacru al acestei culturi, au fost construite puncte de contact pentru regnul elemental, iar acest rol este jucat de pietrele împrăștiate „la nimereală” în cercurile din piatră de la Beaghmore. După câteva zile, am întâlnit un al doilea exemplu în cercul din pietre de la Beltony, lângă Raphoe, Co. Donegal. Acolo, una dintre cele 66 de pietre aranjate într-un cerc prezenta o serie de gropițe circulare⁴ – o piatră în prezența căreia am putut simți o vibrație cu o încărcătură emoțională asemănătoare cu cea a pietre-

³Numit și nivel astral.

⁴În Europa Centrală, acest fenomen corespunde așa-numitelor „Schalensteine” (pietrelor cupă). Potrivit propriilor descoperiri, și acestea sunt dedicate elementalilor.

lor separate de la Beaghmore. Era evident că, dintre cele 66 de pietre verticale, aceasta fusese aleasă să reprezinte legătura directă cu prezența elementalilor.

În următoarele luni, folosind această nouă sensibilitate a mâinilor, am descoperit prezența elementalilor în mai multe locuri diferite, deși nu am putut depăși această experiență inițială. La un an după, chiar la sfârșitul lunii ianuarie, lucrurile au avansat puțin când, împreună cu soția mea, Marika, am vizitat un vindecător din partea slovenă a Carinthiei. El se numește Franz Mihelač și este un vindecător unic, prin faptul că, pentru a-și realiza vindecările, creează în camera unde se află un câmp energetic atât de puternic, încât abia se mai poate respira. Tratamentul propriu-zis era pentru soția mea, dar mi-a fost permis să fiu de față și să particip la crearea câmpului energetic. Presiunea aproape de nesuportat a acestor forțe de vindecare mi-a dezvăluit două senzații în corp, care până atunci dormiseră în subconștientul meu.

La început, am observat cu groază că ceva părea să-mi lipsească în regiunea inimii. Am simțit că această „gaură” era strânsă cu o bandă. Ani de zile căutasem cauza problemelor de inimă recurente și credeam că reușisem să o găsesc. Dar acum mi se arăta o altă problemă nerezolvată.

A doua dezvăluire a luat forma unui fel de viziune: am putut vedea cu o mare claritate, deschiderea unui tunel, în partea inferioară a coloanei vertebrale. Era frumos acoperită de o boltă de piatră. Aveam senzația că acest tunel ducea, pe diagonală, până în străfundurile Pământului. Dar, atunci când am încercat să intru în el, în mod conștient, mi-am dat seama că drumul era pe alocuri năpădit de buruieni. Încercând să pătrund mai adânc, am observat că, în unele locuri, unde căzuseră bucăți mari de piatră din tavan, accesul era blocat

Nu am înțeles ce reprezenta această imagine a tunelului, dar în privința problemei de inimă, am început să cred că ea își avea rădăcinile într-una dintre viețile mele anterioare. Până atunci, nu dorisem niciodată să-mi cercetez încarnările trecute, deoarece părerea mea este că toate problemele trebuie rezolvate aici și acum.

Dar, acum aveam dorința arzătoare de a descoperi secretul legat de „gaura” din inimă. Am decis să mă las pe mâinile Ajrei, care avea să-mi supravegheze regresia în viața anterioară. Urmând instrucțiunile date de Îngerul ei Maestru, ea a creat o metodă de regresie care se folosea de cooperarea conștientă a persoanei implicate, deosebindu-se de alte metode ce folosesc hipnoza. Pe data de 26 ianuarie 1993, mă aflam pe canapeaua ei, de unde m-a călăuzit în trecut, printr-un tunel întunecat. A lăsat ca timpul să curgă înapoi, cu mare viteză, timp în care eu trebuia să fiu atent la evenimentele importante care se apropiau de mine. Apoi, pe măsură ce mi-am concentrat atenția mai puternic, timpul s-a oprit brusc și puteam observa liniștit ceea ce se întâmpla. Mai întâi, am trecut printr-o viață care nu avea nicio relevanță pentru problema mea de inimă. Dar, la începutul celei de-a doua existențe, am presimțit că ceva avea legătură cu problema din prezent.

Puteam vedea că eram un copil sensibil, născut în Italia, în perioada renașcentistă. Mama mea murise la scurt timp după ce m-a născut, iar tatăl meu era un duce cu multă influență. Fiind unicul lui fiu, trebuia să-i fiu moștenitor. Însă pe mine nu mă interesa puterea lumească; preferam să intru în comuniune cu natura, pe domeniile sălbatice din jurul castelului. Mai târziu m-am călugărit, pentru a ieși din sfera de influență a tatălui meu. Apoi, timpul a început să curgă rapid. Monotonia vieții monastice nu oferea indicii care să necesite o examinare mai atentă, dar după câteva clipe, brusc, am simțit că se va întâmpla ceva decisiv.

Am oprit curgerea timpului. Mesagerul tatălui meu m-a vizitat în chilia mea, să-mi spună că tata era pe moarte și că voia să vin

acasă ca să-i preiau titlul și îndatoririle. Aranjase deja totul cu starețul mănăstirii. M-am retras în interiorul meu, pentru a mă întreba dacă trebuia să urmez această cale – o cale a puterii. În final, am refuzat invitația. Doream să fiu sincer cu mine însumi, în toate situațiile. Am văzut că mesagerul l-a vizitat din nou pe stareț. S-au înțeles să-mi dea o otravă care avea să mă facă să leșin și să dau impresia că am murit. Apoi, am fost înmormântat de viu. Era clar că, astfel, cei doi sperau că nu vor fi pătați de păcatul uciderii, dat fiind că aveam să mor pe cale naturală.

M-am trezit în coșciug, în clipa în care am rămas fără aer. Eram surprinzător de calm, având în vedere că mă aflam pe punctul de a muri. Înainte să respir pentru ultima oară, am văzut un grup de pitici care veneau spre mine – i-am putut recunoaște după costumele lor tradiționale. Veniseră să-mi ia inima. Era inima unui om curat.

Plin de emoție, am sărit de pe canapea și am strigat: „Ajra, trebuie să-i căutăm pe pitici, să aflăm ce au făcut cu inima mea”. Eram convins că golul imens pe care îl simțeam în regiunea inimii avea legătură cu această experiență de basm din trecut.

Ajra m-a întrebat dacă știam vreun loc care avea legătură cu împărăția piticilor. Datorită noii capacități dobândite, descoperisem un astfel de loc, la scurt timp după călătoria în Irlanda. Era un loc situat în pădurea din apropierea casei din Sampas. Acolo, un mic zid din pietre se ridica din pământul acoperit cu frunze.

Ajra mi-a spus să-mi imaginez o arcadă de piatră. Aceasta era intrarea într-un tunel ce ducea în adâncul Pământului. Apoi, trebuia să-mi imaginez că mă strecur prin tunel, urmând un drum întunecat, până în străfundurile planetei. Tunelul negru părea nesfârșit, însă am decis să merg mai departe. Dintr-o dată, am ajuns la capătul drumului și am pătruns într-o încăpere iluminată, foarte spațioasă. M-am uitat în jurul meu. La început, nu am văzut nimic în afară de o lumină destul de slabă. Când am privit în jos, am văzut o mulțime de pitici care alergau în toate direcțiile. Mă simțeam ca

Gulliver printre liliputani. După ce am ieșit din starea de uimire, mi-am amintit de ce venisem acolo. Apoi, cu o voce lăuntrică puternică, le-am spus cine eram și că venisem să-mi vizitez inima. Spre surprinderea mea, am descoperit că micuții cunoșteau întreaga situație. Câțiva pitici au părăsit imediat mulțimea și au luat-o la fugă, într-o anumită direcție. I-am urmat cu pașii mei uriași.

Drumul era întortocheat, ca într-un labirint. Am parcurs o distanță destul de mare. În final, ne-am oprit în fața unei încăperi de piatră. Uimit, am văzut că inima mea era așezată pe un pedestal. Era unicul obiect din încăpere. Părea să fi fost transformată într-o piatră prețioasă. Forma inimii îmi era atât de cunoscută, încât am luat-o în mână cu naturalețe și mi-am așezat-o în piept. Încăpea perfect în gaura pe care am simțit-o în regiunea inimii, când l-am vizitat pe vindecătorul din Carinthia. M-am simțit reînnoit pe loc.

Dar, atunci când, bucurat, am vrut să părăsesc încăperea, am remarcat că în jurul meu plutea o tăcere plină de dezamăgire. Mi-am dat seama imediat ce făcusem. Eram pe cale să iau relicva sfântă a piticilor – inima unui om curat. Cu greu, am pus-o înapoi pe altarul ei. Apoi, mi-a venit o idee. Le-am spus piticilor: „Da, aveți dreptate. Inima este acum relicva voastră. Dar, fiindcă este inima mea, aș vrea să vă rog să-mi faceți o favoare – să o pot vizita, ori de câte ori inima mea din prezent are nevoie să se regenereze”. Și, cu binecunoscutul simț al dreptății pe care îl au piticii, dorința mi-a fost îndeplinită.

În următoarele zile, în timpul meditațiilor mele profunde de dimineață, m-am întors pe acel drum, pentru a-mi așeza puțin inima curată în piept, după care o puneam înapoi pe altar. La un moment dat, am încetat să mai folosesc intrarea de la zidul de piatră din pădurea noastră și am început să folosesc tunelul pe care îl percepușem la baza coloanei mele vertebrale, în timpul ședinței de vindecare din Carinthia. Atunci, mi s-a arătat că tunelul era blocat. Ca în cazul majorității oamenilor, capacitatea de a stabili o legătură conștientă cu lumea elementală dispăruse din mintea mea conștientă.

Timp de șapte zile, vizitele mele de dimineață în lumea subterană nu au prezentat probleme. Dar, când m-am întors acolo, în cea de-a opta zi, obișnuitul sentiment că sunt binevenit ce emana din atmosfera cenușie, plăcută, a acelui loc dispăruse. În schimb, am ajuns să fiu înconjurat de o lumină strălucitoare. Am încercat în zadar să înțeleg ce se întâmplă. Ca să găsesc un răspuns, m-am cufundat în lumină și am văzut că pătrunsesem profund în elementul apei. Spre surprinderea mea, puteam respira foarte bine, deși mă cufundam tot mai adânc în apă. Alunecam în jos, pe lângă un zid vertical din piatră, și am simțit că sunt atras în adâncurile primordiale ale apei; în cele din urmă, am ajuns la intrarea într-o peșteră. Înăuntrul ei am văzut un pește – un pește cenușiu uriaș, cu forma unei frunze. Nu părea să se miște din poziția sa, deși făcea mișcări subtile înainte și înapoi, pentru a-și menține un echilibru perfect.

Am privit în ochii lui și am recunoscut-o pe Faronika, femeia-pește. O cunoscută baladă tradițională slovenă îi spune povestea:

Iisus înoată în mare,

într-o mare adâncă, adâncă.

O femeie-pește îl urmează – este Faronika.

„O, așteaptă femeie-pește,

așteaptă femeie-pește Faronika!

Vrem să te întrebăm despre ce se întâmplă în lume.”

„Dacă plesnesc din coadă,

lumea va dispărea.

Dacă mă întorc cu burta în sus,

lumea va fi acoperită de ape.”

„O, nu face asta, femeie-pește, femeie-pește Faronika.

Gândește-te la copilași, nu face asta, și gândește-te la toate femeile care nasc acum.”

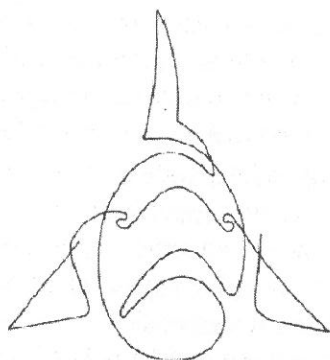
Am întrebat-o în șoaptă, ce rol juca ea cu adevărat în mediul înconjurător. Am primit răspunsul clar că este unul dintre elemen-

talii de apă și că lucrează în ape și, de asemenea, în „izvoarele oarbe” din adâncurile planetei. Rolul ei este de a menține echilibrul fundamental de pe Pământ. Dacă scutură din coadă, deasupra, pe Pământ, se produc catastrofe, exact așa cum s-a transmis în folclor.⁵ Fiecare loc și regiune își are propria integritate și fiecare are un punct de echilibru, care rezonază cu un elemental de tipul ei. Apoi, am întrebat-o cum puteam recunoaște un astfel de punct de echilibru. Imediat, mâna mi s-a ridicat în apă, începând să se rotească în fața mea, în sensul invers acelor de ceasornic.

I-am mulțumit Faronikăi și am rugat-o să aibă milă de oameni, pentru dezechilibrele ecologice pe care le-am creat. După ce am revenit la conștiința mea de fiecare zi, am mulțumit în mod deosebit pentru această întâlnire, pentru că întâlnisem o ființă a apei, într-o dimensiune complet diferită de cea a basmelor obișnuite în care sunt menționate ondinele sau silfidele. Mi se părea foarte logic ca apa să fie elementul potrivit pentru ființele elementale ale echilibrului, dat fiind că apa are capacitatea să formeze o suprafață plană și netedă în orice situație dată. Ar trebui să protejăm apele subterane, pentru a păstra echilibrul Pământului.

A doua zi dimineață, când, în timpul meditației, m-am cufundat în lumea subterană, eram foarte nerăbdător. Ce ființă de basm aveam să întâlnesc de această dată? Din nou, am ajuns în elementul apei. Am fost tras foarte rapid în adâncuri. Mici vortexuri de apă dansau și se roteau în jurul meu, trăgându-mă direct în oceanul primordial. Când am atins fundul oceanului, am fost întâmpinat de o ființă de o frumusețe răpitoare. Am recunoscut-o pe împărăteasa

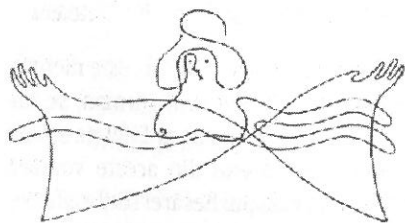
⁵Un pește – păzitor al lumii – sau un „pește al lumii” este menționat în miturile creației ale multor popoare. În folclorul german, se numește „slăvitor” sau „co-slăvitor”. Un cântec din regiunea Eifel ne spune că peștele are aceleași puteri ca cele ale peștelui din aceste versuri: „Peștele este co-slăvitor,/Ar trebui invocat în timpul fiecărei slujbe sfinte/Dacă nu este invocat atunci,/vor fi cutremure pe aceste meleaguri”.

Femeia-pește, Faronika, -
un personaj mitologic
ce reprezintă spiritul echilibrului.

elementului apă, numită în folclorul sloven, frumoasa Vida. Frumusețea sa magică m-a vrăjit atât de mult, încât am uitat de sarcina mea de a ajunge să cunosc lumea neglijată a ființelor elementale. Chiar înainte să dispară, mi-am venit în fire și am inundat-o cu întrebări. Mi-a spus că darul pe care îl face ea vieții este misterioasa putere de regenerare pe care o are apa dulce și curată. Basmele în care este menționată „apa vieții”, acea putere ce poate aduce morții înapoi la viață, se referă la ființele elementale care conservă puterea apei.

Apoi, mi-a fost arătată o viziune a naturii din jur, în toată frumusețea sa copleșitoare; în mod normal, ființa umană trăiește foarte rar o asemenea frumusețe. Mi s-a spus că această calitate paradisiacă a frumuseții ne este dată datorită puterii regeneratoare a apei, pe care silfidele o distribuie în întreaga lume a Pământului creat. Această frumusețe nu este numai vizibilă - ci și percepută, în principal, prin intermediul sentimentelor noastre.

Frumoasa Vida - cea care
domnește asupra
elementului apă.

Când am fost pregătit să-i mulțumesc Videi și să o părăsesc, femeia apei mi-a transmis un mesaj de o mare gravitate. Frumusețea pe care ea și alți elementali i-o oferă lumii nu reprezintă doar o calitate estetică, ci este, mai curând, o calitate fundamentală a vieții. Prin daunele progresive create mediului înconjurător - mai întâi prin poluare, iar apoi prin degradarea tuturor sistemelor acvatice, calitatea vieții se va înrăutăți și va urma sărutul morții.

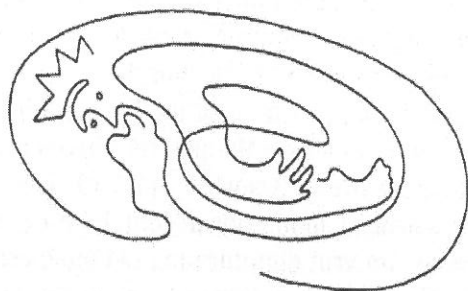
Al treilea personaj de basm, pe care l-am întâlnit în timpul meditației mele de dimineață, a fost Regele Mathias, cel mai celebru erou din poveștile populare slovene. Oamenii spun că acesta doarme alături de marea sa armată, în interiorul Muntelui Peca, la marginea Carinției slovene. Am vrut dintotdeauna să-l întâlnesc, deoarece eram curios să aflu ce puteri reale avea - și nu clișeele atribuite, în general, acestor personaje-eroi.⁶

Mai întâi, în întuneric a apărut un sceptor luminos - simbolul puterii regale. Luând sceptorul în mână, am fost condus în lumea subterană a Muntelui Peca. În cele din urmă, am ajuns într-o sală imensă, unde era așezat pe tron un bătrân rege. Mi s-a permis să-l privesc în ochi. Dintr-o dată, am știut că era inteligența primară a elementalilor Pământului, iar armata sa reprezenta puterile adormite ale Pământului - un număr imens de gnomi, învăluți în brațele somnului.⁷ Somnul adânc al acestor puteri, pe care ni le imaginăm ca pe niște soldați, mi-a amintit de basmul „Frumoasa din Pădurea Adormită”, ceea ce ne indică faptul că această cunoaștere a lumii elementale s-a cufundat în adâncurile minții subconștiente a omenirii. Mi s-a spus că, din cauza acestei uitări totale, avem în prezent experiența că Pământul e un simplu bulgăre de materie non-inteligentă. Deoarece conștiința umană este forța decisivă în această perioadă,

⁶ Povești asemănătoare circulă și în Anglia despre Regele Arthur, despre care se spune că zace dormind în anumite locuri.

⁷ Gnom vine de la *genomos* (gr.): cel care trăiește în pământ.

a prezenței noastre pe Pământ, lumea gnomilor a fost forțată să se retragă aproape de tot. Oamenii care aveau o anumită sensibilitate și au creat basmele populare, cu mult timp în urmă, au perceput starea elementalilor Pământului, ca pe cea a unor ființe adormite.

Mathias - relege adormit
al gnomilor,
ca simbol al fiecărei
puteri.

După acestea, am rugat să mi se dea voie să pun o altă întrebare. După ce mi s-a dat permisiunea, am întrebat despre evenimentul menționat în multe legende, când soldații regelui gnomilor aveau să se trezească, dacă un tânăr pătrundea în marea sală a lumii subterane și avea să tragă sabia din teaca regelui. Imediat, sabia a ieșit aproape total din teacă. Lama sa lumina ca una dintre liniile energetice ale Pământului, pe care noi le numim liniile dragonului⁸, ce strălucesc pe măsură ce străbat regiunile. În același timp, am primit mesajul că tânărul reprezintă simbolul unei noi generații de ființe umanecare vor redescoperi tiparul energetic al Pământului - niște oameni care îl vor purifica și îl vor respecta. Când se va întâmpla acest lucru, sabia scoasă din teacă va fi un semn pentru elementalii că a venit vremea să se întoarcă din exil. Ei vor transforma Pământul într-o nouă Grădină a Edenului, co-creând-o alături de oameni. Prin urmare, legendele au un final fericit, cu promisiunea unei epoci de pace și beatitudine.

După aceste trei întâlniri, am tras concluzia că fusesem destinat să văd funcțiile reale ale acestor personaje de basm și să-mi fac o idee despre mesajul secret al poveștilor cu zâne, să înțeleg ce însemnătate

au ele pentru viețile noastre din prezent. După aceasta, subiectul contactelor mele cu lumea elementalilor s-a schimbat. Parcă eram inițiat în mod sistematic în toate aspectele diferite ale existenței lor.

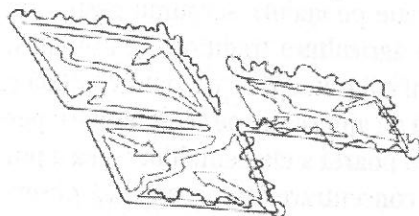
Următoarea fază a avut de-a face, în termeni generali, cu interacțiunea elementalilor cu procesele vitale ale Pământului. Am fost purtat de apă și dus pe malul unui râu. Am încercat să-mi dau seama în ce fel de regiune mă aflam. Eram convins că mă aflam în mijlocul unui teren cultivat tradițional din Europa. Am văzut pâraie, cu copaci și tufișuri aliniate pe maluri, șerpuiind peste câmpuri. Așa cum era obiceiul în agricultura tradițională, câmpurile erau înconjurate de garduri vii colorate, pline cu viață vegetală și animală. Am înțeles imediat că nu ajunsesem pe acest teren cu percepția mea normală, ci printr-o poartă a elementalilor - cea a piticilor. Astfel încât, cu o mare concentrare, am încercat să observ unde le puteam simți prezența. Mi-am dat seama că întregul teren era format din câmpuri de energie polarizată, ca o tablă de șah. Nu mă refer la faptul că un câmp era yin și celălalt yang, ci la faptul că fiecare câmp prezenta o polaritate între partea sa feminină și cea masculină.⁹ Între colțurile polarizate ale câmpului avea loc o interacțiune intensă, care aducea o energie dinamică pe întregul câmp.

Practic, această polarizare este creată de gardurile vii care, pe un teren de agricultură sănătos, încercuiesc toate câmpurile. Așa cum am menționat adineauri, gardurile vii sunt polarizate pe diagonală, astfel încât schimbul dinamic dintre poli să aibă loc în mijlocul câmpului. Întreaga procedură este supravegheată de elementalii. În colțul cu gard viu se concentrează piticii „masculini”,

⁸În tradiția chineză, meridianele se numesc liniile dragonului. În pământ, acestea poartă puterea cosmică prin țesutul energetic al terenului.

⁹ Prin acest lucru mă refer la faptul că fiecare câmp avea o calitate asemănătoare cu o mănăstire medievală, unde colțurile clădirii erau în așa fel polarizate încât persoana care intra în acel spațiu putea trăi un efect de armonizare.

iar în colțul opus se află piticii „feminini”. Le puteam percepe activitatea ca pe un schimb între un tip de undă energetică yin, roșiatică și yang, albăstruie, alternând de la un punct de concentrare la celălalt, amestecându-se pe câmp și creând un dans jucăuș. Odată cu această imagine, am înțeles că, prin interacțiunea pe care am observat-o, Pământul își menținea fertilitatea în mod natural. Activitatea agricolă epuiza în continuu energia lui, însă această epuizare a energiei era echilibrată de gardurile vii.¹⁰

O parte dintr-un teren cultivat tradițional: gardurile vii din jurul câmpurilor mențin efectul polarităților înviorătoare.

În minunata sălbăcie a acestor tufișuri, puterile fertile ale naturii se vor regenera la nesfârșit. Elementalii Pământului polarizați au sarcina de a iniția acest proces de regenerare și de a iriga câmpurile cu forță reînnoită, prin schimbul de energii yin-yang

În timp ce observam aceste activități misterioase ale naturii, mi-am dat seama că exista un pericol iminent pentru fertilitatea de lungă durată a Pământului. Dacă vom distruge toate gardurile vii pentru facilitarea agriculturii tehnologizate, vom elimina toate punctele de concentrare ale elementalilor. Prezența lor benefică de pe Pământ va dispărea. Am avut un sentiment greu, că planeta noastră era sortită pieirii.

În următoarea meditație de după această pătrundere constructivă în lumea activității piticilor, am început să-mi fac o idee

¹⁰ Gardurile vii sunt acele tufișuri din preajma terenurilor arabile ce constituie un mediu de viață pentru nenumărate animale și microorganisme. Și zidurile de piatră sau de pământ din jurul câmpurilor au o funcție similară.

despre posibilele relații dintre lumea elementală și regnurile animal și vegetal. În privința regnului animal, nu am aflat nimic, timp îndelungat. Era evident că din conștiința mea lipseau conceptele esenței animalelor și nu eram pregătit pentru o revelație. Apoi, am primit un indiciu de la filmul de desene animate, *Frumoasa și Bestia*, pe care îl vizionasem cu o noapte înainte. Prințul fusese transformat într-un animal hidos, din cauza comportamentului său necuviincios. Când s-a transformat înapoi în om, prințul și-a luat iar forma frumoasă și și-a dat jos masca de animal. Chipeșul prinț fusese vrăjit și obligat să poarte o piele de animal relativ urâtă, indicându-se, în mod uimitor, elementalul-zână care, într-un fel, este ascuns în forma de animal.

Ca exemplu, am vrut să pot vedea sufletul elemental al unui urs. Am putut percepe imaginea transparentă a unui urs, prin care strălucea forma unei domnițe frumoase. Această domniță era o ființă-zână extrem de evoluată, iar ursul îi servea drept punct de contact cu lumea materială. Diferența dintre cei doi era uimitoare. Esența elementalului este întretesută cu cea a animalului, la nivel emoțional – și fiecare se ajută unul pe altul. Învață unul de la altul și, astfel, își accelerează evoluția spirituală.¹¹

Apoi, am întrebat dacă relația cu plantele putea fi văzută într-un mod similar. Răspunsul a fost: da și nu. Fiecare plantă își va oferi corpul fizic unui elemental, ca șansă de a avea un contact cu lumea materială și de a oferi un serviciu. Aici, relația este asemănătoare cu cea cu animalele, deși există o diferență despre care voi discuta mai târziu (vezi Capitolul 6). Răspunsul „nu” se referă la originile diferite ale animalelor și plantelor. Asemenea ființelor umane, animalele sunt un fel de „musafiri” cosmici pe Planeta Pământ, doar că animalele exprimă mai în profunzime, diversitatea materiei.

¹¹ Nu toate speciile de animale trăiesc în simbioză cu elementalii; acest lucru este mai des întâlnit la speciile mai dezvoltate.

Pe de altă parte, plantele sunt ființe ale Pământului și, deci, depind în totalitate de cooperarea cu elementalii care, la rândul lor, le înzestreaază cu niveluri crescânde de conștiință.

Altădată, i-am întrebat pe ghizii mei invizibili din lumile ființelor elementale, dacă exista o legătură directă între oameni și elementali. Mi-a fost greu să le înțeleg răspunsul, la acea vreme. Așadar, i-am rugat să-mi arate chiar în ființa mea modul în care acționează elementalii asupra corpului uman. Pentru câteva clipe, în jurul meu s-a lăsat întuneric. Apoi, am observat cum forțele lumii subterane lucrau în corpul meu. Nu era un contact direct; interacțiunea noastră avea loc prin rezonanță. Anumite părți ale corpului păreau să fie în rezonanță cu niște forțe elementale complementare. Mi se pare plauzibil că aceste relații rezonante se pot deregla atunci când omul se îndepărtează de natură. În aceste condiții, se pot instala tot felul de boli, care nu au o cauză vizibilă pe plan fizic.

Într-o a doua imagine am putut vedea tipul de sarcini pe care îl realizează lumea elementalilor în momentul în care se încarnează o ființă umană. Din nou, am simțit activitățile forțelor elementale asupra materiei, prin rezonanța percepută în propriul corp. Apoi, am văzut cum unul dintre elementali se apropia de materia ce fusese deja impregnată de rezonanță și cum o modela în funcție de tiparele din conștiința sa, astfel încât să construiască organele corpului. (Acest proces este descris mai amănunțit în Capitolul 7 - *Elementalul personal al animalelor și al oamenilor*.)

Aș dori să menționez și un alt aspect despre viața secretă a elementalilor. Este vorba despre o informație pe care am primit-o în iarna anului 1993. Într-o meditație de dimineață, după ce am urmat, ca de obicei, calea din lumea subterană, la întoarcere am fost tras în partea dreaptă, pe un drum ce ducea în jos, într-o spirală verticală, din ce în ce mai adânc. În trecere, am remarcat două intrări laterale, la diferite niveluri, dar mergeam cu o viteză mult prea mare pentru a putea să ies de pe drum și să le explorez.

	Minerale	Plante	Animale (superior- dezvoltate)	Elementali	Oameni	Îngeri
Nivel spiritual						
Nivel mental						
Nivel emoțional						
Nivel vital- energetic						
Nivel material						

O comparație a modului în care energia diversilor elementali este distribuită pe diferite niveluri de existență.

În cele din urmă, m-am oprit la a treia intrare, de la capătul spiralei. Am intrat să văd ce se afla în interior. În fața mea, se vedea un peisaj întins și frumos, dar nu am putut distinge nicio ființă vie. M-am întrebat ce era în neregulă cu acest ținut frumos, dar lipsit de viață. Ca răspuns, am observat că trupul meu începea să se dizolve încet. Tot ceea ce ținu corpul meu laolaltă se topea treptat și se dizolva în frumusețea peisajului. Nu simțeam durere, ci mai degrabă un sentiment de solemnitate, pe măsură ce mă uneam cu forțele naturii. Este interesant de menționat că pe tot parcursul procesului am rămas conștient.

Apoi, am primit o explicație, pe cale telepatică: mă aflam la nivelul cel mai de jos al ciclului triadic din viața unui elemental, o fază echivalentă cu „moartea” la ființele umane. Trebuie să înțelegem că, deși moartea este acel moment nefericit când sufletul părăsește corpul, ea reprezintă totuși continuarea vieții la nivel sufletesc. Pentru elementali, această fază reprezintă doar acea dizolvare a corpului, pe care am experimentat-o cu ochiul minții. Elementalii formează în

acele momente o unitate totală cu forțele naturii, fără a-și pierde conștiința. În acest fel, ei mențin un ciclu de regenerare.

Celelalte două intrări, pe care le-am văzut în timpul călătoriei în adâncuri, duc spre alte faze ale vieții elementalilor. Ciclul începe cu o fază de plăcere inocentă și de bucurie infinită, în cadrul propriului regn. Noi folosim termenul de lume subterană în relație cu sistemul propriei conștiințe. Dar, dacă luăm în calcul trinitatea puterii Divine, lumea subterană reprezintă aspectul „virgin” al plenitudinii universale.¹² După o vreme petrecută acolo, urmează o a doua fază creativă, în care elementalii preiau o anumită sarcină și o îndeplinesc în lumea natural-reală. În această fază, ei părăsesc „lumea de dincolo” și își unesc punctul de concentrare cu o anumită plantă, un tufiș de pe câmpii sau cu malul unui râu. În această carte, vom discuta în principal despre această fază, pentru că reprezintă planul Divin prin care li se cere oamenilor, naturii și elementalilor să păstreze în permanență o legătură între ei.

Pot trece sute de ani de muncă permanentă în serviciul celorlalți, până când elementalii ajung la cea de-a treia fază, cea pe care am trăit-o în corp, în timpul acestei meditații. Este faza transformării, care îl va reduce în cele din urmă pe elemental, în ciclul său de viață, la începutul primei faze. Comparată cu ritmul zilnic al unei ființe umane, prima fază ar fi perioada din zi când mâncăm și ne jucăm cu plăcere, a doua fază, timpul dedicat lucrului, și a treia, perioada în care dormim. Cu toate acestea, la elementali, cele trei faze nu se repetă ritmică așa cum o fac la om, procesele de mâncare, de lucru și de somn. Ele pot fi comparate mai mult cu înșiruirea din natură a trei anotimpuri: primăvara, vara târzie și iarna.

¹²În planul spiritual-sufletesc al unei regiuni, puterile Divine se desfășoară într-un ciclu format din trei părți. Prin caracterul lor individual, cele trei faze sunt asociate cu cele trei părți ale Zeiței care era venerată în vremurile pre-patriarhale. În natură, i-am putut observa puterea activă, în calitate de aspect de fecioară, aspect de creație și aspect de transformare.

Cu aceste cunoștințe despre ciclul de viață al elementalilor, ciclul meu „teoretic” de revelații s-a încheiat. După aceasta, am fost condus în lumea elementală, într-un mod mai concret, și chiar aveam să-i întâlnesc pe elementali în natura din jurul meu. Prima întâlnire prezintă un exemplu al relației foarte stranie pe care o avem cu inteligențele naturii.

Primele ființe pe care le-am putut percepe direct în natură au fost elementalii care asistă creșterea copacilor. Eu îi numesc fauni, după termenul latin „faunus”¹³. În folclor, aceștia sunt descriși ca tineri bărbați cu coarne și picioare de țap. Această imagine din vechime nu spune multe despre funcția faunilor, însă cel puțin forma jumătate om/jumătate animal clarifică faptul că „spiritele copacilor” se află pe cale de evoluție complet diferită de cea a copacului însuși. Așa cum am menționat mai devreme, există o simbioză între plantă și elemental.

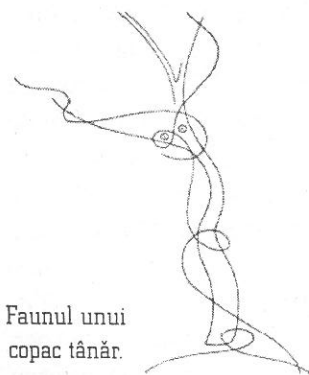
Eu văd faunul dintr-un copac sănătos ca o energie în spirală, ce-i înconjoară ramurile și rădăcinile, până în profunzimile planetei. Această țesere a unei rețele energetice pe care o face faunul pare să preceadă creșterea ramurilor și rădăcinilor și poate îndrepta creșterea în anumite direcții folositoare. Faunul își poate asuma acest rol administrativ, pentru că are și corp energetic, dar și o inteligență relativ autonomă, și poate astfel supraveghea mediul din jurul copacului, atât la suprafață, cât și sub pământ. El se află într-o armonie perfectă cu informațiile ce vin spre copac și, în conștiința sa, poate avea grijă de creșterea copacului, în fiecare clipă. La faun percep această dimensiune a conștiinței ca un chip țesut în coroana copacului, completând structura energetică a corpului său.

În antichitatea clasică, faunii erau percepuți ca niște ființe efemere, care se deplasau rapid de la un copac la altul. Această imagine reflectă conștiința „înstrăinată”, care nu mai poate recu-

¹³Pentru descrierea unui spirit al copacului, se mai folosește și cuvântul grecesc „driadă”.

noaște legile cooperării între copac și elemental. Prin corpul său vegetal, copacul îi oferă elementalului șansa de a avea experiențe în materie. În schimb, faunul își oferă conștiința, ajutând copacul să crească armonios, în mediul său. Prin această acțiune reciprocă, faunul este legat de copac, pentru tot restul vieții sale. Este un proces aproape identic cu modul în care un suflet i se alătură corpului unei persoane, în timpul încarnării.

Cuplarea este realizată cu ajutorul unui fel de cordon ombilical, care leagă faunul de copacul pe care și-l alege. Mai precis, acesta este punctul de concentrare a conștiinței, pe care faunul îl țese în materialul energetic al copacului, pentru a crea o punte de comunicare reciprocă. Dat fiind că elementalii nu au liber arbitru, ci acționează ca o parte a naturii atotcuprinzătoare, faunul nu poate dezlega „cordonul ombilical”, atâta vreme cât copacul „lui” este în viață, adică, atâta vreme cât există viață în rădăcinile sale.

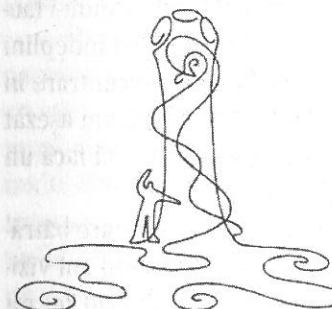

Faunul unui
copac tânăr.

În timpul primelor zile în care am practicat percepția ființelor elementale, mi-au fost oferite două exemple instructive. Pe la mijlocul lunii februarie, 1993, am avut o întâlnire cu primarul din Ljubljana, pentru a discuta despre un proiect de litopunctură pentru oraș. Am luat cina la Hanul Forge, un restaurant vechi, binecunoscut, de la periferia orașului. Primarul mi-a făcut cunoștință cu proprietara restaurantului, care citise cărțile mele și dorea să discute cu mine despre o problemă care o îngrijora. În curtea hanului creștea un tei în vârstă de câteva sute de ani, pe care familia ei ar fi vrut să-l taie, ca să nu afecteze fundația casei, sau acoperișurile clădirilor din jur. Însă, ca și ea, mulți nu au îndrăznit să ia această decizie, de teamă că acest lucru le va aduce ghinion.

I-am promis că o voi suna și că voi veni să vorbesc cu teiul.

Când am revenit, doamna m-a condus în curtea hanului, unde am dat peste o privescătoare șocantă și revoltătoare. Aproape toate ramurile înaltului tei fuseseră tăiate. Rămăsese doar trunchiul înalt de șase metri. I-am cerut doamnei să mă lase singur pentru câteva minute și m-am apropiat de trunchiul teiului. Pentru a găsi un punct de comunicare, mi-am așezat foarte ușor mâna pe scoarța lui. Apoi, radiind iubire, mi-am deschis conștiința emoțională, creând o punte prin care puteam comunica. Imediat ce puntea a fost stabilită, în conștiința mea a apărut brusc imaginea unui uriaș crucificat, care se afla într-o agonie cumplită. Cu o mișcare convulsivă, încerca să se ridice, ca și când ar fi vrut să se rupă de pământ – însă, de fiecare dată, se prăbușea. Fiecare mișcare ducea la repetarea acestui chin insuportabil.

Întâlnirea cu faunul suferind, din teiul
cu vârful retezat.

Pentru a putea ilustra mai bine suferința faunului, vreau să fac o paralelă istorică. Romanii au inventat metoda „perfectă” de crucificare, unde victima rămânea în viață, pentru a-și îndura suferința pentru cel puțin trei zile. Puneau o bară de lemn sub picioarele omului crucificat, pe care victima căuta în mod instinctiv să se sprijine, împingându-și în sus corpul în momentul colapsului, ceea ce-l făcea de fiecare dată să simtă că se sufocă. Situația bietului faun era exact ca aceea a unui om crucificat. Rădăcinile enorme erau

încă intacte și trimiteau valuri de forță vitală spre trunchi. Dar, în sus, vârful lipsea și nu putea prelua această forță. Prin urmare, valul de energie se prăbușea din nou spre rădăcini, ca o greutate apă-sătoare. Printr-o singură imagine, faunul îmi comunicase întreaga tragedie a situației sale.

M-am dus la proprietara îngrijorată și i-am spus că niciun copac n-ar trebui să îndure o astfel de tortură. Întrucât situația era ireversibilă, aveam să încerc să „mut” faunul. I-am cerut să-mi arate teii tineri pe care îi plantase în jurul casei, ca înlocuitori pentru bătrânul copac.

Am testat cu mâna fiecare copăcel, pentru a vedea dacă avea sau nu un faun. Într-un final, am găsit, un tei care nu avea niciun faun. Era într-o stare destul de deplorabilă. Scoțând din buzunar o frumoasă piatră prețioasă (mereu port câteva la mine), am mers la teiul chinuit și am ținut piatra aproape de trunchi, explicându-i faunului că doream să-l mut într-un alt tei, unde își va putea îndeplini sarcinile. Apoi, i-am cerut să-și transfere punctul de concentrare în piatră și l-am transportat cu grijă spre teiul tânăr. Acolo, am așezat piatra lângă trunchiul subțire și i-am cerut „călătorului” să facă un salt și să-și concentreze conștiința în micul tei.

După aceea, i-am recomandat proprietarei să doboare bătrânul tei, cât mai curând cu putință. La începutul verii, când am vizitat din nou restaurantul, proprietara mi-a spus că tânărul tei nu mai înflorise niciodată atât de frumos.

Câteva zile mai târziu, aveam de ținut un atelier de lucru, în vechiul oraș sloven, Koper. Inițial, acest oraș a fost construit de venețieni, pe o insulă, iar casele au fost înghesuite atât de mult una în alta, încât nu mai rămăsese spațiu pentru plantarea unor zone verzi. Dar, la sfârșitul secolului al XIX-lea, a fost dărâmat un turn fortificat din vârful fostei insule și în locul lui au construit un părculeț. Copacii plantați atunci s-au transformat în niște uriași. Printre ei exista un platan, din care se întindea pe orizontală, o ramură de vreo opt

metri, după care se îndrepta în sus, cu o forță incredibilă. Punctul de unde ramura creștea în sus era unul dintre punctele de echilibru locale, despre care aflatam de la femeia-pește, Faronika.

Faunul responsabil de creșterea copacului este conștient de condițiile biologic-geografice ale mediului în care se află copacul – dar și de fenomenele energetice. El poate direcționa creșterea copacului, în așa fel încât să creeze o legătură cu punctele energetice pe care le are în grijă – așa cum se întâmplase cu platanul din Koper. Asemenea ramuri trebuie protejate în mod special, pentru că vitalitatea copacului depinde, în mod normal, de ele.

În momentul în care am ajuns în părculeț cu participanții la workshop, pentru a exersa comunicarea cu faunii, am descoperit cu groază că parcul fusese modernizat. Nu numai că se pavaseră cărările, dar fusese tăiată și ramura neobișnuit de lungă a platanului, pentru că arăta urât.

După ce am folosit acest exemplu, pentru a explica ignoranța oamenilor și deciziile lor greșite, fiecare participant și-a ales câte un copac cu care să comunice. I-am lăsat pe alții să comunice cu platanul mutilat, iar eu mi-am ales alt platan. Deși l-am abordat cu multă iubire, din partea lui nu a venit niciun răspuns. După ce, mult timp, nu s-a auzit nimic, brusc, din vârful copacului a sărit pe mine un fel de câine sălbatic, lătrând înfricoșător de tare. Surprins, m-am uitat în sus. Și ce mi-a fost dat să văd? Nesăbuiții grădinari ai parcului tăiaseră toate ramurile inferioare al acestui platan bătrân. Pur și simplu, doreau să aibă un copac cu un vârf înalt. Ce aroganță!

Dintr-o dată, am putut înțelege mesajul faunului: din cauza acestei operații, cu urmări dezastruoase în partea mediană a trunchiului, faunul pierduse legătura cu rădăcinile, iar acum era izolat în ceea ce mai rămăsese din coroana copacului. Ca să-l pot ajuta, am intrat într-o meditație profundă și am creat cu ajutorul conștiinței, o punte de lumină prin care să se facă o legătură între faunul de sus și rădăcinile de jos. Am menținut pentru o vreme această

imagiune lăuntrică, pentru a-i oferi ocazia acestui elemental abuzat, să se reconecteze la rădăcinile copacului. La sfârșitul meditației, am perceput un sentiment subtil de recunoștință și am revenit alături de ceilalți participanți.

În scurt timp, mi-am dat seama că faunii aveau să reprezinte pentru mine principalii ghizi în orice domeniu al ecologiei în care sunt prezenți elementali. Pur și simplu, am început să-i întreb pe copaci despre orice nu înțelegeam. Făcusem acest lucru de multe ori și înainte – însă, la acea vreme, nu eram pregătit să percep deosebirea subtilă dintre „ființa vegetală” a copacului și faunul „încarnat” în el. Nici nu știam că faunul reprezenta inteligența copacului – și că acesta era nivelul la care comunicarea devenea posibilă.

Apoi, gândurile mi s-au îndreptat către o situație tragică, în care simțeam că mă putea ajuta un faun. Această situație apăruse nu departe de casa noastră, cu opt ani în urmă, în timpul unei perioade când s-a redistribuit terenul agricol. În această perioadă – în prima jumătate a anilor '80 – s-au luat măsuri extrem de dăunătoare pentru mediul înconjurător din valea noastră. O porțiune de pădure din spatele casei noastre a fost transformată într-un câmp. Copacii au fost tăiați, iar rădăcinile au fost scoase din pământ, cu ajutorul utilajelor grele. În teorie, acest lucru n-ar fi trebuit să constituie o problemă pentru fauni, deoarece, odată cu înlăturarea rădăcinilor, erau eliberați și puteau prelua alte sarcini, în pădurile învecinate.

Cu toate acestea, erau multe semne care indicau că exista o problemă. Unul dintre fermieri a încercat în zadar să cultive porumb, pe noul câmp, după care s-a lăsat păgubaș, iar terenul a rămas necultivat. De asemenea, într-o zi, când mă aflam în trecere, am avut percepția că întreaga zonă pe care fusese pădurea era înnegrită, ca și când ar fi fost incendiată. Un grup de ființe foarte tulburate pluteau în apropiere, însă nu le-am putut identifica.

Pentru a găsi o explicație, m-am dus la un carpen bătrân, situat în apropierea acestui câmp nefericit. Ca răspuns la întrebarea mea

despre ce se întâmpla pe câmpul din vecinătate, faunul carpenului mi-a imprimat în conștiință o imagine foarte clară. Am văzut forma organică a unui grăunte alb de porumb, strivit sub numeroase straturi de materie dezgustătoare, de culoare cenușie și în unele părți înnegrită, care forma un fel de umflătură. Faunul mi-a arătat o secțiune a acelei mase, pentru a mă ajuta să înțeleg ce se afla înăuntru.

Din păcate, pe atunci nu aveam suficientă experiență despre elementali și nu am putut interpreta imaginea. Am rugat-o pe fiica mea cea mică, Ana, să ceară o explicație de la Îngerul Vindecării Pământului, cu care comunica din anul 1992. Numele lui este Devos și e dedicat, în totalitate, vindecării tulburărilor din rețeaua energetică a planetei. La scurt timp după aceea, Ana mi-a transmis răspunsul Îngerului:

„Aceasta e un act tipic omenesc. Oamenii înlătură tot ceea ce le stă în cale. Natura și toate ființele care își vor pierde casa prin distrugerea habitatului lor, nu îi interesează. Ei prețuiesc doar ceea ce le place. Copacii care le stau în cale, trebuie să dispară – nu aduc niciun folos. (Ei cred) că există suficiente păduri pe Pământ și că nu are importanță dacă mica porțiune de pădure de lângă ei e tăiată. Lamentările și plângerile noastre ar putea continua la nesfârșit, dar este prea dureros și prea tulburător. Oamenii nu-și dau seama că distrugând un mare număr de astfel de ființe, în cele din urmă, se distrug pe ei înșiși, deoarece și oamenii fac parte din natură.

Este mai bine să ne concentrăm atenția asupra situației următoare. Așa cum știe și Marko, cu timpul, unele ființe și anumiți elementali se pot elibera de astfel de locuri, pentru a-și căuta alte case și sarcini. Printre ele se numără ființele angelice, care plutesc deasupra unei zone atât de complexe. Ele au grijă ca forțele vitale ale unui loc să se desfășoare corect, echilibrând elementele deja prezente și direcționează acolo energie și alte ființe. Însă, în situațiile dificile, încep să plutească multă vreme deasupra locului pe care îl conduc, în căutarea unor soluții. În cele din urmă, dacă nu găsesc

nicio soluție la problemele lor, se vor reorienta. Însă există anumite ființe legate atât de mult de un loc, încât nu știu ce să facă, după o astfel de intervenție. De exemplu, ființele de apă responsabile de izvoare sau râuri fac parte din aceste sisteme acvatice și reprezintă viața lor. Ele nu-și pot abandona responsabilitățile, după un asemenea dezastru – și nu se pot muta într-un alt loc. Ele sunt legate de un anumit mediu acvatic. De aceea sunt atât de afectate de astfel de acte de distrugere. Ele continuă să încerce să ajute izvorul sau râul pe care îl au în grijă. Însă aceste apeducte, construite de mașini și din grosolănie umană, sunt străine de natura lor. De aceea plutesc deasupra apei, într-o stare de profundă durere: nu mai pot exista în substanța apei și sunt obligate să-i privească procesul de degradare. În starea aceasta cumplită, încep să se închidă la culoare, devenind chiar negre. Acest lucru înseamnă sfârșitul habitatului lor – care, lăsat în voia sortii, se va degrada.

Asta s-a întâmplat în cazul păduricii din spatele casei tale. Ființele apei s-au retras, după ce toate eforturile lor de a stabili un contact cu acel loc nu au dat niciun rezultat. Acel spațiu se va împietri, transformându-se într-un loc mort, fără energie și fără viață. Poți ajuta situația, dacă încerci să găsești punctul unde a fost centrul acelor ființe – punctul lor de concentrare – și de unde răspândeau energiile apei de izvor, în mediul din jur. Găsește o cale de a le ajuta să se adune și să trăiască din nou, în locul lor de origine. Astfel, nu vor mai fi împrăștiate peste tot. În timp, din acel punct va izvorî din nou viață. Atunci când nu va mai fi bântuit de ființe rătăcite, acel loc va putea respira din nou.”

Incapacitate mea de a înțelege imaginea pe care mi-a transmis-o faunul din carpen s-a datorat faptului că m-am gândit că problemele erau legate de elementalii copacilor, dar uitasem că la marginea pădurii fusese o zonă mlăștinoasă, alimentată de un izvor. De acolo, un pârâiaș își croise drum peste pajiști. După reorganizarea terenului, această zonă a secăt, iar izvorul nu a mai avut pe unde să

curgă. Pentru a devia apa izvorului, a fost săpat un canal. Au fost distruse toate formele naturale create de apă, iar elementalii apei – nixele – nu au mai avut nicio posibilitate de a-și îndeplini lucrarea.

Nixele care au grijă de un izvor sunt conectate la el, la fel cum faunul își leagă corpul energetic de un anumit copac, printr-un „cordon ombilical”. Nixele își leagă punctul lor de concentrare de un anumit izvor, iar din acel moment devin responsabile de el. Dacă izvorul este distrus prin intervențiile oamenilor, își pierd „corpul”, însă rămân legate, în continuare, de sarcina lor. Spre deosebire de copacul care moare, dar care lasă puieți ce pot crește în apropiere, izvorul reprezintă o parte permanentă a unei regiuni. Chiar și atunci când este distrus, izvorul rămâne prezent în străfundurile locului, alături de păzitorii săi – nixele. Acestea sunt nevoite să plutească pentru totdeauna deasupra locului unde au rămas dezîntrupate, derutate și întunecate, din cauza acțiunilor dăunătoare ale oamenilor. Imaginea umflăturii ce acoperea, cu straturi tot mai negre, grăunțele alb de porumb, pe care am perceput-o era o descriere corectă a acestei situații tragice.

Împreună cu Ana, m-am îngrijit de grupul de nixe. Mai întâi, am purificat toată zona fostei mlaștini, meditând și vizualizând culori vindecătoare. Apoi, am amplasat la marginea sa o piatră mare și frumoasă și am aliniat-o la vibrația potrivită. Le-am cerut elementalilor de apă să se adune în jurul acestei pietre, și să o folosească ca punct de concentrare. Îngerul Vindecării Pământului ne-a spus că acest lucru va ajuta cel puțin la depășirea stării de confuzie pe care o trăiau nixele, până când reușeam să facem în așa fel încât izvorul să curgă din nou.

CAPITOLUL 2

Tărâmurile ființelor elementale

În basmele din folclorul european întâlnim adesea creaturi ciudate, pe care le-aș fi clasificat în mod automat ca ființe elementale, dacă nu aș fi avut asemenea experiențe triste ca cele menționate în primul capitol. Aceste experiențe mi-au arătat modul în care am demonizat și pervertit esența spiritelor din natură. Înțeleg acum că multe dintre personajele din vechile legende sunt, mai presus de toate, expresia gândirii distorsionate a omului, și nu povestiri adevărate despre elementali și calitățile lor.

De exemplu, există numeroase povești despre dragoni, însă nu am putut observa niciodată un elemental asemănător dragonilor. Pe de altă parte, cunosc multe aspecte energetice ale planetei Pământ care au o natură de foc și care marchează terenul cu un straniu tipar energetic. Binecunoscutele linii de contact (ce distribuie energia cosmică pe Pământ) sunt numite linii ale dragonului în tradiția geomantică chineză, Feng-Shui¹. Dacă am putea vedea invizibilele vortexuri de foc ale unei asemenea linii energetice ce trasează o axă dreaptă, strălucitoare peste Pământ, cel mai probabil le-am asemăna cu forma unui dragon. Am înțelege atunci că dragonii din basme și legende reprezintă o aducere aminte a structurilor energetice de pe Pământ. Atunci când oamenii nu le-au mai putut percepe, acestea au fost date uitării și s-au afundat în tărâmul subconștientului.

Există și un alt grup de forme care s-a transmis prin basme și legende și care, în aparență, pare să aparțină regnului elemental.

¹Care se traduce: vânt și apă.

Zeitele au fost alungate, în mare parte, din conștiința omului, atunci când structurile patriarhale au venit la putere, iar prezența lor a fost acoperită de un văl; au devenit niște simple personaje din mitologie, putând exista doar sub formă modificată, prin legende și basme. Un astfel de exemplu este povestea „Bertei cu nasul de fier”, care veghează asupra solstițiului de iarnă, în calitate de purtătoare a puterii de transformare, reflectând tradiția Zeitei Negre. În folclorul sloven, este cunoscută sub numele de Pehta, iar în regiunile unde se vorbește limba germană, ca Frau Holle, care creează zăpada.

Există un al treilea grup de personaje mitologice, care nu ar trebui confundate cu elementalii. Ele există din cauza faptului că, timp de sute de ani, învățăturile creștine le-a ascuns adevărata identitate. Cu toate acestea, sufletul poporului din fiecare regiune a identificat pe cale intuitivă punctele slabe din credințele creștine și a compensat acest lucru prin crearea anumitor personaje simbolice. Eu cred că în acest fel au luat naștere personajele demonice, cum ar fi „cel care revine” (germană: *Wiedergänger*, engleză: *returner*), care se întoarce în repetate rânduri sub forma unei fantome sau a unui animal, deși nu mai face parte din lumea celor vii. Acest personaj pare să reprezinte o reacție la refuzul creștinismului de a accepta ideea de reîncarnare. Totodată, dimensiunile reprimite ale sufletului individual pot prelua în viață de vis o formă demonică – se pot transforma într-un coșmar.

Pe de altă parte, în unele legende este revelată adevărata natură a piticilor, zânelor și nixelor. De exemplu, în legende slovene, putem descoperi amănunte din activitatea zânelor. Iată una care vorbește despre înțelepciunea zânelor: „S-a întâmplat iarna. Mai era încă zăpadă pe jos, când zânele au strigat puternic: *Sădiți boabe de fasole. Sădiți boabe de fasole*. Însă țărani s-au gândit că ar fi o prostie să sădească fasole în zăpadă. Toți erau de aceeași părere, în afară de unul, care era suficient de deștept să urmeze sfatul femeilor înțelepte. Acesta și-a luat sapa, a brăzdat pământul înzăpezit și a cultivat

boabele de fasole. La începutul verii, țăranul cel deștept a fost nevoit să folosească scara pentru a-și culege păstăile de fasole.² Ca prin minune, acestea crescuseră extraordinar de mult!”

În prezent, putem lucra cu calendarul biodinamic de plantare a semințelor, știind că anumite zile – ba chiar și unele ore – sunt mai potrivite decât altele pentru plantare, deoarece o anumită constelație sau poziția planetelor pe cer, va influența dezvoltarea optimă a plantelor. Din propria mea experiență, știu că zânele sunt genul de spirite elementale care mediază procesele vitale dintre cer și pământ. Așadar, una dintre responsabilitățile lor este aceea de a anunța perioadele cele mai potrivite de plantare. Scopul legendelor este acela de a-i face pe fermieri să fie mai puțin susceptibili la rațiunea minții lor și să aibă încredere în vechile obiceiuri ale naturii. Cei inteligenți vor asculta călăuzirea ființelor naturale și chemarea lor lăuntrică.

Pentru a întări credibilitatea mesajelor din miturile prezentate mai sus, aș vrea să vă spun povestea unui grup de zâne pe care l-am observat în vara anului 1993. Mă aflu pe Insula Srakane, o insuliță acoperită cu stânci, care face parte dintr-un grup de insule din Marea Adriatică (din grup fac parte și insulițele Susak și Srakane Male).

La un moment dat, am perceput că punctul de concentrare sau „cordonul ombilical” al zânelor era o coloană energetică înaltă și subțire, situată în vârful dealului central, pe care l-am numit Dealul Venus, datorită legăturii lăuntrice pe care o are cu planeta Venus. Coloana energetică era ancorată în pământ și strălucea cu toate culorile curcubeului, ca și când ar fi fost țesută din raze delicate de culoare. În conștiința mea, m-am contopit cu acea coloană de culoare și am fost purtat în sus de puterea sa de ascensiune.

²În Europa, înainte să fi fost adus cartoful din America, fasolea reprezenta alimentul principal al oamenilor. În mod normal, vrejul de fasole nu crește mai mult de 120 de centimetri.

Apoi, la o înălțime de circa o sută de metri, coloana energetică s-a transformat într-un grup de ființe dinamice. Le-am identificat drept zâne de locație. Ele se extindeau din centrul lor, într-o mișcare de alunecare, până când acopereau întreaga zonă de deasupra grupului de insule. În momentul în care atingeau limitele granițelor lor, se întorceau cu viteză spre sursa din punctul central. În această fază de repaus semănau cu bobocul închis al unei flori. După o pauză, zânele albe se extindeau din nou și alunecau prin spațiu, pe aceeași cale. Dansul lor semăna cu mișcarea unui boboc de floare care se deschidea și se închidea mereu.

Am încercat să număr ființele ce alcătuiau grupul de zâne și am avut o surpriză: erau 13. Ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că fusesem destul de convins că, potrivit regulilor firești ale realității invizibile, aveam să descopăr numărul solar 12 și am simțit o oarecare împotrivire, în momentul în care am văzut că era 13. Când am întrebat în interiorul meu de ce mă împotrivesc, am fost purtat în partea de jos a coloanei de lumină. Am urmat punctul de concentrare al zânelor, tot mai adânc, prin scoarța Pământului, până în lumea subterană. Acolo am văzut-o pe cea de-a treisprezecea zână, orbitând ca o umbră prin spațiile lumii subterane. La început, am crezut că văd un demon și mi-a fost teamă. Dar, după aceea mi-am dat seama că zona de lucru a zânelor de locație nu se putea limita doar la aerul *de deasupra* Pământului. Pentru a fi întreagă, sfera lor de influență trebuia neapărat să cuprindă și o parte din lumea întunecată de sub pământ.

Mi-am adus pe loc aminte de a treisprezecea zână, cea întunecată, din „Frumoasa din pădurea adormită”. Aceasta nu a fost invitată la petrecerea dată în cinstea nașterii noii prințese, dar tot și-a făcut apariția, doar pentru a-i spune prințesei că va muri la vârsta de 15 ani. Această a treisprezecea zână ne reamintește de ritmul lunar și de vechea orânduire a lumii. În interiorul său, ea nu era deloc o ființă negativă; pur și simplu, reprezenta o parte mai

întunecată a lumii noastre, asemenea aspectului lumii subterane al zânelor care au fost izgonite din conștiința noastră, într-o perioadă când amintirile despre aceste zâne de locație – așa cum se prezentau ele în corpul lor de lumină – erau încă vii.³

Mi-am pus întrebarea ce se întâmplă cu locul în care zânele de locație dansează în cercuri concentrice, dat fiind că acest gen de dans al zânelor este adeseori menționat în basme. Ca răspuns, am văzut că existau patru niveluri la care erau active zânele de locație. La nivelul cel mai de sus, zânele arătau că sunt în armonie cu ritmul stelelor și al planetelor. Aceste ritmuri erau reflectate în conștiința zânelor și le aduceau într-o stare de extaz. Ele transferau această stare în jurul lor și, în același timp, imprimau pulsul timpului cosmic asupra tuturor viețuitoarelor.

Al doilea nivel, cel de sub acesta, poate fi comparat doar cu sentimentele de extaz din timpul actului sexual. Această stare este creată de alunecarea permanentă a zânelor deasupra zonei lor de influență și de iubirea necondiționată cu care învăluie fiecare particulă vie cu care intră în contact. Întreaga zonă este scăldată, în repetate rânduri, de iubirea acestor ființe divine.

La următorul nivel, zânele au grijă de toate procesele vitale diferite care au loc în spațiul „lor”. La acest nivel, se ocupă și de alinierea ritmului vieții pământești cu ritmul universal, dar și de orchestrarea diverselor evenimente din regnul natural, pentru garantarea celei mai armonioase atmosfere pentru viață.

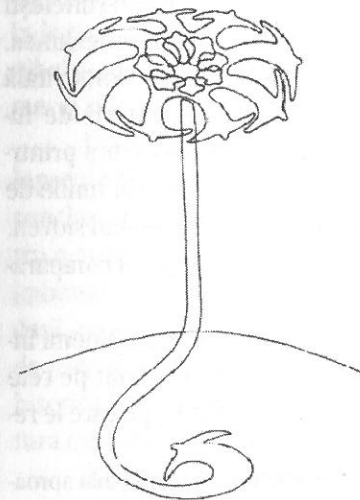
Apoi, am putut vedea cel de-al patrulea nivel, cel care face legătura între munca lor și spațiile din lumea subterană. În aceste spații subterane, există un sentiment de împământare, sentimentul de a avea rădăcini înfipte adânc în ființa planetei Pământ.

³Străvechiul calendar lunar cu 13 luni a fost înlocuit cu calendarul solar cu 12 luni.

Este de subliniat faptul că nu ar trebui să ne imaginăm cele patru niveluri ale conștiinței zânelor ca niște straturi ierarhice; ele sunt exprimate mereu ca patru calități vibraționale întrepesute între ele și toate sunt rezultatul dansului dintre zâne.

Întrucât noi, oamenii, deținem tot mai multă putere asupra mediului de viață comun, zânele de locație nu-și mai pot limita funcțiile doar la regnul natural. În ultimele secole, fără să-și dea seama, civilizația umană s-a străduit să modeleze și să ocupe spații, ceea ce a avut un impact puternic asupra zânelor de locație.

Relația dintre cele două forțe formative va deveni tot mai dificilă, deoarece oamenii nu cunosc deloc funcția pe care o îndeplinesc aceste zâne. Ne impunem voința egoistă asupra mediului înconjurător, fără a ne consulta cu inteligența de drept a zânelor, cu privire la efectele intervențiilor noastre. Acest lucru este valabil și în cazul unor proiecte ecologice bine intenționate, de care suntem atât de mândri. În poveștile din popor sunt menționate de multe ori încercările de reunire ale celor două lumi divergente.

Dansul zânelor de locație, de deasupra Dealului Venus; a treisprezecea zână orbitează în lumea subterană.

Un exemplu interesant al acestui lucru este o experiență pe care am avut-o când am vizitat biserica Sf. Ana, din nord-

estul Sloveniei. Biserica este situată în poienița unei păduri, ce se află la cel puțin cinci kilometri distanță de satul de care aparține. Această locație neobișnuită avea un secret.

Aveam să aflăm mai multe despre acest lucru, în timpul pregătirilor pentru un atelier de lucru despre vindecarea Pământului din Ieruzalem-Svetinje, din august 1993. Datorită acestor pregătiri, am ajuns să vizităm și biserica. În timpul uneia dintre comunicările ei, fiica mea, Ana, l-a rugat pe Îngerul Vindecării Pământului să-i spună câte ceva despre rolul pe care îl are Sf. Ana în această regiune.

Îngerul a considerat că locul pe care era situată biserica era foarte important pentru dimensiunea vital-energetică a macro-peisajului⁴ sloven. Energia vitală alimentează diferite regiuni ale țării. Ea este stocată aici și e distribuită din acest punct de concentrare. Dealul pe care se află biserica Sf. Ana și cele două dealuri de lângă el formează o structură triunghiulară, în trei straturi. Fiecare dintre ele, de înălțimi diferite, reprezintă punctul de ancorare pentru unul dintre cele trei triunghiuri care se suprapun. Cele trei dealuri și triunghiurile corespondente întruchipează calități spiritual-sufletești diferite. Aceste calități sunt iubirea, reunirea și interconexiunea. Cele trei triunghiuri acționează pe post de canale pentru forța vitală primită din târâmurile cosmice, printr-o coloană centrală de lumină, din mijlocul triunghiurilor. După ce energia s-a scurs printr-unul dintre cele trei triunghiuri, ea este direcționată prin liniile de legătură, spre numeroasele puncte de distribuție din mediul sloven. Funcția acestei structuri energetice triunghiulare poate fi comparată cu cea a inimii din corpul nostru omenesc.

În perioada neolitică, acum circa cinci mii de ani, oamenii înțelegeau importanța acestui loc. Prin urmare, au construit pe cele trei dealuri temple circulare din pietre mari, verticale, pe care le re-

⁴Aici avem de-a face cu nivelul vital-energetic care se află mai aproape de nivelul material, decât de nivelul spiritual-sufletesc cel mai înalt.

energizau în permanență, prin intermediul ceremoniilor rituale. Întrucât cultura Zeiței, din prima parte a epocii de piatră, a fost tot mai suprimată în Europa din cauza invaziei triburilor indo-germanice, cu cultura lor patriarhală, cunoștințele despre relația dintre diferitele părți ale mediului au dispărut, iar cercurile sanctuar de pe aceste trei dealuri nu au mai fost îngrijite. În prezent, doar biserica Sf. Ana (construită mult mai târziu) a mai rămas din structura complexă a sfântului altar. Cu toate acestea, timp de sute de ani s-au ținut acolo ritualuri creștine, ce au reușit să păstreze până acum, puritatea locului.

Când am început să înțeleg cât de valoroasă era această biserică, l-am întrebat pe paznicul ei dacă știa de existența vreunei tradiții care să poată explica de ce biserica și cimitirul fuseseră construite atât de departe de sat. Mi-a spus că nu cunoștea nici o astfel de tradiție, dar erau niște povești despre un incident din trecut. A existat o perioadă – probabil, prin secolul al XVIII-lea – când s-a alcătuit un plan de mutare a bisericii, într-o nouă locație din mijlocul satului. S-au procurat toate materialele necesare și au fost duse la locația din sat, dar, peste noapte, niște ființe-zână – „Femeile Albe” – le cărau înapoi la biserica Sf. Ana. După ce au primit acest mesaj clar, oamenii au decis să lase biserica pe locația sa inițială.

Dacă punem laolaltă informațiile primite de fiica mea, de la Îngerul ei și povestea fantastică spusă de paznic, putem trage unele concluzii cu privire la măsurile pe care le iau zânele de locație, pentru a avea grijă de regiunea care le-a fost încredințată. Aceste zâne îmbunătățesc și armonizează procesele vitale din natură și, totodată, cunosc punctele de energie și semnificația pe care o au locurile de care sunt responsabile. Ele încearcă să protejeze locuri precum biserica Sf. Ana, de neglijența oamenilor și încearcă să motiveze cultura dominantă la ora actuală, să le conserve caracterul sacru.

Atâta vreme cât doar natura domină peisajul, punctele energetice sunt folosite doar atât cât să îi ajute pe elementalii de locație

în munca lor. Dar dacă în acea regiune se vor dezvolta civilizații umane, va exista o cerere mult mai mare de energie vitală și de anumite forțe cosmice. Atunci, cultura oamenilor va trebui să-și asume responsabilitatea pentru dezvoltarea ulterioară a locurilor energetice, din cauza propriilor cerințe suplimentare de energie. Zânele se roagă în tăcere, ca această responsabilitate să fie practică în cooperare cu ritmurile zânelor de locație.

În tradiția occidentală, prima carte în care au fost structurate, într-un singur sistem, toate speciile de elementali – și în care au fost descrise caracteristicile lor unice – a fost, *Despre nimfe, silfide, pigmei*⁵, *salamandre și alte spirite*. Cartea a fost tipărită în anul 1989, la 48 de ani după moartea autorului ei, celebrul medic, om de știință și teozof, Theophrastus Bombast von Hohenheim, cunoscut și sub denumirea de Paracelsus. Paracelsus a spus că, în ceea ce privește evoluția și dezvoltarea lor, spiritele elementale sunt egale cu sufletele omenesti. El vorbea despre două linii ancestrale de origine, dintre care „... una, cea umană, descinde din Adam, iar cealaltă, a spiritelor naturii, nu este urmașa lui Adam”. Pentru prima, mântuirea prin Chritos este garantată, dar pentru cealaltă nu este. Cu toate acestea, Paracelsus repetă mereu că elementalii nu ar trebui priviți ca demoni sau spirite diabolice; și ei au fost creați din măreția nemărginită a creației Divine.

Pentru a sublinia că spiritele naturii sunt egale, din punct de vedere al valorii lor, cu oamenii și pentru a deosebi elementalii de creaturile „diabolice”, autorul îi descrie pe elementali într-o manieră foarte antropomorfică, care nu se potrivește cu ceea ce am observat eu – deși cred că, în realitate, aceștia au potențialul de a prelua asemenea forme. Este posibil să-i fi apărut în formă umanoidă, pentru a-i susține viziunea existenței a două esențe originare, ce s-au dezvoltat în paralel.

⁵Din greacă: *pygmaios* – de înălțimea unei palme, sau un gen de pitic.

Paracelsus mai susținea și că: „... ei au sânge, carne și oase, nasc copii, sunt fertili și vorbesc, mănâncă, beau și călătoresc”. Toate aceste lucruri nu sunt posibile în cazul ființelor cunoscute ca demoni. Cu toate acestea, toate trăsăturile atribuite spiritelor naturii nu se exprimă în materie, ca la oameni, ci la un nivel alcătuit din materiale mult mai subtile.

Element	Numele ființei (după Paracelsus)	Scop general
Puterile apei	Nimfe	Calitatea vieții
Puterile aerului	Silfide	Calitatea spațiului
Puterile pământului	Pigmei	Calitatea manifestării în plan fizic
Puterile focului	Salamandre	Calitatea transformării

Un sistem al ființelor elementale, creat după Paracelsus.

În lucrările lui Paracelsus pot distinge o încercare curajoasă – dat fiind că se confrunta cu Inchiziția – de a salva numeroasele cunoștințe din Evul Mediu, despre elementali. Pot spune că el a folosit o metodă aproape științifică, pentru a le conserva pentru mentalitatea din viitor – cea a negării, din era rațiunii. Îi sunt recunoscător pentru abordarea sistematică pe care a avut-o în lucrările sale. El împarte spiritele naturii în patru grupe, fiecare aparținând unuia dintre cele patru elemente clasice. Pe ființele apei le numește *nimfe* sau *nixe*; ființele aerului – *silfide*; spiritele pământului – *pigmei* și ființele focului – *salamandre*. În timpul observațiilor mele, am putut verifica faptul că elementalii aparțin, într-adevăr, unui singur element din cele patru elemente din natură. Paracelsus a scris și despre uriași, sirene și „Venusburg” – teme la care vreau să revin mai târziu.

Dintre cele patru elemente, am descris până acum gnomii și piticii, în calitate de elementali ai pământului; am prezentat și spiritele apei, dar și zânele, care reprezintă elementul aer. Întrucât spiritele focului sunt de cele mai multe ori neglijate, aș face bine să le descriu acum, ca să nu le stârnesc supărarea.

Prima întâlnire cu aceste ființe minunate s-a întâmplat pe neașteptate, după un atelier de lucru despre vindecare Pământului, ținut în Kiel, în aprilie 1993. Ilse, gazda mea, are un mic teren la periferia orașului și m-a rugat să cercetez un incident straniu. Cu o iarnă înainte, ea a curățat de crengile uscate, coroana unui măr bătrân. Fără motiv, a pierdut controlul asupra foarfecii și s-a tăiat la mână atât de grav, încât a trebuit dusă la spital, ca să i se pună copci. Sângera atât de puternic, încât doctorul a fost uimit să vadă că nu-și tăiaze niciun nerv sau ligament.

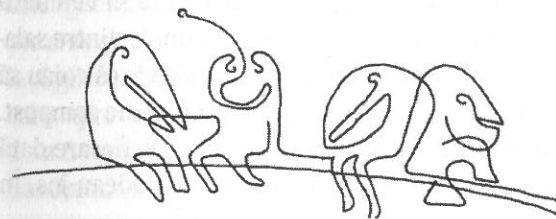
M-am cățarat în vârful mărului – și ce credeți că am văzut, pe una dintre crengile superioare? Am văzut douăsprezece ființe mitite, care aduceau întrucâtva cu niște ciori. Arătau ca personajele oribile din picturile lui Hieronymus Bosch. Unele dintre ele aveau un nas lung, disproporționat, ce amintea de ciocurile vulturilor, altele stăteau ghemuite pe niște picioare subțiri ca de insectă... Intuitiv, mi-am dat seama că sunt elementali de foc. Atmosfera părea una nefericită, care aducea mai mult a deznădejde. Am întrebat-o pe Ilse ce credea că s-a întâmplat și de ce aceste salamandre stăteau în vârful mărului, într-o stare atât de deplorabilă. Era ceva în neregulă cu locul pe care crescuse mărul? După o pauză lungă, și-a amintit că, mai demult, sub pom fusese o grămadă de compost. Toamna trecută a decis să-l mute în cealaltă parte a livezii.

Am înțeles imediat care era problema spiritelor de foc. Deoarece sunt spirite ale transformării, domeniul lor de acțiune vizează aspectele de moarte, putrefacție și regenerare. În fiecare grădină, locul lor preferat de lucru este grămada de compost: este templul și locul lor. Acolo, ele lucrează cu forțele morții, dar și cu cele ale regenerării. Oamenii au venit și le-au desființat locul sacru. Sărmanele spirite ale focului nu știau că exista o altă grămadă de compost, la celălalt capăt al grădinii, căci pentru ele era la un univers distanță.

În căutarea compostului lor sacru, salamandrele s-au urcat în cel mai apropiat pom și, în cele din urmă, s-au așezat, în aștep-

tare, pe cea mai înaltă creangă a copacului. Singurul mod prin care au putut atrage atenția asupra stării lor nefericite a fost să o rănească pe Ilse, în momentul în care tăia crengile copacului.

Noi, oamenii moderni, ne-am obișnuit să operăm doar la nivel mental. De exemplu, dacă ne gândim să mutăm un arbust, ne facem un plan în această privință; sau ne organizăm, pentru a muta grămada de compost în altă parte. Dar nu conștientizăm deloc că elementalii sunt responsabili de creșterea plantelor, sau de transformarea ce are loc în compost – și că ei nu ne pot urmări firul gândurilor. Conștiința lor lucrează la nivel emoțional. Ei „gândesc” așa cum simțim noi – și invers: nivelul nostru mental este ca o limbă străină pentru ei.

Spirite-foc,
rătăcite în vârful
unui măr.

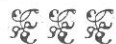
Dacă trebuie să luăm o decizie, care are de-a face cu domeniul de responsabilitate al elementalilor, ar trebui să încercăm să-i avertizăm din timp. Este suficient să mergem în zona respectivă, cu 24 de ore înainte, să le comunicăm elementalilor intențiile pe care le avem și să le cerem permisiunea. N-ar fi rău să știm că spiritele naturii nu ne înțeleg gândurile emise prin cuvinte, ci ne citesc mesajele, din vibrațiile sentimentelor ce le însoțesc.

Asta înseamnă că oamenii trebuie să comunice cu iubire cu elementalii – și că numai astfel se pot face înțeleși. Sentimentele de iubire și de afecțiune care însoțesc mesajul vor forma o aură de senzație în jurul lui, dându-i posibilitatea să fie transmis elementalilor, în moduri care sunt pe înțelesul lor. Pentru comparație, să luăm modalitatea de comunicare a adulților cu bebelușii. Ei gesticulează,

fac grimase, glumesc și râd, deoarece, la nivel intuitiv, știu că o discuție intelectuală nu ar da niciun rezultat, în conversația cu un copil atât de mic. Într-un fel, dacă îi comparăm cu ființele umane, elementalii sunt ca niște copilași.

Povestea tristă a salamandrelor din livada lui Ilse are un final fericit. I-am cerut să-mi aducă un cristal, iar ea mi-a adus un ametist superb. M-am cățărat din nou în vârful mărului și, mai întâi, am cerut iertare pentru greșeala făcută. Apoi, am așezat cristalul în apropierea crengii pe care stăteau spiritele de foc și le-am cerut să-și transfere energia și concentrarea în ametist. După aceea, am dus cu grijă piatra la prima dintre cele patru grămezi noi de compost și i-am cerut „echipajului” să-și mute locuința acolo.

Puțin mai târziu, când am verificat cu mâna, ca să văd dacă cristalul era gol, am avut surpriza să descopăr că unele dintre salamandre rămăseseră acolo. Am înțeles, pe cale intuitivă, că voiau să fie distribuite, în mod egal, pe toate cele patru grămezi de compost. Astfel că am dus ametistul de la o grămadă la alta. De fiecare dată așteptam puțin, până când o parte din pasageri se dădeau jos. În cele din urmă, cristalul s-a golit.

Au trecut aproape patru sute de ani, de când Paracelsus a alcătuit cadrul filozofic despre ființa spiritelor elementale și abia de curând s-au făcut primii pași pentru reluarea comunicării conștiente cu aceste ființe neobișnuite. La începutul anilor '60, un mic grup de oameni s-au stabilit lângă satul Findhorn, din nordul Scoției. Ei au simțit nevoia lăuntrică de a dezvolta un proiect pe care l-au numit „un experiment în cooperarea dintre cele trei regnuri”. Se refereau la evoluțiile care contribuie la procesele de creație de pe planeta Pământ: lumea angelică, lumea umană și lumea elementală.⁶

⁶*The Findhorn Garden (Grădina Findhorn)*, 1988 este o carte despre Comunitatea Findhorn.

Astfel a fost creată o minunată grădină pe dune secetoase de nisip, de-a lungul unei porțiuni de pe coasta Mării Nordului. Când în anul 1971 am vizitat cu familia pentru prima dată Comunitatea Findhorn, ne-am putut bucura de grădină în toată splendoarea ei. Nu am fost uimiți doar de legumele neobișnuit de mari care creșteau pe dunele deșertice, ci și de atmosfera blândă din grădină și din jurul ei, care o umplea de vitalitate. Era evident că elementalii se aflau pretutindeni, însă eu nu eram pregătit să-i percep și să-i deosebesc de senzația generală, pe care mi-o inspira acel loc.

Pentru crearea acestei grădini au fost chemați trei oameni cu o sensibilitate de excepție, cărora li s-a adăugat și Peter Caddy care, la început, a jucat rolul de grădinar. Aceștia puteau să comunice cu inteligențele din trei lumi diferite. Soția lui Peter, Eileen, primea zilnic mesaje de la o sursă pe care ea o numea „vocea lui Dumnezeu”. R. Ogilvie Crombie (numit Roc) era un savant scoțian pensionat care, aproape întâmplător, a început să comunice cu un faun în Grădina Botanică din oraș. Cu ajutorul lui, a luat contact cu elementalii Pământului. Mai târziu, a început să comunice cu o inteligență superioară a naturii, pe care a identificat-o cu Pan. Dorothy Maclean, a treia persoană din grup, și-a dezvoltat darul special de a intra în comunicare cu devele. Din experiența mea, devele sunt zâne ale plantelor, foarte evaluate.

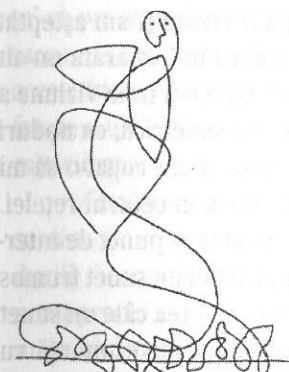
Termenul „deva” a fost preluat din filozofia hindusă și înseamnă „ființă radiantă”. A fost folosit pentru a descrie orice ființă inteligentă importantă din regnurile naturale. Mai târziu, Dorothy a contactat o altă ființă înaltă, pe care a numit-o îngerul împrejurimilor, care răspunde de o întreagă regiune. Ambii termeni indică o extindere a reprezentării îngerilor în tradiția creștină, unde se însinuează că îngerii există la un nivel spiritual, superior naturii. Părerea mea este că descrierea pe care i-o face Dorothy unui astfel de înger este echivalentul zânelor de locație, pe care le-am observat în vârful Dealului Venus, de pe Insula Sarkane.

Încă nu știam cum să integrez aceste deve, în ce percepeam și observam. Apoi, pe 13 octombrie 1993, în grădina noastră de legume din Sampas, am perceput forma unei domnițe în alb. Stătea chiar în mijlocul unui strat de chimen și mi s-a revelat în calitate de devă a chimenului. După ce i-am admirat frumusețea, am profitat de ocazie, pentru a o întreba ce funcție are în lumea plantelor.

În primul rând, mi-a explicat că nu era sarcina ei să supravegheze dezvoltarea fiecărei plante în parte. Spiritele naturii ale elementului pământ aveau grijă de acest lucru. (În tradiția engleză, aceștia erau numiți elfi.) În clipa în care a început să vorbească despre ceea ce făcea în realitate, am simțit că mă lovesc de bariera mentală creată de formele-gând pe care mi le formasem la Findhorn, la începutul anilor '70. Pentru a depăși această barieră, i-am cerut de-vei să-și descrie funcția în imagini.

Deva mi-a introdus în conștiință imaginea unei plante. Planta poate crește, doar dacă este stropită cu apa ploii revărsate din nori, sau când e luminată de razele soarelui. Efectul picăturilor de ploaie asupra plantelor este echivalent cu impulsurile zânelor de locație, din regiunea de care au grijă. Pe de altă parte, razele de soare simbolizează atât legătura pe care o menține un înger cu fiecare specie de plantă, cât și planul său cosmic. Îngerul radiază acest plan, prin intermediul tiparului său unic de vibrații.

Una dintre sarcinile devei este să primească influxul ritmic de impulsuri de la înger și să îl traducă într-un model concret. Acest lucru le permite elfilor să construiască fiecare plantă individuală, conform modelului său. Însă deva are și o a doua sarcină: ea trebuie să fie atentă la impulsurile trimise de zânele de locație din regiunile lor, pentru a țese cele două tipare laolaltă, creând o calitate unică. Astfel, funcția ei este de a face legătura între mesajele de la, a) o sursă universală și b) o sursă legată de locație și să le țese într-un singur tipar energetic. Apoi, după acest tipar, arhitecții din ordinul elementalilor de pământ pot construi planta fizică.

O devă a salatei (lăptucii) din grădina noastră din Sampas.

În timp ce creierul meu țesea de zor aceste imagini lăuntrice, pentru a forma o explicație rațională, am avut senzația că trebuie să mai pun o întrebare despre deve, în legătură cu influența lunii asupra creșterii pantelor. Deva chimenului mi-a răspuns cu un sentiment complex, care mi-a arătat că, într-adevăr, exista o a treia sursă pe care o avea în vedere. Efectele ciclurilor lunare asupra creșterii plantelor sunt mai puțin evidente decât cele ale luminii soarelui și ploii. Această a treia sursă este, în mod cert, foarte importantă pentru munca lor de la nivel subtil. Am putut simți afecțiunea profundă și intensă pe care o avea deva pentru a treia sursă, atunci când mi-a revelat esența ei în forma unei crăieșe a zânelor. Am înțeles la nivel intuitiv că ea era una dintre inteligențele principale. Ea a evoluat foarte mult pe calea elementalilor de aer și îi învăța pe colegii săi „mai tineri”, cum să se descurce în situațiile neprevăzute, în timp ce își execută îndatoririle.

La început, am văzut-o pe crăiasa zânelor, cu ochii minții, sub forma unui personaj feminin în alb, de o frumusețe răpitoare. Apoi, această imagine a identității ei s-a dizolvat și totul s-a cufundat în tăcere. A doua percepție mi-a apărut în conștiință și mi-am dat seama că, de această dată, ea dorea să-mi arate dimensiunea vital-energetică a ființei sale. Semăna cu o floare frumoasă de lumină, care se deschidea încet și radia în nuanțe pale, de roșu-oranj.

Și această imagine s-a dizolvat după o vreme și am așteptat cu nerăbdare în întuneric, întrebându-mă dacă îmi va arăta un alt aspect al ființei sale: și așa a făcut. Mi-a fost dată o a treia viziune a crăiesei zânelor. La început, am văzut o rețea simetrică, cu noduri puternic accentuate. Nu am înțeles conceptul și am rugat-o să-mi dea o explicație. Apoi, am descoperit-o pe deva în centrul rețelei. Mi-a arătat cum se apleacă să atingă ușor un singur punct de intersecție, cu un fel de baghetă magică, evocând astfel un sunet frumos (ca în basme). Fiecare nod al acestui „xilofon” scotea câte un sunet diferit. Mi-am dat seama că regina-devă se afla în rezonanță cu fiecare deva individuală de pe teritoriul ei și, astfel, o putea influența pe fiecare, prin călăuzirea sa. Acestea au fost toate informațiile pe care le-am primit despre îndatoririle unei crăiese a zânelor.

Atunci când privim la diferitele relații pe care deva plantelor trebuie să le mențină pentru a-și îndeplini rolul de creație, pare să existe o interconexiune între două lumi, chiar dacă, din perspectiva noastră obișnuită, aceste lumi par a fi separate (și asta numai în cazul în care ne aflăm printre puținii care recunosc că există două lumi). Lumea ființelor elementale este organizată în cadrul sferei terestre, iar lumea îngerilor în cadrul sferei spirituale. Dar, această relatare ne povestește despre niște ființe angelice care au grijă de procesele din lumea materială, prin intermediul elementalilor, și ne povestește și despre elementalii care au atins un nivel înalt de inteligență, chiar și de măiestrie. Luând toate acestea în considerare, putem spune că polaritățile cu care ne-am obișnuit nici nu există.

În cartea sa, *Deve, zâne și îngeri*⁷, William Bloom a respins complet punctul de vedere polarizat, lucru care este exprimat și în titlul scurtului său eseu. Autorul așează elementalii-zână în aceeași lume de lumină în care locuiesc îngerii – o lume pe care el o numește lumea devică. Putem vedea că lumile lor sunt unite, nu doar prin fap-

⁷William Bloom, *Devas, Fairies and Angels: a modern aproach* (*Deve, zâne și îngeri: o abordare modernă*), Gothic Omage, 1986.

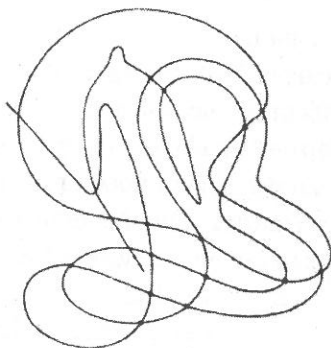
tu că prezența lor este lipsită de formă (nu au un corp material pe care noi să-l putem înțelege), dar și prin faptul că, în cadrul creației, aceste ființe îndeplinesc niște roluri „paralele”. Formele lor variază foarte mult – de la micuța ființă de lumină a gnomului, până la mărețele forme de mandala, ale îngerilor din sferele cosmice.

Conform celor spuse de William Bloom, aceste ființe împart sarcina de construire a punților între impulsurile, tiparele și gândurile de creație invizibile și realizarea lor în materie. El ilustrează acest proces printr-o analogie pe care o pot confirma din propriile mele observații. O persoană care fluieră, spune William, va produce o undă sonoră, ce va face ca timpanul urechii să vibreze. Noi nu percepem această undă doar ca vibrație, ci și ca notă formată, iar înșiruirea de note o vom percepe ca muzică. Anumite ființe din tărâmul de Lumină (tărâm pe care îl numește lumea develor) participă la transformarea haosului de vibrații, în muzică.

O altă experiență de-a mea se leagă tot de perspectiva lui William. Pe data de 23 iulie 1993, am fost la concertul violonistului Miha Pogacnik la catedrala din Ljubljana, în deschiderea Festivalului IDRIART. În program erau câteva sonate de vioară de Bach. De când începusem să văd lumea elementală, era prima dată când mergeam la un concert de muzică clasică și eram nerăbdător să văd ce puteam percepe. Imediat ce au răsunit primele note muzicale, am văzut un spiriduș lângă piciorul drept al violonistului, care era și el cufundat în tiparele de sunet universale ale muzicii lui Bach.

Elementalul îi ajungea doar până la genunchi. În timp ce muzicianul se concentra asupra emiterii unor sunete corecte, elementalul se concentra în totalitate, cu aceeași dedicație, asupra altei realități. Sincronizându-se cu ritmul muzicii, spiridușul cânta cu degetele sale ca un virtuoz. Îmi aducea aminte de limbajul semnelor cu care comunică surdo-muții. În timp ce meditam asupra scopului acestor gesturi din mâini, am remarcat un fir subțire de lumină, care se ridica din dreptul mâinilor, în mișcare, ale „co-interpretului”

invizibil. Din curiozitate, am urmărit firul cu conștiința. Acesta ducea la un punct de concentrare de deasupra catedralei, unde am găsit un grup de zâne, care dansau în tipare geometrice. Dansul lor era într-o armonie perfectă cu digitația spiridușului și cu ritmul muzicii. Se pare că primisem ocazia de a vedea sursa invizibilă unde este creată muzica și unde ființele elementale joacă rolul de mijlocitor.

Maestra devă feminină cu bagheta sa magică, atingând punctele de intersectare ale „xilofonului” ei.

La început, am interpretat comportamentul lor ca și când ar fi fost un fel de traducători. Dar la câteva luni după aceea, am avut ocazia de a vorbi despre povestea mea cu un înțelept bătrân din regnul elemental. Ca de obicei, i-am primit răspunsul într-un fel de amestec misterios de imagini proiectate și gânduri inspirate, pe care încercam să le descifrez într-o stare de meditație atentă. În cea mai izbitoare imagine mi s-a arătat actul torsului: dintr-un ghem încâlcit de lână apare un fir drept. Am putea compara mișcările de neînțeles din mâini ale spiridușului cu cele ale cuiva care toarce. În locul ghemului de lână trebuie să ne imaginăm un vortex invizibil de vibrații, care se rotesc din direcția corpului rezonant al instrumentului.

Mi-am dat seama că nu trebuia să iau exemplul torsului ad litteram, pentru că firul de lumină nu apărea ca rezultat al mișcărilor de tors ale elementalului, ci provenea de la forța planurilor cosmice ce corespundea cu muzica răsunătoare. Aceste planuri și armonii

cosmice („muzica sferelor”) mi-au fost prezentate în imagini de către muzele⁸ care dansau în tiparele lor, deasupra catedralei.

Spiridușul „torcător” de lângă violonist.

Sarcina spiridușului de la picioarele muzicianului era să combine vibrațiile provenite de la instrumentul muzical, cu planurile spirituale ale unei anumite piese muzicale și să le răsucescă într-un fir de lumină, care reprezintă o muzică „multi-dimensională”. Muzica creată astfel nu are doar scopul de a produce sunete artistice pe care să le ascultăm noi, ci și un efect de creație, de purificare și de armonizare asupra corpului, minții și sufletului celui care ascultă, asupra mediului din jurul său și chiar asupra mediului mai larg, al întregii lumi. Cu toate acestea, sunt convins că astfel de lucrări holistice de artă, care sunt create prin relația dintre diferitele lumi, sunt posibile doar atunci când artiștii înșiși pot servi aceste lumi invizibile, mai mult sau mai puțin conștient și când muzicienii creează muzică, prin contact fizic direct cu instrumentul lor.⁹

⁸Voi relata mai multe despre muze, care sunt niște ființe de foc foarte evolute și care lucrează în domeniul artelor (vezi Capitolul 4).

⁹Pare relevant că am putut face aceste observații cu un muzician care insistă să-și interpreteze live muzica și care, în principiu, nu permite înregistrarea prin aparate electronice. Observații similare făcute în cazul altor muzicieni s-au dovedit a fi mai puțin clare, sau chiar distorsionate.

Există o celebră legendă despre piticii din Cologne. Ea ne poate ajuta să ne facem o idee despre relația semnificativă dintre oamenii creativi și elementalii implicați în lucrarea lor. Potrivit legendei, în Evul Mediu, meșteșugarii din Cologne puteau să se relaxeze în timpul zilei, deoarece elementalii – piticii – făceau toată munca în locul lor, în timpul nopții. Eu consider că această împărțire între munca de zi și cea de noapte este o reprezentare simbolică a funcției duale pe care o îndeplinea, înainte, fiecare meșteșug. Și anume, oamenii lucrau cu materia fizică pe timp de lumină, în timp ce elementalii integrau și sincronizau această strădanie omenească în planul întregii lumi, în timpul nopții. Ne putem închipui că meșteșugarii din Cologne, din acele vremuri, sărbătoreau zilnic creația și se bucurau de viață, că fiecare dintre ei își putea exprima împlinirea interioară și că munca și instrumentele lor erau binecuvântate, în fiecare zi, prin cooperarea cu ființele elementale.

Legenda piticilor din Cologne explică și modul în care a fost distrusă această uniune miraculoasă: din cauza amestecului unei minți omenești. Fiind curioasă, nevasta unui croitor a vrut să vadă cine erau ajutoarele soțului ei. Femeia a presărat mazăre uscată pe trepte, ceea ce a făcut ca piticii să alunece și să se rostogolească pe scară. În lumina lămpii ei (mintea ei), femeia i-a putut vedea pentru o fracțiune de secundă. Însă piticii au dispărut pe loc, pentru că ei nu pot exista la nivel mental. Și nu se vor mai întoarce niciodată. Meșteșugarii își vor termina lucrarea cu sudoarea frunții.

Nu doresc să învinuiesc o femeie pentru această separare între lumi, deoarece separarea este cauzată de puterea, în creștere, a atitudinilor masculine. Această povestire definește exact o parte a tragediei adusă de condiția umană, întrucât acum ne-am înstrăinat de lumea ființelor elementale. Firește că astăzi putem produce orice obiect fizic pe care și-l poate imagina mintea omenească, însă munca noastră nu are acea profunzime care să ne permită să ne unim în fiecare clipă cu propriul nostru suflet și cu bucuria universului viu.

Intelectul nostru vrea să planifice tot ceea ce creăm, iar prețul pe care îl plătim pentru acest lucru este răceala noastră emoțională extremă. Atunci când aceasta este însoțită de negarea totală a oricărei inteligențe elementale din natură, elementalii nu ni se mai alătură în activitățile noastre și, astfel, nu ne mai pot ajuta să facem ca lucrarea noastră să prindă viață. Într-un fel, rezultatul productivității și eficienței noastre este, în principal, o substanță „moartă”, care se poate întoarce atât împotriva oamenilor, cât și a naturii.

Aș vrea să descriu modul în care această separare între oameni și elementali poate fi dezastruoasă. În august 1993, în timpul unui atelier de lucru din Svetinje, lângă Jeruzalem (Slovenia), pe tema vindecării Pământului, am avut o altă experiență muzicală. Aveam ca invitați doi tineri din Maribor, care studiaseră muzica clasică în India și, într-o seară, au ținut un concert în aer liber, folosind niște instrumente vechi și încântătoare. Au adus cu ei și un sistem digital de sunet, fiindcă se temeau că tonurile subtile ale acestor instrumente nu vor fi perceptibile. Ei au combinat timbrul autentic al instrumentelor, cu rezonanța sistemului de amplificare a sunetului. Acest lucru l-a derutat foarte mult pe elementalul „de serviciu”. Am putut percepe modul în care elementalul era rupt între corpul rezonator al instrumentelor și sursa sunetelor din boxe – alerga înainte și înapoi, cu mare viteză. Intuitiv, am recunoscut că această confuzie era cauzată de sistemul digital care funcționează prin divizarea notelor în segmente cu polaritate pozitivă și negativă. Astfel, sunetul original al notelor se pierde. Presupun că oamenii pot compensa mental această pierdere, însă nu și elementalii.

Lângă mine stătea o studentă care era clarvăzătoare. Deoarece a avut aceeași experiență ca mine, am rugat-o ca în pauză să le spună muzicienilor despre îngrijorarea noastră. Aceștia au acceptat imediat să oprească echipamentul electronic și, în a doua parte a concertului, am văzut cu bucurie cum gnomul s-a liniștit în preajma instrumentelor și și-a făcut treaba cu mult calm și multă ușurare.

În pofida numeroaselor neplăceri pe care noi, oamenii, le cauzăm elementalilor, în timpul comunicărilor noastre am primit sentimentul că aceștia ne iubesc, ne respectă căile pe care învățăm și că, dacă li se oferă chiar și cea mai mică șansă, încearcă să ne urmeze pe aceste căi de activitate creativă. De exemplu, straturile rocilor sunt însuflețite de spiriduși. Mie mi se prezintă ca niște scânteii de lumină, ca niște formațiuni stelare, care sunt distribuite în mod egal pe suprafața rocii. Datorită misiunii lor de a se pune în slujba altora, s-au transformat în așa-numiți pitici de munte, deoarece contribuie la crearea mineralelor. În calitate de spiriduși, au ajutat mereu oamenii care se ocupau cu meșteșugul topirii și forjării metalelor. Atunci când prelucrarea metalelor a fost mutată în fabricile industriale, această linie de spirite elementale au încercat să ne urmeze, chiar și pe această cale dificilă. De exemplu, la autovehicule nu le pot percepe în întregul motor, însă le simt prezența în construcția, relativ mai simplă, a roților. Ba chiar mi-au arătat cum își ajustează forma vibrațională, pentru a se adapta la forma garniturilor de etanșare și a osiilor.

La sfârșitul lunii octombrie, 1993, în Döllach, Valea Möll (Carinthia), am intrat pentru prima dată în contact cu un alt tip de elemental. Doream să țin un atelier de lucru acolo, pe muntele Grossglockner. Seara, când am ajuns la casa de oaspeți unde eram cazat, în sufrageria clădirii ardeau în șemineu, bușteni mari de lemn. Încăperea era mobilată într-un stil vechi, foarte estetic. Potrivit vechilor tradiții, într-o astfel de încăpere trebuie să existe un elemental de pământ, care în limba germană se numește „Kobold”.¹⁰ Uitându-mă cu atenție în jur, am perceput, într-adevăr, unul dintre acești pitici. Stătea picior peste picior, lângă șemineu, chiar în fața coșului cu lemne de foc. Cu căciulița lui lungă, care îi atârna pe un

¹⁰Din Kobe (germană veche) care înseamnă cameră, colibă sau casă și *Bald* (scandinavă veche) – administrator sau conducător. Într-o casă, koboldul este elementalul conducător.

umăr, părea că ieșise direct dintr-un basm. Nu am luat prea în serios acest episod, pentru a-l include în cercetările mele despre ființele elementale, astfel că am hotărât să mă duc la culcare.

A doua zi, dimineață, trebuia să iau micul dejun în aceeași încăpăre. Focul tocmai fusese aprins și ardea puternic. N-am avut cum să nu-l observ din nou pe spiriduș. De această dată, l-am văzut torcând cu degetele în continuu, exact ca spiridușul muzical de la piccioarele violonistului¹¹. Această coincidență m-a făcut să mă opresc și să mă gândesc, astfel că, în timp ce-mi mestecam pâinea, l-am salutat pe cale telepatică și l-am întrebat de ce toarce. Fără să-și întreruapă lucrul, mi-a trimis o undă-gând, care conținea multe informații.

Primul său mesaj a fost că noi, oamenii, credem în mod greșit că lumea materială în care trăim și învățăm este un bun care nu se va schimba niciodată și că ne putem folosi de ea la nesfârșit, în funcție de capriciile noastre egoiste. Pentru a se pune în mișcare o asemenea schimbare, trebuie să acționeze un grup imens, format din toate tipurile de ființe elementale, pentru că, în fiecare clipă, fiecare elemental trebuie să se asigure că forma dinamică a lumii rămâne în unison cu planul său cosmic. Rolul lui era de a toarce calitatea spațiului de viețuire din interiorul unei locuințe omenești.

L-am întrebat cum s-a ajuns ca elementalii pământului să intre în casele oamenilor, la început. El mi-a răspuns cu mândrie că linia sa genealogică a luat parte la dezvoltarea umană, încă de când locuiam în peșteri. De fapt, de-a lungul istoriei, am trăit în peșterile care se aflau chiar în mijlocul împărăției piticilor. Sufrageria hanului în care ne aflam atunci putea fi considerată un fel de peșteră prelucrată. De aceea nu le este greu piticilor de munte să ne urmeze dezvoltarea, chiar și în mijlocul orașelor. Ei vor încerca mereu să-și

¹¹E interesant că există o expresie în germană despre cineva care se spune că „toarce” dacă pătrunde cu privirea prea adânc în dimensiunile ascunse ale vieții.

îndeplinească îndatoririle, chiar și în circumstanțe atât de diferite ca cele din prezent.

Cu toate acestea, nu am întâlnit niciodată un elemental într-un spațiu de viață „ultra tehnologizat”, unde nu există materiale de construcție naturale și unde există o atmosferă monotona, rece și foarte ordonată. În ceea ce privește capacitatea inteligențelor din natură de a urma voința omului, se pare că există niște limite. Dincolo de aceste limite, se creează un spațiu dezolant, lipsit de viață elementală, unde nu este loc pentru experiențe sufletești. Într-un fel, este o lume de iluzie, ireală. Dacă cineva este obligat să trăiască într-un astfel de mediu, numai printr-un mare efort conștient poate fi creată o atmosferă unde se vor stabili elementalii – poate în aranjamentele de pietre sau alte materiale naturale din acel loc. Într-o grădină prea formală, problema poate fi rezolvată dacă lăsăm un mic petec de sălbăticie. În „jungla de ciment”, întrucât așa-numitele buruieni sunt cele care le dau speranță elementaliilor.

Un spiriduş lângă șemineu, la hanul
din Döllach, Carinthia.

Una dintre marile calități pe care și-au păstrat-o elementalii este optimismul. Atitudinile pozitive și înțelegerea lor intuitivă stau mărturie că primim ajutor de la cei mai evoluți învățători din rândurile lor. Ei sunt încă dispuși să ne

sprijine în procesele noastre de învățare, cât pot de bine, și adesea chiar par să înțeleagă de ce oamenii se lasă copleșiți de niște iluzii egoiste și de ce abuzează de natură, într-un mod atât de violent.

Lumea elementaliilor are o evoluție la fel de importantă ca și a noastră; ei se străduiesc să se dezvolte și să se perfecționeze în permanență, chiar dacă lumea lor este creată și organizată altfel decât cea umană. Oamenii au pus obstacole pline de cruzime în calea elementaliilor, dar, în final, totul capătă un înțeles: astfel îi provocăm pe curajoșii elementali să înfrunte greutatea nebănuite și, în acest fel, le accelerăm evoluția. În pofida acestor energii omenesti care se opune mereu energiei lor, ei reușesc să-și mențină vibrația fundamentală, care este o vibrație de bucurie plină de iubire.

În vara anului 1993, când vizitam din nou împrejurimile castelului Türrnich, de lângă Cologne, am perceput cu cea mai mare claritate această fericire infinită a lor. Într-o zi cu soare, pe la amiază, am mers într-o poieniță, unde se află o piatră plată de mari dimensiuni, pe care o numesc „Madona neagră”, deoarece susține energia transformării. Lăsându-mi privirile să hoinărească peste pajiștea sălbatică, am observat un număr mare de elementali mici, care lucrau la fiecare fir de iarbă. Eu i-aș include în categoria elfilor. Pretutindeni în jurul meu se dansa, se lucra și se cânta de zor; era o stare pe care am primit-o cu un sentiment de mare bucurie. Imediat, mi-am adus aminte de cei trei purceluși Walt Disney, care dansau și cântau. Am simțit o fericire imensă.

Când am căutat sursa acestei viziuni înălțătoare, am conștientizat că, fără să-mi dau seama, privisem pajiștea de la nivelul plexului meu solar și nu în maniera mea obișnuită – cu al „treilea ochi”, care este conectat la centrul inimii. Pentru a testa acest nou nivel de percepție, m-am apropiat de un copac, așa cum fac mereu, atunci când vreau să comunic cu un faun. În asemenea cazuri obișnuiesc să mă apropii foarte mult de trunchi și să mă sprijin de el cu ambele mâini; aproape că ating scoarța copacului cu nasul.

De această dată, percepția și conștiința mea erau concentrate și centrate la nivelul stomacului și aproape că am fost doborât la pământ de imensa bucurie de viață, ce emana de la faun. Răsetele

sale vesele erau ca staccato-ul unei furtuni cu tunete și fulgere și nu l-am putut suporta prea mult. Când am încercat să percep și alți copaci în același mod, am întâlnit un faun lângă patru stejari (formațiune pe care eu o numesc „poarta de stejari”). Poarta de stejari era situată între două pajiști întinse. Acest faun cânta într-una, cu o voce puternică, exact ca tenorii din opera italiană.

Aceste evenimente m-au făcut să mă întreb, din nou, care era metoda cea mai potrivită pentru vizualizarea elementalilor. După părerea mea, nu este bine să forțăm lumea piticilor, nixelor (elementalii apei) și zânelor și să-i obligăm să ia forme care seamănă cu realitatea noastră fizică. Mulți oameni sunt de părere că, pentru a putea vedea forțele eterice ale lumii elementale, este nevoie doar de rafinarea simțului văzului – ca și când văzul normal ar putea fi îmbunătățit și adus la stadiul de clarvedere. Din păcate, nu există foarte mulți clarvăzători – și astfel, doar câțiva sunt suficient de privilegiați să comunice cu lumea elementală.

Din propria mea experiență, pot spune că acest concept de clarvedere se bazează pe idei preconcepute, nefondate. Se bazează pe presupunerea că punctul de vedere uman reprezintă punctul de referință pentru tot ceea ce înseamnă creație, fără a se lua deloc în considerare deosebiriile dintre lumea omului și cea elementală. Oamenii și-au dezvoltat foarte mult gândirea intelectuală, la nivel exterior, însă înțeleg doar într-o mică măsură, cum operează gândurile și sentimentele la nivel interior.

În schimb, elementalii sunt lipsiți de orice formă predeterminată. Ei își pot schimba aspectul, pentru a arăta ce se întâmplă în interiorul lor, lucru care diferă foarte mult de modul în care funcționăm noi, oamenii. Oricare ar fi forma în care îi percepem, aceasta este fie o reflectare a amintirilor arhetipale pe care le-am acumulat și care reprezintă felul în care ni-i imaginăm noi că sunt, fie o formă dată de limbajul de imagini folosit de elementalii înșiși, pentru a ne atrage atenția asupra unui mesaj pe care vor să ni-l transmită. Dacă

nu ne proiectăm asupra lor formele arhetipale sau imaginate, elementalii nu au o formă fixă. Una dintre aceste imagini impuse este cea a micuțului gnom cu căciuliță roșie cu vârf ascuțit, cu barbă lungă și albă și pantaloni de piele. Iubitorii de natură identifică această imagine cu ființele ce fac parte din spiritele Pământului. Astfel că această imagine îi influențează pe clarvăzători, care susțin apoi, cu convingere, că ea reprezintă adevărata imagine a piticilor.

Aceste confuzii sunt des întâlnite și am avut și eu o astfel de experiență, înainte de a contacta un anumit tip de ființă-zână. La începutul comunicării mele cu ființele elementale, le puteam percepe prezența numai prin intermediul sentimentelor pe care le aveam în corp. Am întâlnit un tipar vibrațional, care până în acel moment îmi fusese necunoscut. Acest lucru s-a întâmplat într-o pădure din Sampas, în apropierea casei noastre. Acolo, patru stejari cresc pe un deal pietros și formează un pătrat. (Acesta este dealul unde am pătruns cu conștiința, pentru prima oară în lumea subterană, pentru a-mi vizita inima – vezi Capitolul 1.) Chiar în centrul pătratului, puteam simți o prezență necunoscută.

Atunci când Erika, una dintre colaboratoarele mele, a venit în vizită, am rugat-o să mediteze asupra acestui fenomen. Ea era clarvăzătoare din copilărie. După o vreme, s-a întors și mi-a spus că în acel loc văzuse o zână frumoasă, însoțită de un cal alb. Magicul cal alb al zânei este o imagine binecunoscută în basme. Când m-am întors la acel loc, am putut verifica prin sensibilitatea mâinilor că exista o vibrație dublă. Părea să aibă legătură cu două ființe: cu zâna și cu calul ei alb. Pe de-o parte, mâna mi se mișca într-o curbă orizontală (o mișcare în formă de 8), așa cum mi se întâmpla și în alte locații unde se aflau puncte de concentrare ale zânelor – pe de altă parte, acolo unde ar fi trebuit să se afle calul, mâna mi se mișca în sus și în jos, rotindu-se în spirală. Cu toate acestea, ceea ce mi-a comunicat percepția m-a ajutat să înțeleg adevăratul scop al acestei dualități enigmatice a ființei-zână.

Prin urmare, l-am rugat pe învățătorul meu invizibil să-mi explice în vis ce se întâmplă. Astfel că am primit în vis o imagine, în care un Creator al Lumii, cu barbă albă, mi-a arătat atelierul său de lucru. Am văzut multe siluete, ca în atelierul unui sculptor. Mi-a atras atenția o siluetă din argint masiv. Postura sa o făcea să semene cu cineva care ținea piept vântului și dădea impresia de mult dinamism. La trezire, mi-am dat seama imediat că era silueta zânei necunoscute și eram convins că acel cal reprezenta expresia caracterului său dinamic. Chiar dacă la acea vreme nu am putut înțelege mai multe despre acest vis, în prezent, atunci când vorbesc despre tărâmul zânelor, menționez adeseori că există și alte tipuri de zâne, pe lângă de cele de locație. Eu aș vrea să le numesc „zâne yang”.

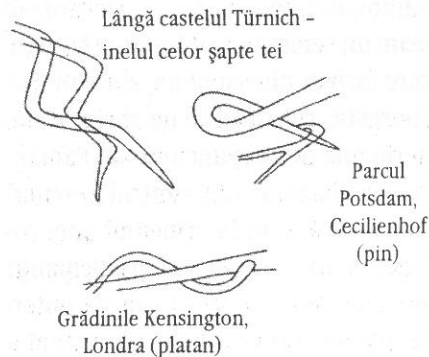
La scurt timp după întâmplarea respectivă, această „zână yang” a avut o încercare tragicomică de a pătrunde în conștiința mea, în forma ei reală. În timp ce pregăteam un workshop, într-o zonă împădurită a orașului Graz, împreună cu prietenul meu Erwin, am vizitat un parc ce face parte din terenul spitalului local de psihiatrie. Puțin mai târziu, ne-am întors acasă la Erwin, unde am avut oroarea să descopăr că se întâmpla ceva foarte neplăcut cu văzul meu. M-am gândit că sunt prea obosit și m-am dus să mă odihnesc pentru o jumătate de oră. Dar, când am fost chemat la masă, mi-am dat seama că mă simțeam și mai rău. Credeam că o să înnebunesc. Eram doar parțial prezent; aveam impresia că cealaltă jumătate a mea era o umbră. Am fost nevoit să plec de la masă și m-am așezat să meditez. În timp ce mă concentram asupra tulburării, am conștientizat brusc, că un elemental s-a lipit de aura mea și arunca acum o umbră asupra ființei mele. Când mâna a început să facă obișnuitele rotații în spirală, pe verticală, m-am convins că era vorba despre „zâna yang”, pe care nu o înțelesesem în totalitate. În loc să profit de ocazie pentru a afla mai multe despre neobișnuita prezență a acestei zâne, m-am concentrat doar asupra încercării de a scăpa de ea, cât mai repede cu putință, pentru că eram speriat și nu mai avus-

esem nicio experiență anterioară, care să aibă de-a face cu latura glumeată a ființelor elementale. Cu permisiunea gazdei mele, am mers într-un colț al grădinii și am implorat-o pe zână să se stabilească acolo. Dorința mi-a fost îndeplinită pe loc și am simțit că m-am vindecat și că puteam din nou să gândesc limpede. Însă nu descoperisem nimic nou despre funcția acestei zâne misterioase.

În cele din urmă, am ajuns într-un punct de răscruce, în toamna anului 1993, când țineam un seminar pe domeniul castelului Türrnich. Există acolo un cerc format din șapte tei, care au fost plantați în jurul unui centru energetic, cu circa 120 de ani în urmă. Din acel punct pornesc opt meridiane de acupunctură ale Pământului (linii energetice). Sursa meridianelor din centrul cercului primește energie de la o sursă cosmică, prin intermediul unei coloane de lumină. Pe data de 2 octombrie, i-am dus pe participanții la workshop în acest loc, pentru a-i lăsa să experimenteze puternicele vibrații din jurul celor șapte tei. Am vrut să le atrag atenția și asupra prezenței zânelor pe care le descoperisem acolo, după ce am devenit mai sensibil la nivelul vibrațiilor elementale din împrejurimile unui loc. Le-am arătat participanților un semn vizibil al activității elementale – două ramuri care au crescut una peste alta, formând o cruce. Acest lucru fusese sculptat în coroana copacului cu trei trunchiuri (avea un trunchi despicaț în trei), de către faunul său. Aceste ramuri suprapuse formau o cosmogramă în forma semnului infinitului (un 8 pe orizontală). Întâlnesc această formă la copacii lângă care există un punct de concentrare al zânelor, iar ramurile respective formează, de cele mai multe ori, forma acestui semn al infinitului.

Pentru a-i pregăti pe participanții la workshop pentru vibrațiile acestui dans al zânelor, le-am povestit despre observațiile mele asupra zânelor de locație de pe Dealul Venus, din Insula Srakane. După aceea, am rămas în tăcere pentru o vreme, pentru a experimenta diferitele dimensiuni energetice din cercul de tei. De îndată

ce am închis ochii, am văzut chipul unei femei (mai mare decât dimensiunea unui cap normal) privindu-mă din direcția cosmogramei. Ochii ei radiau spre mine iubire infinită, dar aveau și un element de obrăznicie și de cinism, de parcă dorea să-mi transmită că nu întâlneam un grup de zâne, ci o singură ființă-zână, pe care încă nu o cunoșteam.

Cosmograme ale zânelor în unele ramuri ale copacilor.

Bucuros să primesc o astfel de critică prietenească, seara, după încheierea workshop-ului, am alergat spre cercul de tei, ca să aflu

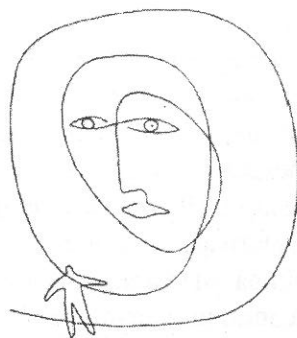
dacă mă înșelasem cu adevărat în investigațiile mele asupra tărâmului elemental. Am analizat acest nivel, cu mai multă atenție. Lângă teii din centru, aflați în dreapta celui cu cosmograma, am încercat să simt cu mâna vibrațiile ce curgeau pe verticală, de-a lungul trunchiului, pe care le-am asociat cu așa-numita „zână yang”. Faunul copacului marcase acest loc special cu o excrescență pe trunchi, în formă de măciucă. Deși observasem și înainte această formațiune, nu reușisem să-i găsesc semnificația. Din nou, am contactat o zână cu un cal alb magic. Din păcate, nu am avut suficient timp pentru a afla mai multe despre ființa ei, pentru că, a doua zi dimineată, trebuia să plec spre casa mea din Slovenia. Când am ajuns acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să vizitez dealul pietros unde obișnuiam să cobor în lumea subterană. Doream să le mulțumesc zânelor pentru cât de bine au avut grijă de casa mea, cât timp am fost plecat. De îndată ce am pătruns în starea de tăcere, am simțit că radiază spre

mine imaginea unui chip enorm de femeie. Am recunoscut-o ca fiind cea de la cercul de tei. De această dată, i-am acceptat bucuros invitația de a urca pe deal și de a-mi deschide câmpul conștiinței.

La început, am simțit o presiune neplăcut de puternică asupra chakrei coroanei, ca și când un mesaj dorea să-și facă loc în conștiința mea. În încercarea de a-mi depăși ideile fixe, mai întâi am vizualizat culoarea violet, pentru transformare. Abia atunci am putut să devin conștient de o siluetă feminină. Mi se arăta cu o asemenea desăvârșire și părea atât de reală, încât mi-a amintit de povestirile lui Paracelsus despre elementalii care se prezintă ca și când ar fi oameni și cu greu pot fi deosebiți de aspectul omenesc.

În acel moment, deși pădurea era cufundată în tăcere, o păsărică a început să ciripească vesel. Dintr-o dată, mi-am dat seama că rolul acestei zâne a pădurii avea legătură cu călăuzirea animalelor. Pentru a-și explica funcția, ea a folosit o imagine a Zeiței Diana, care cutreiera pădurile și vâna animale sălbatice. Însă, această imagine străveche trebuie întoarsă pe dos. Zâna m-a făcut să înțeleg foarte clar că sarcina ei era să îndrume speciile de animale dintr-o anumită regiune, trimițând impulsuri energetice spre o anumită zonă. Noțiunea că ea ar vâna animale a așezat-o într-un rol destul de pasiv, când, de fapt, ea joacă un rol cu adevărat creativ în cadrul pădurii.

Ea mi-a spus că plantele pot răsări din pământ doar atunci când sunt adânc înrădăcinate în sol. Acest lucru duce la concluzia logică că elementalii pământului sunt activi în timpul manifestării plantei în planul material. Însă, animalele nu depind de această legătură cu pământul. Datorită capacității lor de a se mișca, în timpul ciclului lor de viață sunt însoțite de ființe ce aparțin elementului aer. Calul alb este un simbol al mobilității din regnul animal, regn care este îngrijit de tipul ei de zână. Ea a vrut să fie numită zâna pădurii, ca să fie ușor de recunoscut ca ființă individuală și deosebită de zânele de locație, care apar întotdeauna în grupuri.

Zâna pădurii a preluat forma unui uriaș cap de femeie.

Pentru mine, aceste imagini, inspirații și experiențe numeroase și diferite au fost necesare pentru a ajunge să cunosc ființele pure din lumea elementalilor. Toate acestea arată cât de pretențios și de dificil

este să-ți recapeti cunoașterea asupra tărâmurilor elementale. Nu este suficient să trimitem clarvăzători în astfel de locuri, ca să putem extrage din relatările lor imagini „obiective” ale reprezentanților individuali ai unui curent evolutiv care curge paralel cu evoluția umană. Elementalii lucrează cu un ansamblu de calități care nu sunt exprimate prin formă materială, ci prin sarcina pe care aceste ființe o îndeplinesc în cadrul întregii creații cosmic-pământești.

Este posibil ca omul care lucrează în grădină sau amenajează mediul natural și care este conștient de elementalii care trudes în jurul său, să nu fie nevoit să cunoască aceste imagini ca să-și continue munca în armonie cu natura. Este suficient ca, în timp ce lucrăm, să ne ascultăm impulsurile și mesajele interioare și să includem ființele din tărâmurile elementale în ceea ce facem. Dacă emitem unde de iubire și de recunoștință în timp ce lucrăm, vom primi răspunsuri pozitive din partea lumii care există paralel cu a noastră. Există un spectru de feedback care se întinde de la intuiții extrem de spirituale, până la experiențele fizice care, uneori, par a fi niște „miracole”. Acest spectru este identic cu zonele de activitate ale elementalilor și cuprinde atât dimensiunile arhetipale ale lumii spirituale, cât și formele care se manifestă în dimensiunea fizică spațiu-timp.

CAPITOLUL 3

Zeita și cei șapte pitici

După seria de revelații referitoare la tărâmul elemental, din primăvara anului 1993, în conștiința mea a fost inițiat un alt proces de descoperire. Pas cu pas, am devenit conștient de rolul precis pe care îl joacă elementalii în menținerea și regenerarea străvechilor temple din natură. Ceea ce numesc eu templu natural este o clădire energetică invizibilă, ce străbate o anumită regiune, exprimându-și astfel ființa Divină. Am putut înțelege această dimensiune spirituală a unei regiuni, abia după ce mi-am reorientat perspectiva asupra aspectului feminin al creației. Acest lucru s-a întâmplat între 1991 și 1992, când am avut experiența Zeitei.

În anii precedenți, am încercat să alcătuiesc un model coerent prin care să demonstrez dimensiunile invizibile dintr-o regiune. În cartea mea scrisă în limba germană, *Die Erde heilen (Vindecarea Pământului)*, am vrut să aduc în atenția cititorilor un sistem care prezenta o imagine de ansamblu ale diverselor aspecte vital-energetice din geologia unei regiuni. În cadrul aceluia model, toate fenomenele energetice dintr-un loc pot fi detectate prin mijloace radiestezice. Astfel, pot explica destul de bine modul în care o regiune – cu dealurile și văile, râurile și orașele sale – se leagă de punctele și liniile energetice care îi dau vitalitate. În prezent, aș spune că acesta este doar un singur nivel de existență dintr-o anumită regiune; există și altele. Aceasta este dimensiunea cea mai strâns legată de nivelul material, iar eu o numesc dimensiunea vital-energetică.

Am menționat deja dimensiunea spiritual-sufletească, unde se găsesc templele naturale; este un nivel mai înalt decât cel al dimensiunii vital-energetice și se aseamănă cu structura energetică a sufletului omenesc, care este superioară sistemului meridianelor de acupunctură (liniile energetice) și chakrelor. În corpul omenesc, rolul liniilor și centrilor energetici este de a transmite impulsurile călăuzitoare și regeneratoare ale sufletului spre organele corpului. Putem presupune că liniile și centrii energetici din mediul înconjurător au o funcție similară.¹ Aceștia răspândesc impulsurile forței vitale cosmice și dezvoltării sufletești asupra peisajului fizic și structurii sale vitale. Aceste impulsuri își au sursa în templele naturale care sunt o expresie a configurației spiritual-sufletești dintr-o anumită zonă a naturii.

Pentru a înțelege structura geometrică a unui templu natural trebuie ca, mai întâi, să ne debarasăm de imaginile în care sufletul uman este un fel de obiect ce plutește undeva deasupra trupului fizic. Din contră, eu percep sufletul ca pe un sistem de energie extrem de sensibil, care conține vortexuri și câmpuri energetice de înaltă putere și de unde se manifestă „eul” uman individual. În același fel, templul natural – în calitate de suflet al regiunii – se arată pe sine ca un fel de structură de energie, ce pulsează la vibrații care nu pot fi măsurate prin instrumentele de radiestezie. Prin investigațiile mele, am descoperit că templul natural este conectat la cele

¹Oamenii întreabă adeseori cum să clasifice rețelele perceptibile la nivel radiesteziac (Hartmann, Curry etc.) sau cum să înțeleagă așa-numitele tipare de stimuli din cadrul acestei școli de gândire. Eu cred că ține de proiectarea fenomenelor energetice perceptibile într-o anumită regiune, asupra unui sistem de coordonate deja existent. Acest sistem își are rădăcinile în miile de ani în care s-a dezvoltat mentalul occidental, însă este de natură iluzorie. Este un fel de limbaj artificial ce ajută la localizarea structurilor energetice din mediul înconjurător și oferă o estimare aproximativă a calității acelei zone.

trei aspecte ale Zeiței. Eu le numesc *aspectul de plenitudine*, *aspectul de creativitate* și *aspectul de transformare*. Această formațiune trinitară a templului alimentează cu energie cosmică structura sufletească a peisajului.

În cartea mea, *Die Göttin der Landschaft (Zeița peisajului)*, am oferit mai multe exemple prin care arăt cum funcționează acest model al unui templu natural. Mă refer și la alte indicații care arată că, din cauza dezvoltării tot mai mari a culturii patriarhale în cadrul civilizației noastre din ultimii cinci mii de ani, rolul esențial al templului natural a fost ascuns vâl după vâl, până când a fost uitat în totalitate. Prin reprimarea aspectului feminin al divinității, toate amintirile despre templele naturale ca expresie a prezenței tangibile a Zeiței au dispărut și ele. O parte din cunoașterea despre locații a fost conservată și poate fi observată atunci când ne uităm la locurile care au fost alese pentru ridicarea bisericilor și castelelor din Evul Mediu. Dar cunoașterea noastră despre interconexiunile holistice s-a pierdut. Ultima cultură din partea noastră de lume, care și-a păstrat această cunoaștere, a fost cultura megalitică, a Zeiței.

În 1993, de Paști, am fost invitat să țin un seminar de patru zile în regiunea Wendland, lângă Hanovra. Planificând programul pentru seminar, am vrut ca grupul să-și înceapă lucrul familiarizându-se cu unele puncte energetice din regiune și cu problemele specifice acelei zone. După aceea, prin intermediul legăturii noastre mai profunde cu locurile selectate și cu problemele lor, aveam să continuăm prin recunoașterea diferitelor lor funcții, ca parte din templul natural Wendland. Astfel, lucrarea noastră asupra nivelului vital-energetic avea să se transforme, de la sine, într-o explorare a nivelului spiritual-sufletec.

Până nu de mult, Wendland a fost intens modelat de râurile sale. Se află în strânsă apropiere de valea inundabilă a fluviului Elba și de afluenții săi. În timpul inundațiilor, doar câteva delușoare își ridicau vârfurile deasupra apelor, însă, în timp, aceste

movile s-au transformat în centri energetici puternici, de polaritate yang, care au capacitatea de a echilibra cantități uriașe de energie yin (apă). Eu cred că această dezvoltare nu s-a produs în totalitate pe cale naturală – în încercarea forțelor naturale de a obține un echilibru – ci că și vechile culturi umane au jucat un rol conștient în această privință: oamenii au întărit zona prin așezarea de pietre și prin ritualuri. Doar într-un alt loc am mai găsit o structură de puncte yang, la fel de puternică: pe insulele din laguna Venetia.²

Pe la mijlocul acestui secol, redistribuirea terenurilor și sistemele de canalizare artificiale au dus la o pierdere regretabilă a naturii acvatică, în această regiune unică. Acum este exact contrariul stării sale anterioare. Din cauza sistemelor de canalizare, yang a devenit energia predominantă și nimeni nu a știut că punctele energetice yang care existau deja trebuiau reduse din intensitate. Deoarece s-au dezechilibrat de tot, fostele puncte de energie yang și-au atras niște blocaje imense. Au devenit victimele unui spectru larg de distorsiuni dăunătoare. Un alt factor care a contribuit la această situație a fost separarea uneia dintre văi (de lângă Salzwedel și Arendsee) de restul regiunii, din cauza „cortinei de fier”. Am descoperit că, din cauza ridicării graniței din timpul confruntării germane/germane, liniile energetice est-vestice care se întind de-a lungul frontierei erau lipsite de energie. Peisajul a fost împărțit în două, la nivel vital-energetic.

Seminarul nostru a început la centrul de educație din Königshorst, lângă Wustrow. În secolul al XIX-lea, această casă a servit drept centru administrativ pentru domeniul Regelui de Hanovra.

În anul 1843, acestei regiuni i s-a acordat marea onoare de a purta numele de Königshorst (Cuibul Regelui), așa cum a declarat

²Asemănarea dintre numele „Wendland” și „Venetia” nu este o coincidență. Probabil că în ambele țări s-au stabilit aceeași oameni – este cel mai probabil ca vechii venețieni să fi fost de origine slavă.

vătaful Regelui din Hanovra. O astfel de mare onoare ar fi surprinzătoare, dacă nu ar ascunde un secret pe care aveam să-l descopăr în timpul șederii mele în Königshorst.

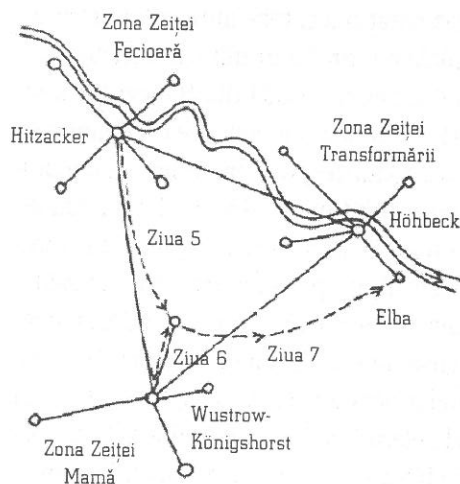
Când am examinat templul natural din Wendland, am descoperit că orașele din apropiere (Wustrow și Königshorst) formau unul dintre principalele centre ale templului natural – aspectul de creație al Zeiței. În culturile străvechi, acest aspect era celebrat prin ritualul sfintei căsătorii. Prin urmare, era rolul Königshorstului să reprezinte centrul uniunii sacre dintre yin și yang. În ceea ce privește distribuirea energiei, acesta este un loc de unde începe întreaga creație. În mod straniu, s-a creat o legătură între rolul sacru de mult uitat al acelui loc și numele pe care l-a primit – Königshorst.

Relația misterioasă dintre familia regală din Hanovra și templul natural Wendland s-a adăugat la sentimentele mele de uimire în timp ce răsfoiam un raport care relata despre o procesiune ceremonială în Wendland, 1865, a Regelui orb George al V-lea și fiului său de douăzeci de ani, Prințul Moștenitor Ernst August. Imaginile care documentează această paradă festivă arată primirea frumoasă și calduroasă pe care i-au făcut-o oamenii, regelui lor și escortei sale, în toate orașele și satele. Această intensitate neobișnuită a sentimentelor părea să aibă loc doar atunci când procesiunea triumfală a Regelui era în rezonanță cu vechiul drum al pelerinilor. În timpul culturii Zeiței, oamenii din Wendland făceau în fiecare an un pelerinaj în jurul templului natural din țara lor, pentru a-și reînnoi relația sacră cu Pământul și pentru a invoca puteri care să alimenteze templul.

Harta topografică pe care este marcată procesiunea regală din 1865 arată că au fost străbătuți trei centri importanți ai templului natural și că Regele George al V-lea și Prințul Ernst August au mers exact pe acest traseu, conectând cei trei centri în cea de-a cincea, a șasea și a șaptea zi de procesiune. Hitzacker este centrul Zeiței Fecioară (aspectul plenitudinii), Königshorst/Wustrow este

lăcașul Zeitei Mamă (aspectul creativității), iar Gorleben/Höhbeck/Schnackenburg este zona Zeitei Negre (aspectul transformării).

Până aici am putut ajunge în dezvăluirea secretelor regilor de Hanovra când am ajuns în Höhbeck, zona Zeitei Transformării, pe data de 11 aprilie, unde am vizitat o veche fortificație, cu o denumire ce duce în eroare – Schwedenschanze (cetate suedeză). Potrivit propriilor descoperiri, acest zid de apărare în spirală este unul dintre locurile sfinte inițiale, ce abia mai târziu a fost reconstruit în scopuri de apărare. Este situat pe un deal impunător, care pe o parte a sa are o pantă abruptă, ce duce spre maiestuosul fluviu Elba.

Templul natural Wendland și traseul procesiunii regale care a străbătut regiunea de la țară în zilele 5, 6 și 7.

După cel de-al Doilea Război Mondial, această parte a fluviului Elba a fost declarată graniță între părțile de est și de vest ale Germaniei. De aceea, nu a suferit soarta majorității

râurilor din Wendland și i s-a dat voie să curgă liber prin regiune, în loc să fie îndreptat. M-am gândit că acest lucru îmi oferea excelenta ocazie de a observa nixele ce-și trăiau viața netulburate, astfel că am coborât panta spre râu. Pentru a le demonstra elementalilor de apă că eram un vizitator inițiat în lumea lor, mi-am întins mâna și mi-am așezat în palmă o pietricică, acolo unde își plasase punctul de concentrare, înainte să plec în Germania, o zănuță din Slovenia. Zănuța mă

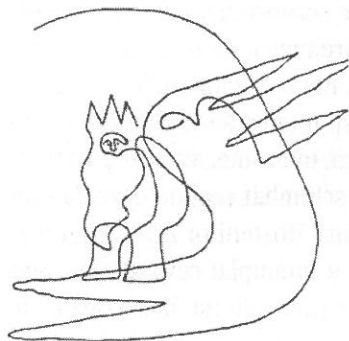
însoțea în călătoria mea în calitate de trimis al regnului său și pentru a mă ajuta în procesul meu de instruire.

Mișcarea mea a dat rezultate. Când am ajuns lângă un braț al fluviului, am văzut că era plin de ființe acvatice – și toate se uitau fix la zâna mea. Apoi, din mijlocul lor, s-a apropiat de mine o nimfă înaltă, cu însemne regale. Spre uimirea mea, ea s-a oferit, cu can-doare, să-mi îndeplinească o dorință. Era o situație ca de basm, atât de fermecătoare, încât primul gând spontan a fost să cer un lingou de aur. Însă, imediat mi-am amintit că, în basme, avariția aduce întotdeauna ghinion. Astfel că mi-am schimbat repede dorința. Am cerut să mi se spună povestea Prințului Moștenitor Ernst August și a tinerei soții de vătaf. După unii, s-a întâmplat ceva atunci când Prințul și tatăl său orb au înnoptat în Königshorst, în a șasea zi de procesiune prin Wendland.

Dacă e să comparăm lingoul de aur, cu dorința mea, aceasta ar putea părea neînsemnată – însă doream atât de mult să aflu cum puteau fi re-energizate templele naturale din Wendland, încât consideram că aceste informații mă ajutau să aflu mai multe despre cauza blocajului și a paraliziei centrelor de creație din Wendland. Din păcate, nimfa regală nu mi-a putut răspunde la întrebare, dar s-a gândit că aș putea afla mai multe de la pitici. Trebuia să urc din nou panta abruptă și să găsesc pe cărare un stejar diform. Acolo, sub stejar, aveam să văd intrarea ce ducea în lumea subterană. I-am mulțumit nimfei și am urcat dealul. Am găsit imediat stejarul în locul pe care mi-l descriesese și am văzut și mica intrare. Îngenunchind în fața stejarului, am urmat cu conștiința cărarea subterană.

La capătul tunelului se afla o sală imensă, atât de mare încât nu-i puteam vedea pereții. Acest deal sacru era gol pe dinăuntru. Zidurile structurilor, asemenea unor peșteri, erau acoperite cu rubine neșlefuite. Nuanțele de roșu închis îmi dădeau impresia că sunt, la propriu, închis în pânțele Pământului. În sala din interiorul dealului, se aflau mulți pitici-mineri. Am intrat printre ei și, la

un moment dat, am fost dus la regele și regina lor, care stăteau pe un tron înalt. Însă, când m-am apropiat de tron, am descoperit, spre surprinderea mea, că regina a dispărut. Deși era absentă, ceva îmi spunea că ar fi trebuit să se afle acolo.

Regele piticilor din Hühbeck
și regina sa care dispare.

Apropiindu-mă de tron, am putut simți că dinspre rege emana o mare tristețe. Când am privit în ochii săi mâhniți, am uitat de ce venisem. L-am întrebat de ce era atât de trist. El mi-a arătat că regina piticilor a fost „bolnavă”, încă de când oamenii Pământului au izgonit-o pe Zeiță din lumea lor. Boala se manifesta prin faptul că regina putea să fie doar „prezentă în absența ei” aici, sub pământ, situație în care se afla și Zeița. Această aluzie la templul natural dispărut al Zeiței mi-a adus aminte de ce venisem în acest loc. Din nou, am pus întrebarea inițială: Dacă Prințul Moștenitor și tatăl lui, Regele George al V-lea, au înnoptat la Königshorst în acele zile și, dacă așa era, ce s-a întâmplat între tânărul prinț și soția vătafului?

Regele piticilor a dat aprobator din cap și mi-a făcut semn că trebuia să mă consult cu înțelepții lui, care erau așezați la stânga sa. Așadar, m-am dus la înțelepți și am repetat întrebarea – iar, de această dată, am primit și un răspuns. Piticii au spus că au încercat de toate pentru a-și vindeca regina. Au făcut eforturi uriașe pentru a revitaliza templul natural neglijat din Wendland. În primul rând, în 1843, l-au inspirat pe bătrânul rege, Ernst August, să-i dea acestei chakre a inimii din templul natural numele convenit – Königshorst. Apoi, în 1865, l-au motivat pe regele orb, George al V-lea, să viziteze Wendlandul, împreună cu fiul său. Pentru a face ca

procesiunea regală să intre în rezonanță cu vechea tradiție a pelerinajului, i-au inspirat pe înalții funcționari ai regelui – cei care au organizat procesiunea – să stabilească traseul, în așa fel încât să viziteze cei trei centri ai templelor naturale, în zilele 5, 6 și 7.

Însă, pentru a le face pe Zeiță și pe regina piticilor să se exprime din nou, era nevoie ca în centrul de creație al Königshorstu-lui să aibă loc o nuntă sfântă. Prin urmare, piticii au făcut tot ce le-a stat în putere să aprindă iubirea în inima prințului moștenitor și în cea a tinerei soții a vătafului. Din nefericire, acest plan nu a dat rezultate, deoarece tânăra femeie i s-a împotrivit. Ea nu a vrut să încalce limita dintre ea și viitorul rege și și-a reprimat sentimentele de iubire, preferând să sufere, în loc să accepte să ia parte la ritualul plănuț în secret. Astfel, regina piticilor a rămas la distanță, iar templul natural așteaptă și în prezent, să fie revitalizat.

Înainte să am aceste experiențe în Wendland, nici nu remarcasem relația dintre lumea elementală și dimensiunea vital-energetică a regiunilor și rolul pe care și l-au asumat diferiți elementali, pentru a ne susține realitatea fizică. Deși mesajul din Wendland era parțial ascuns, el indica totuși spre o relație strânsă între lumea elementală și nivelul spiritual-sufletesc „superior” al regiunii. Cel puțin, acum cunoșteam partea negativă a acestei relații. Din experiența mea, puteam spune că distrugerea unui templu natural producea multă suferință în rândurile elementalilor. Dacă relația lor cu materialul spiritual al templelor naturale este tulburată, întreaga lor evoluție se află în pericol, din motive evidente. Ei nu mai pot servi drept mediatori între nivelul sufletesc, nivelul energetic și nivelul fizic al regiunii.

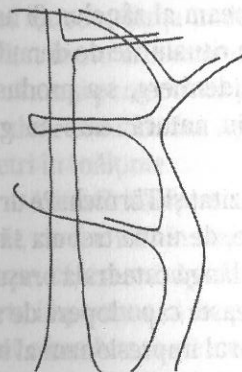
La câteva zile după aceea, când am mers în Bohmstedt, pentru un alt seminar despre vindecarea Pământului, aveam să experimentez un aspect mai încurajator al acestei relații dintre lumea elementală și nivelul spiritual-sufletesc. Pe data de 29 aprilie, am vizitat orașul Heidenberg, de lângă Enge, împreună cu gazda noastră,

Elke, pentru a căuta o zonă pentru proiectul nostru de grup. Dealul Heidenberg (45 metri altitudine) este cel mai înalt punct din regiune și, de aceea, în trecut a fost supus unui abuz de putere. În vârful lui a fost așezată o cameră mortuară, care e protejată ca monument arheologic, deși eu am senzația că a fost ridicată recent. Acest monument ascunde adevărata funcție pe care o are această colină, în cadrul templului natural din Friesland de Nord. În drum spre Heidenberg, ne-am oprit uimiți la poalele dealului: doi stejari înfățișau perfect o scenă de dragoste. Unul dintre ei, un faun de polaritate feminină, creștea drept spre cer – lucru rar întâlnit la stejari. Celălalt, însă, își întindea ramurile în toate direcțiile și avea trunchiul în forma unei balerine aflate în mișcare. Faunul lui era de tip masculin, însă forma copacului întruchipa partea feminină a acelui cuplu. Primul stejar arăta aceeași inversare a polarităților fizice și energetice. Nu a fost o coincidență că am găsit această separare de roluri și o sculptură din lemn, cu asemenea trăsături polarizate.

Pentru a nu-mi face idei greșite despre acea cameră mortuară, i-am rugat pe elementalii locali să mă călăuzească spre ea și să-mi dea voie să aflu ce era cu adevărat. Evitând obișnuitul traseu turistic, aceștia m-au condus prin pădure, în stânga camerei mortuare, într-un loc acoperit de buruieni. Mi-au arătat un arbust de liliac, ce avea o creangă îndreptată spre pământ. Am crezut că era vorba din nou de o intrare în lumea subterană, dar, când am încercat să o folosesc, am fost oprit de un impuls foarte clar. Am fost invitat să port o conversație cu un înțelept bătrân din familia piticilor, care stătea lângă intrare și nu mă lăsa să cobor în lumea subterană.

Acesta mi-a spus, cu multă mândrie, că elementalii au încercat de sute de ani să le arate oamenilor adevărata semnificație spirituală a acelui loc. Mi-a arătat că cei doi stejari reprezentau o aducere aminte. M-a rugat să mă uit în spatele meu, ca să văd ultimele rămășițe ale unui plan înclinat în formă de organ de reproducere feminin. Inițial, acest loc i-a fost dedicat Zeiței Fecioare. Era una dintre

principalele funcții ale Zeiței Fecioare, ale cărei vibrații erau ancorate aici, pentru a întruchipa iubirea. Din acest motiv, familia lui a construit „sculptura” celor doi stejari surprinși în actul amoros. Cei doi fauni ai stejarelor au participat conștient la această lucrare.

Scenă de dragoste între doi stejari de la poalele dealului Heidenberg, lângă Enge, Friesland de Nord.

Bătrânul înțelept mi-a sugerat să recitesc basmul „Albă ca zăpada”, pentru a înțelege mai bine rolul pe care și l-a asumat lumea elementală, pentru a păstra templele naturale, cu vechile lor structuri.

Albă ca zăpada s-a născut cu cele trei culori ale Zeiței: alb, roșu și negru. Ca Zeiță, cultură patriarhală dominantă a alungat-o din conștiința umană. Unde altundeva, dacă nu printre pitici, ar fi putut găsi ea un loc unde să fie ferită de pericole? Practic, acest lucru înseamnă că elementalii aveau grijă de fiecare loc unde putea fi găsit un templu natural și unde Zeița și structurile sale au fost alungate din conștiință și de pe suprafața Pământului. La nivel cultural, Zeița a dispărut cu adevărat – dar nu și la nivelul inteligențelor din natură. Din acel moment, piticii și colaboratorii lor au făcut această lucrare, care pe vremuri era responsabilitatea oamenilor. Modelând forma copacilor și a ramurilor, elementalii au creat cosmograme potrivite pentru a susține calitatea sacră a anumitor centruri energetice. S-au asigurat și că ritualurile din vechime au fost continuate.

M-am simțit profund rușinat de eșecul nostru ca oameni – și nespun de recunoscător față de curajoșii pitici, de nixe, zâne și toate ființele din lumea elementală. Ele au conservat cu dragoste

ceea ce noi, oamenii, cu egoismul nostru, am încercat să distrugem. Tradiția populară irlandeză ne spune că în vremurile Zeiței Danu, poporul Tuatha Danann a marcat locurile cu cercuri din pietre. După ce țara a început să fie locuită de celți, acest popor a continuat să trăiască, transformându-se într-un neam al zânelor. Și astăzi mai au grijă de locurile sacre, unde își țin ritualurile de demult uitate. Potrivit bătrânului înțelept din Heidenberg, s-a produs un transfer de funcții către inteligențele din natură, care au grijă acum, de templele naturale.

Între cele două workshop-uri, am vizitat și Türrnich. Pe drum, am fost nevoit să petrec o oră în Cologne, de unde trebuia să iau următorul tren. Întrucât gara este situată lângă catedrala orașului, am profitat de ocazie pentru a admira această capodoperă de artă gotică. În clipa în care am intrat în interiorul impresionant al bisericii, mi-a venit ideea să întreb dacă era posibil ca în catedrală să fie prezente și ființe elementale.

Ca răspuns, am fost îndrumat, prin sentimente, într-un loc aflat între a treia și a patra coloană din stânga naosului. Spre surprinderea mea, cu ajutorul sensibilității din mâini, am putut simți diferite feluri de elementali. În acea biserică, punctele de concentrare ale piticilor, zânelor, spiritelor de foc etc. erau strâns legate între ele. Dar nu mai aveam timp la dispoziție, întrucât trebuia să ajung la gară.

Trei luni mai târziu, mă aflu din nou în Cologne, la sud de piața bisericii. Pierdusem trenul spre Türrnich. Vrând să folosesc în mod eficient ora liberă pe care o aveam la dispoziție, m-am hotărât să-mi cumpăr o pereche de sandale. Pe strada care ducea spre magazinul de pantofi există o fântână dedicată „piticilor din Cologne” (i-am menționat pe acești pitici, mai devreme). Mi-am găsit repede perechea potrivită de sandale și, întorcându-mă la fântână, mi-am petrecut timpul explorând cu mâna diversele sculpturi în forme de pitici, pentru a vedea dacă dețineau, cu adevărat, viață elementală.

Și i-am găsit în ultima sculptură, din dreapta fântânii. Acești pitici croiau de zor. M-am simțit atras ca un magnet de unul dintre piticii sculptați, reprezentat din profil, și mi-am întins capul direct spre urechea lui. Spre marea mea surprindere, am reușit să pătrund cu conștiința undeva în spatele capului său și m-am trezit imediat într-o altă dimensiune. Abia am avut timp să mă reorientez, că am și perceput un pitic îmbrăcat într-un costum renesanțist, de culoarea rubinului. Aș putea spune că avea în jur de 60 de centimetri în înălțime.

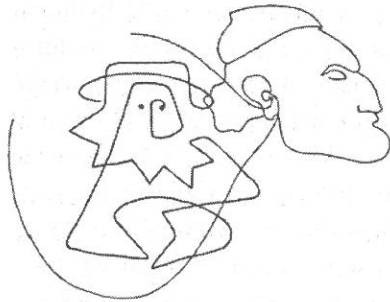
Această întâlnire a fost o mare surpriză pentru mine. La început, nu am fost în stare să pun nicio întrebare. Dar mi-am adus aminte că eram implicat într-un proces de revelare, în care era foarte important să nu pierd nicio șansă de a învăța ceea ce avea să-mi ofere lumea elementalilor. Astfel că am îndrăznit să-l întreb unde anume în Cologne puteam găsi aspectul de creație al Zeiței.

Trebuie să vă explic un pic de ce am pus întrebarea. În timpul lucrării mele de vindecare din ultimii ani pe domeniile din jurul castelului Türrnich, de lângă Cologne, și în Cappenberg, lângă Dortmund, am devenit tot mai conștient de întinsul templu natural care, la nivel macrocosmic, este conectat cu întreaga Germanie de Vest. Acest templu are trei centri principali în zonele Cologne, Cappenberg și Externsteine; acestea sunt energizate din regiunea München. Întrucât fiecare dintre cei trei centri principali conțin și toate cele trei aspecte ale Zeiței, trebuie să existe o structură unică și completă pentru zona Cologne.³ Lucrând la Türrnich în toți acești ani, am înțeles că aspectul de plenitudine pentru zona Cologne trebuia să se afle acolo. Aspectul de creație corespondent lui își avea punctul de concentrare undeva în oraș. Mă întrebam dacă acest punct și-a putut păstra forța vitală în fața dezvoltării urbane.

³Analog cu principiul păpușilor rusești Matrioșka – o păpușă care se găsește într-o păpușă mai mare, care, la rândul ei se găsește într-o altă păpușă...

I-am pus această întrebare piticului. Fără să ezite, mi-a răspuns că nu-mi putea spune. Însă nu am cedat atât de ușor și l-am întrebat din nou, de această dată cerând să-mi arate locul. A fost de acord, astfel că am scos din buzunar o piatră frumoasă și am ținut-o lângă urechiușa lui, astfel încât să-și poată transfera punctul de concentrare în ea. Cu mâna dreaptă, am ținut piatra în fața mea, iar cu mâna stângă am primit impulsurile călăuzitoare.

Mai întâi, piticul m-a condus pe Hohe Strasse, iar apoi de-a lungul acestei străzi comerciale, spre centrul gării. În momentul în care am traversat axa extinsă a catedralei, am fost îndrumat să o urmez și să intru în catedrală. În cele din urmă, am fost ghidat exact în punctul dintre cea de-a treia și cea de-a patra coloană din stânga naosului, acolo unde percepușem mai demult o populație densă de elementali. De acolo, trebuia să-mi întorc fața spre frumoasa fațadă reastră în stil renescentist, din partea nordică a catedralei.

Profilul unui pitic, cu urechea sa ademenitoare, și un alt pitic în spatele lui. (Fântâna Piticilor din Cologne)

Dintr-o dată, totul a devenit foarte clar – am văzut silueta ascunsă a Zeiței tripartite, înconjurată de binecunoscutele simboluri creștine. I-am găsit aspectul de creație ilustrat în adorarea celor trei magi și, de asemenea, într-o pictură cu Regina din Saba, care îl vizita pe Regele Solomon. Ea este însoțită de alte două femei de viță nobilă. Cei trei regi și cele „trei regine” de pe vitralii păreau să reflecte sfânta polaritate femeie/bărbat și interacțiunea așa cum o cunoaștem din exemplele vechiului ritual de urcare pe tron a regelui, ținut de preoteasa Zeiței, sau ri-

tualul sfintei căsătorii. În partea de jos a ferestrei există o reprezentare complementară. Aici, Zeița Fecioară este reprezentată ca Fecioara Maria ce ține în mână un crin, iar Zeița Transformării este reprezentată ca Sf. Elisabeta cu coroană pe cap, cu o altă coroană în fața chakrei inimii și cu o cupă de aur, pe care o ține în poală.

Am meditat profund asupra simbolismului ascuns al Zeiței ilustrat pe acel vitraliu și am conștientizat că fusese lucrarea harnicilor elementali, care s-au îngrijit ca artiștii să fie corect conduși și inspirați în timp ce realizau vitraliile. Dar doream să aflu și de ce templul Zeiței a fost construit exact pe acest loc, dat fiind că această catedrală fusese dedicată unui scop cu totul diferit. Ca răspuns, am fost îndrumat spre cea de-a patra coloană, ca să privesc înăuntru. Am văzut o săgeată neagră, verticală, ce ducea adânc în interiorul Pământului de sub catedrală. Ca măsură de precauție și pentru a mă asigura că nu se făcuse o greșală, m-am apropiat și de alte coloane. Însă acestea m-au respins la nivel energetic și nu mi-au permis să arunc o privire în interiorul lor.

Dintr-o dată, am putut înțelege. Este un lucru cunoscut că această catedrală fusese construită pe un fost deal sacru, unde celții și germanii și-au ridicat templele sfinte; probabil că a fost folosit cu același scop în cultura timpurie a Zeiței, a Europei pre-indo-germanice. Sub conducerea romană, pe același loc a fost ridicat un templu închinat lui Jupiter. Acest templu a fost transformat într-o bazilică creștină, pe ruinele căreia a fost construită ulterior o catedrală merovingiană, iar mai apoi, una carolingiană. Apoi, pe acel loc a fost construită cea mai mare biserică romanică din Vest, pe ruinele căreia a fost clădită catedrala din prezent. Pentru a fi protejat punctul energetic, inițial, al Zeiței, elementalii au contribuit cu energia lor, pe măsură ce era construit încă un nivel al clădirii.

În prezent, catedrala este situată cu câțiva metri deasupra dealului care a existat la început, iar elementalii s-au stabilit într-un mediu care pentru ei trebuie să fie foarte straniu – într-o catedrală

gotică. Săgeata pe care am văzut-o în interiorul celei de-a patra coloană era un fel de cordon ombilical – o linie energetică, ce făcea legătura cu dealul sacru al Zeiței. Acest lucru arată că, în pofida tuturor adversităților și a reconstruirii permanente, inteligențele naturale din acest deal sacru al Zeiței erau încă prezente și își îndeplineau sarcina, cu bucurie. Înainte să plec la gară, am avut suficient timp să spun „mulțumesc” și să mă întorc la prietenosul meu ghid turistic, de la fântâna piticilor.

Experiențele mele din Heidenberg și de la catedrala din Cologne mi-au arătat modul în care elementalii au avut grijă de punctele de concentrare ale templelor naturale, încă de când dimensiunea spiritual-sufletească a fost înstrăinată de conștiința oamenilor. Întrucât aceste locuri au fost lăsate în seama naturii, ele și-au creat cosmograme⁴, prin modelarea formelor de copaci și de roci. Elementalii au vrut să se asigure că forța și potențialul inițial rămâneau în viață și ancorate în acele locuri. În alte locații unde au fost clădite structuri sau zone urbanizate, inginerii, meșterii și artiștii au fost inspirați să creeze în operele lor de artă cosmograme sau simboluri potrivite. În acest fel, de-a lungul anilor a fost transmisă cunoașterea despre adevărata esență a unui loc, într-un mod tainic. De când conștiința holistică a început să dispară, majoritatea sarcinilor și activităților pe care le au elementalii în prezent, au devenit tot mai necesare. Dar care a fost funcția atribuită inițial inteligențelor din natură, în cadrul templului natural?

Am fost nevoit să aștept o lună de zile până să am ocazia să observ, în timpul unui seminar dedicat vindecării Pământului în Svetinje/Jeruzalem, un grup de spiriduși ai templului, care se ocupau cu sarcinile ce le-au fost date inițial. Acest dar mi-a fost oferit

⁴După părerea mea, și cosmogramele din lanuri fac parte din această categorie. Acestea au fost descoperite în ultimii ani, în Anglia și în alte locuri.

întrucât lucrasem anterior în acest loc, timp de doi ani, realizând lucrări de vindecare și de armonizare. Biserica Pelerinilor din Jeruzalem, din Slovenia de Est, a fost construită în secolul al XIII-lea, în formă de pătrat, de către Cavalerii Templieri. În mijlocul bisericii se afla o icoană extraordinară, ce o reprezintă pe Madona Neagră, adusă înapoi de templieri, din Ierusalim. În prezent, mai există doar o copie barocă reușită, însă nu se află în poziția sa inițială. Deoarece icoana a fost așezată deasupra altarului din prezent, săgeata energetică verticală s-a descentrat. Pe vremuri, cobora prin icoană, în centrul camerei pătrate, alimentând-o cu energie cosmică.

Pentru a reface caracterul sacru al încăperii, am lucrat cu grupul de la seminar – folosindu-ne, în general, de cântecele frumos armonizate – întărind și echilibrând raza de energie, localizată anterior în mijlocul capelei. În iunie 1993, într-o altă meditație din capelă, am văzut cum fluxul de energie cobora din cer și atingea, din nou, Pământul. Ceea ce lipsea însă, în totalitate, era răspunsul centrului din Pământ, la acest impuls cosmic. Fără acest răspuns, nu putea începe dialogul energetic dintre cer și Pământ. Acest răspuns avea să reînvie caracterul sacru al locului.

Această legătură într-o singură direcție, a locului cu sfera cerească poate fi explicată de faptul că templierii au fost un ordin creștin. În primul rând, au fost preocupați de relația cosmică și considerau că polul opus – cel pământesc – era inferior. Cu alte cuvinte, această schemă creștină improprie, în care lucrurile erau împărțite în bine și rău, a jucat și ea un rol. În sfârșit, în august 1993, în timpul unei meditații în capelă, am putut observa cum un vortex din prezența Zeiței – pe care am perceput-o foarte blândă – s-a înălțat din punctul central. Brusc, în fața ochilor mei, podeaua s-a deschis, iar din pământ a ieșit, cu putere, un jet formidabil de energie, ca o fântână arteziană cu apă murdară. Energia a devenit tot mai limpede și mai liniștită, conectându-se la coloana energetică ce cobora în Pământ.

Am presupus că legătura dintre capelă și templul Zeiței care se afla înainte pe acest loc se refăcuse, după ce fusese blocat timp de sute de ani. Am rugat-o pe fiica mea, Ana, să-și consulte Îngerul învățător și să-l întrebe despre forma structurii templului dispărut demult, deoarece doream să primesc o imagine spațială a acestei relații. El mi-a arătat o imagine, cu o spirală ce se rotește în sensul acelor de ceasornic, pe vârful unui deal. Această spirală era un vechi drum de ritual, urmat de pelerinii din vechea cultură a Zeiței, care căutau să aibă experiența curățirii, transformării și reînnoirii lăuntrice. Punctul energetic care, astăzi, este situat în prezbiteriul bisericii Pelerinilor – dar care, pe vremuri, era capela templierilor – reprezenta al doilea loc de popas, de pe drumul în spirală. La început, acolo a fost săpată în pământ o adâncitură, ce avea, în centru, un cerc de pietre. Pelerinii coborau în acea groapă, pentru a experimenta în mod direct, legătura cu Zeița Pământ.

În urma acestei revelații, în timpul unei alte meditații făcută în capelă, am încercat să mă uit foarte atent la vortexul ascendent. L-am perceput ca un boboc de trandafir ușor deschis, țesut din fire subțiri de argint. Cu uimire, am privit cum, la un moment dat, bobocul energetic s-a rotit în jurul axei sale și a început să se deschidă încet. Apoi, am încercat să privesc mai adânc în pământ, pentru a găsi sursa mișcării de rotație. Acest lucru m-a purtat într-o dimensiune subterană a capelei – unde, spre bucuria mea, am văzut un grup întreg de spiriduși ai templului. Aceștia erau cufundați în activitatea lor – învăteau o roată în sensul acelor de ceasornic, pe axa verticală a unei platforme imaginare, unde era fixat bobocul energetic.

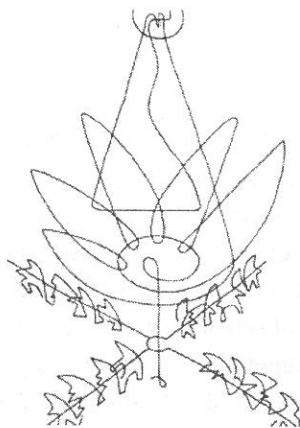
Efortul lor concentrat de a roti platforma foarte lent și precis m-a luat prin surprindere. Am înțeles semnificația acestei lucrări de precizie, atunci când, la un moment dat, bobocul energetic s-a aliniat și a intrat în rezonanță cu forța Zeiței Mamă. Spiridușii s-au oprit imediat din rotit. În liniștea ce a urmat, am văzut cum silueta unei Zeițe strălucitoare a coborât pe coloana de energie din mij-

locul încăperii. Apoi, a urmat o altă rotație, ce a aliniat bobocul cu energia Zeiței, iar încăperea a fost scăldată într-o lumină albastră. După o scurtă pauză, în care culoarea s-a disipat, platforma a fost rotită din nou, până când a apărut Zeița Neagră a Transformării. În această fază, încăperea a fost scăldată într-o culoare galben-aurie.

Când platforma a fost rotită în următoarea poziție, a apărut silueta Zeiței Fecioară, așa cum m-am așteptat. Eram curios să văd ce culoare va apărea în continuare. Însă nu a mai apărut nicio culoare. Dansul minunat părea să fi întâlnit un obstacol. Am remarcat și că aspectul exterior al Zeiței părea să se întunece. Era clar că, în această fază a funcției inițiale a templului, exista un blocaj. Am început să cânt destul de tare, sperând să eliberez blocajul, prin metoda dovedită deja, a armonizării sunetelor. Grupul de spiriduși mi s-a alăturat imediat, iar încăperea s-a umplut de armonii frumoase. După o vreme, umbrele din jurul Fecioarei au dispărut, iar platforma putea fi rotită încă o dată. Ultima fază a produs o culoare violetă, după care a reapărut silueta Mamei. Întregul ciclu putea să reînceapă.

Potrivit observațiilor mele, am putut reconstrui rolul pe care îl jucau spiridușii templului în timpul pelerinajelor de aici, deși ritualurile pe care le țineau elementalii sub capelă păreau ca desprinse din basme. Ei lucrau sub pământ, într-un loc asemănător cu groapa menționată de îngerul Anei. Cercul de pietre reprezenta platforma pe care spiridușii o roteau și creau diferite alinieri, pentru a atrage diversitatea forțelor vitale, prin intermediul culorilor și al calităților Divine. Ne putem imagina cum pelerinii stăteau, în tăcere, în cercul de pietre, pentru a primi diversele vibrații care rezultau din jocul spiritual al elementalilor.

Următoarele experiențe le-am avut la biserica pelerinilor din Heiligenblut, de la poalele vârfului Grossglockner. Acestea se adăugau la informațiile primite anterior, întrucât, de această dată, au fost implicate mai multe tipuri de elementali.

Spiridușii templului din Ieruzalem (Slovenia) rotesc o platformă imaginară. Astfel, fac ca un „boboc energetic” să se desfacă, exprimând-o periodic pe Zeiță, în cele trei forme ale sale.

Masivul și maiestuosul vârf Grossglockner este situat la capătul Văii Möll și, la altitudinea sa de 3798 de metri, este cel mai înalt vârf muntos din Austria. Văzând pentru prima dată vârful acoperit de zăpadă, de pe drumul de munte, mi-am dat seama imediat că semăna cu o pasăre cu aripile întinse și cu ciocul îndreptat în sus, spre cosmos. În această imagine am recunoscut-o pe zeița-pasăre neolitică, cu aspectul holistic al Zeiței Fecioară. Simbolul zeiței-pasăre este o pasăre aflată în zbor, ce face legătura între Pământ și sfera cerească. Prin urmare, este un simbol ce reconfirmă unitatea ce exista la început între Pământ și cer. Zeița, în aspectul său de fecioară, reprezintă această unitate.

Știm din mai multe exemple că locurile sfinte care au fost folosite pentru contactarea rituală a munților înalți sau a forțelor ce le emană ei sunt situate la poalele muntelui, și nu în vârful său, într-un punct strategic ce rezonază cu punctul central de energie din vârf. Heiligenblut, o colină abruptă pe care se află o celebră biserică gotică de pelerinaj, este un astfel de punct de contact.

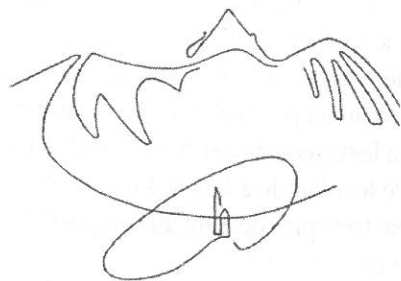
Există o legendă despre înființarea bisericii, ce dezvăluie relația pe care o are acest vechi loc sacru cu muntele și cu cultul timpuriu al Zeiței.

Povestea ne spune că Sf. Briccius a primit o sticlă în care se afla sângele lui Christos, ca dar din partea împăratului bizantin din Constantinopol. La scurt timp după aceea, împăratul i-a cerut să-i înapoieze prețiosul dar. Însă Sf. Briccius a fugit cu ea, traversând Balcanii călare pe un măgar și a ajuns la poalele vârfului Grossglockner, unde a fost îngropat de viu de o avalanșă de zăpadă. Înainte să moară, și-a cusut sticlă în pulpa piciorului, ca să nu fie descoperită. Corpul său și sticlă au fost găsite într-o zi, când trei spice de grâu au crescut din zăpadă. Pe locul unde a murit, a fost ridicată o biserică. Sticlă cu sânge și cele trei spice de grâu au fost păstrate în altarul bisericii, până în prezent.

După mine, sângele dător de viață, ce are puterea de a crea spice de grâu din zăpadă, este un simbol al sângelui menstrual al Zeiței. Civilizațiile din vechime priveau acest lucru ca pe un legământ pentru procesul ciclic, etern, al vieții reînnoite. În Misterele eleusine, era sărbătorită în fiecare an forța de reînnoire a vieții, reprezentată de ciclul feminin. Acest cult a avut, timp de 2500 de ani, o mare importanță socială și politică, rezistând în regiunea mediteraneană, până în secolul al V-lea d. Hr. Simbolul central pentru aceste mistere era reprezentat de cele trei spice de grâu legate laolaltă, în același fel ca moaștele din mormântul de la Heiligenblut. Mai trebuie luat în considerare și faptul că locul a fost arătat de un măgar. Din punct de vedere simbolic, măgarul poate fi comparat cu satirii antici, care, în acea perioadă, reprezentau ceea ce reprezintă piticii în epoca noastră. Acest lucru înseamnă că prezența elementalilor era esențială în alegerea locului unde avea să fie ridicată o biserică a pelerinilor.

Însă era și ceva ce nu puteam înțelege. De ce să fie sticlă ascunsă în carnea piciorului? Apoi, m-am gândit la faptul că, atunci când am intrat în biserică, m-am simțit în mod irezistibil atras de Ma-dona gotică, din dreapta altarului principal. Așa cum se obișnuiește, Maria își ține fiul de mână. Dar, în mod surprinzător, cu cealaltă

mână, cea stângă, copilul își atinge piciorul drept. Acest gest pare atât de nenatural, încât Maria trebuie să-l țină bine, într-o poziție de echilibru, ca să nu-l scape din mână. Din nou, întâlnim piciorul!

Vârful Grossglockner, cu biserica „Heiligenblut” de pelerinaj, de la poalele muntelui.

Am coborât în cripta capelei, pentru a afla mai multe despre acest secret, fiindcă am presupus că acolo s-ar putea afla elementali. Și aveam dreptate. Am văzut o deschidere invizibilă în mijlocul încăperii, ce ducea în lumea subterană și de unde alergau înainte și înapoi, o mulțime de gnomi. Am coborât cu conștiința după ei, ca să-i întreb care era semnificația piciorului. Dar nimeni nu avea timp să mă asculte. Ar fi trebuit să am la mine un obiect care să reprezinte legătura mea cu lumea elementală, așa cum avusesem la Hôhbeck, în Wendland.

Astfel că am căutat în acea criptă o altă sursă de informație. Un bătrân înțelept din familia piticilor stătea pe scările ce duc spre mormântul Sf. Briccius. După ce am repetat întrebarea de mai multe ori, acesta mi-a pus și mie o întrebare: „Nu te afli chiar la poalele, chiar la piciorul muntelui?” Dintr-o dată, mi-am dat seama că toate aceste semne vorbeau despre legea rezonanței, ce le permite anumitor locuri de la poalele muntelui să participe direct la activitatea din vârful Grossglockner. Primul dintre aceste locuri este marcat de biserica din Heiligenblut. Jakob Lorber menționează în revelațiile sale despre Grossglockner că astfel de locuri speciale pot fi găsite pe o rază întinsă. Chiar și dealul pe care se află castelul Graz face parte din acest sistem. Exact așa cum punctele de

acupunctură de pe talpa piciorului sunt conectate la toate organele din corp, locurile energetice de la poalele acestui munte sfânt sunt conectate la diferite surse și puncte energetice. Acest lucru explică de ce Heiligenblut a fost venerat ca loc sfânt de pelerinaj, de-a lungul istoriei multor civilizații. Lanțul neîntrerupt de venerație datează din perioada culturii Fecioarei, de la începutul epocii de piatră.

Când am urcat din criptă și m-am îndreptat cu fața spre altarul principal, am observat un alt elemental. Am perceput o siluetă înnegrită, care părea să fi fost arsă. Doar partea de sus a unei ființe înalte de opt metri era vizibilă. Am coborât din nou în criptă, să văd dacă ființa continua și în jos. Și am văzut o siluetă a unei deve, ce-și susținuse de mii de ani punctul de concentrare în acest loc. Prin poziția ei extrem de importantă, ea răspunde de interacțiunea tuturor forțelor ce se combină, pentru a face din acest loc un punct de energie. Pe aceste deve le numesc deve de locație.⁵ În biserica Heiligenblut, treptele ce duceau în criptă au fost aranjate în așa fel încât duceau direct la locul unde își avea punctul de concentrare, deva de locație. Acolo, oamenii puteau primi cele mai mari binecuvântări oferite de acel punct de energie.

Trebuie să fi fost o perioadă tristă în istoria bisericii pelerinilor, atunci când prezența invizibilă a devei nu a mai fost tolerată. Cineva trebuie să fi fost suficient de sensibil pentru a simți că exista o radiație puternică în preajma altarului, care intra în competiție cu lumina din timpul celebrării slujbelor. Biserica nu are proporțiile potrivite pentru silueta devei. Ea depășește cripta, cu partea superioară a corpului energetic și ajunge până în zona din fața altarului. Mă gândesc că oamenii au încercat să controleze această putere, folosind ritualuri de exorcizare, care au dus la înnegrirea tuturor părților din structura energetică a devei, ce se extindeau în bise-

⁵Vreau să înlocuiesc termenul de „spirit de locație” (latină: *genius loci*) cu „deva de locație”, deoarece consider că vechiul termen provine din vechile imagini ale culturii patriarhale.

rica principală. Așa am perceput-o eu. Cu toate acestea, nimeni nu a reușit să o alunge de tot pe devă, deoarece punctul său de concentrare de jos, din criptă, a continuat să pulseze, neatins, în poziția sa de la început. Deva trebuia salvată din această tortură, pentru a redeveni iar o binecuvântare pentru acel loc și pentru vizitatorii lui.

Este de necrezut cât de puțină înțelegere și cât de multă panică și respingere a arătat religia creștină față de elementalii foarte evoluți, care au grijă de locurile de ritual. Această atitudine s-a dezvoltat atunci când religia a început să se răspândească. Cel mai trist exemplu al acestui lucru l-am întâlnit pe dealul Gradišca, de lângă Črnotiči, Slovenia, când am vizitat acest loc sfânt împreună cu Hanna Moog, editoarea cărților mele, și cu soția mea, Marika, în august 1993. În ultimul capitol din cartea mea, *Die Landschaft der Götter*, am descris modul în care pereții de piatră ai templului natural din Kras oferea exprimarea energiei yin, în absența apei de la suprafața râului secăt Kras. Arheologii moderni spun că acestea sunt metereze folosite în scopuri de apărare. Dar acest exemplu demonstrează că, de fapt, a fost un loc sfânt, complet inutil pentru apărare, deoarece pereții înconjurau dealul ca o potcoavă, doar pe o parte.

Înaltul perete din piatră începe în partea de vest, unde se află un punct de concentrare pentru forțele cosmice, apoi înconjoară partea nordică a dealului și se încheie în est, cu o construcție formată din trei încăperi subterane. Exista și un alt loc sacru în centrul întregii structuri, înconjurat de un zid circular.

În acest loc se găsește acum biserica de pelerinaj „Maria im Schnee” (Maria din zăpadă). Chiar și la prima mea vizită, m-am atras în mod special cele trei încăperi din partea estică. Am simțit că au fost săpate în pământ și că erau rămășițele a trei camere de inițiere, fiecare cu un specific energetic diferit. În prima cameră, am perceput un punct de concentrare pentru energie solară, în a doua o emanație dinspre Planetei Venus, iar în a treia o concen-

trare de energie angelică. Mă gândesc că acolo se făcea un gen de inițiere treptată, în ordinea arătată de aceste trei forțe.

Când am vizitat Gradišca, de această dată m-am simțit atras de un pin impunător, care își întindea ramurile peste prima cameră. O cosmogramă în forma semnului infinitului m-a făcut să trag concluzia că era un copac al zânelor. În timp ce stăteam aproape de trunchiul său, încercând să stabilesc o relație plină de iubire cu faunul copacului, acesta mi-a transmis o imagine foarte urâtă. Puteam vedea o creatură neagră ca smoala, acoperită de flăcări și zvârcolindu-se pe jos de durere, în încercarea de a le stinge. De fiecare dată când această ființă încerca să se ridice, focul izbucnea iar. Din nou se trântea la pământ să stingă focul – care se aprindea iar, în clipa în care se ridica în picioare. Tortura acestei ființe nu avea sfârșit.

Am fost foarte mișcat și l-am rugat pe faun să-mi explice cauza acestei drame. Bănuiam că era vorba de amintirea unei morți tragice. Faunul o înregistrase în memoria lui, pentru a o transmite primului om care îl acosta cu iubire. M-a condus la marginea unui codru des, la câțiva pași în afara zonei de acoperire a coroanei aceluiași pin. Acest lucru arată că faunul poate depăși, cu conștiința, marginea propriului copac. Din acest loc, am putut percepe din nou tragicul eveniment. Îmi aducea aminte de o tehnică de tortură de pe vremea vânătorilor de vrăjitoare, unde victima era acoperită cu smoală și pene, pentru a fi arsă.

Le-am chemat pe cele două însoțitoare ale mele, ca să încercăm, prin vizualizare și cântece, să curățăm locul și să o scăpăm pe această ființă de tortura sa nesfârșită. Mult timp, eforturile noastre au fost absorbite de întunericul creaturii și au fost în zadar. Apoi, am putut vedea că un văl alb de grație cobora peste această scenă și, în sfârșit, a început o lucrare de transformare. Din structura sa energetică neclară, a apărut o siluetă de zână. Pe capul său extrem de frumos, purta o coroană, ca semn că făcea parte din cel mai înalt ordin al lanțului evolutiv. În alte privințe, semăna cu o ființă umană.

Într-un dialog pe care l-am purtat între noi, ea ne-a explicat de ce avea această asemănare. Timp de sute de ani, servise în timpul ritualurilor de inițiere a oamenilor în secretele vieții de pe Pământ, alături de preoteasa locului sacru din Gradišca. Ea făcea parte din familia zânelor, dar, de-a lungul unei perioade de timp foarte lungi de evoluție, atinsese cel mai înalt grad de dezvoltare din specia sa. Astfel, i s-a dat voie să servească drept devă de ritual, alături de preoteasa umană. Rolul său era acela de a-i sensibiliza pe oamenii care veneau la altar, față de puterile și ființele naturii. La acea vreme, locul său se afla în centrul primei încăperi dintre cele trei pe care le-am menționat.

Deva de ritual din Gradišca,
torturată și cu mari dureri.

Această devă era încă strâns legată de ultima preoteasă care, la începutul epocii noastre moderne, a avut grijă în secret de locul de ritual.

Atunci când ea a fost torturată ca „vrăjitoare”, deva și-a atașat, fără să știe, suferința acestei femei și i-a purtat-o până acum, fiindcă, spre deosebire de noi, ea nu cunoaște ce este moartea – care, firește că ar fi eliberat-o.

Apoi, am întrebat-o unde vrea să se stabilească după eliberarea sa. Contrar așteptărilor mele, ea și-a exprimat dorința de a fi dusă înapoi la locul unde își îndeplinise sarcinile, deși astăzi numai o groapă ne mai amintește de vechiul loc sacru. Am putut simți în hotărârea ei o mare credință că noi, oamenii, aveam să trecem printr-o schimbare fundamentală și că ne vom bucura din nou de serviciile ei.

CAPITOLUL 4

Clasificarea lumii elementale

Emul Mediu a fost ultima epocă din istorie, care a acceptat existența ființelor elementale în concepția sa de viață – de exemplu, „Omul Verde” și alte creaturi grotești, care susțin adesea arcadele catedralelor gotice. Aceste personaje au un aspect fizic foarte neobișnuit, există în multe variante și, destul de des, sunt reprezentate ca ființe din gura cărora iese vegetație. Din punct de vedere simbolic, putem asocia gura cu cuvântul creator – lucru care înseamnă că sarcina spirituală a unei asemenea ființe este de a ajuta la formarea vegetației în lumea materială; cu alte cuvinte, reprezintă un elemental care lucrează în procesul de desfășurare a naturii. Într-un mod foarte firesc, aceste ființe împart spațiile dintre arcadele bisericilor cu un alt fel de ființe din lumea invizibilă – cele pe care le numim îngeri.

Această unitate între natură și lumea spirituală a fost înregistrată în artă și folclor, însă nu și în învățăturile teologice. Nu ar trebui să ne facem iluzii în această privință, nici în privința faptului că unitatea artistică s-a prăbușit la începutul epocii „Iluminismului”. În 1487, a fost inițiată vânătoarea de vrăjitoare, prin bula papală a Papei Inocențiu al VIII-lea, ceea ce a dus la un val de teroare ce a durat timp de trei secole. Lumea invizibilă era împărțită în doi poli: un pol demonic și unul de lumină. În această perioadă, persoanele clarvăzătoare și cele care au avut orice fel de legătură cu elementalii sau cu ființele naturii au fost persecutate în această concepție creștină dualistă despre viață, ca reprezentanți ai polului demonic.

O încercare sistematică de reintegrare a lumii elementalilor, într-o concepție atotcuprinzătoare de viață a fost făcută la cumpăna dintre secolele al XIX-lea și al XX-lea, mai întâi de către mișcarea teozofică, iar apoi, pe o altă linie de dezvoltare, de către antropozofia lui Rudolf Steiner. În cele zece conferințe despre „entitățile spirituale în corpurile cerești și în regnurile naturale”¹, ținute în Helsingfors în 1912, el a prezentat un model ierarhic în șapte părți, care cuprindea atât spiritele naturii, cât și ființele angelice. Diversele ființe elementale pe care le-am descris eu până acum sunt clasificate – în funcție de nivelul lor de dezvoltare – în cele trei grupe inferioare ale ierarhiei.

Potrivit lui Steiner, primul (și cel mai de jos) nivel ierarhic cuprinde spiritele naturii. Ele sunt arhitecții care construiesc forma solidă, lichidă și gazoasă. Deasupra lor, la al doilea nivel al ordinului ierarhic, se află spiritele timpului ciclic, care „comandă și orchestrează ciclul ritmic și repetiția în natură”. De exemplu, faunul copacului pe care l-am descris ar fi plasat pe primul nivel, întrucât este dator să se dedice dezvoltării unui copac individual. Grupul de zâne pe care l-am putut vedea pe Dealul Venus, de pe Insula Srakane, aparține celui de-al doilea nivel. Ele supraveghează coordonarea tuturor proceselor de dezvoltare dintr-o anumită regiune. Impresionanta ființă a devei chimenului se află la al treilea nivel, care este și cel mai înalt nivel al regnurilor naturii. Ea mi s-a arătat sub forma unei crăiese a zânelor și, astfel, în tărâmul elementalilor de aer, ea reprezintă cel mai înalt nivel de dezvoltare posibil. După Steiner, este rolul ființelor de la al treilea nivel ierarhic să inspire un simț al scopului în lumile naturale.

Acest model de trei niveluri ierarhice în lumea spiritelor naturii corespunde perfect cu cel pe care l-am experimentat eu

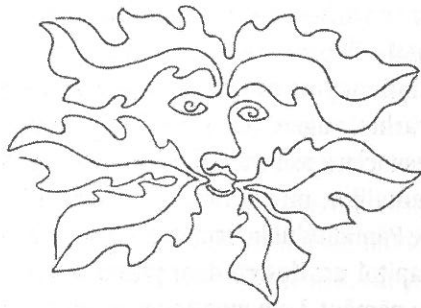
¹Rudolf Steiner: *Entitățile spirituale în corpurile cerești și în regnurile naturale** (în limba germană). Publicată de R. Steiner în 1960.

însumi, deși, personal, prefer să vorbesc despre trei niveluri de dezvoltare a ființelor elementale, deoarece prin cuvântul „nivel” se zugrăvește o imagine a unei interacțiuni dinamice între un nivel și altul, în timp ce cuvântul „ierarhie” sugerează un fel de aranjament static. Pentru a crea o impresie clară asupra celor trei niveluri de dezvoltare din regnul elementalilor, mi-am organizat percepțiile despre ființele elementale ale Pământului în următoarea structură:

În primul și al doilea capitol, am descris doar primul nivel de dezvoltare a elementalilor de pământ. I-am menționat pe gnomi în legenda regelui adormit Mathias. Ei reprezintă cel mai simplu aspect al spiritelor pământului, care cu prezența lor statică din scoarța Pământului însuflețesc materia planetară. Când am vorbit despre terenurile cultivate și efectul de polarizare al gardurilor vii, m-am referit la pitici. Datoria lor este de a menține fertilitatea pământului. Ei sunt mai dezvoltați decât gnomii. În continuare, modul de dezvoltare al elementalilor se împarte în două direcții. Una dintre ele duce la lucrul cu pantele, iar cealaltă la susținerea ființelor umane.

Am contactat aceste ființe pe domeniul castelului Türrnich, unde acești elementali au grijă de fiecare plantă în parte. Ei sunt elfi, iar mie îmi aduc aminte de „porcușorii dansatori și cântăreți” din povestea lui Walt Disney (vezi Capitolul 2). O dezvoltare superioară în această direcție o au faunii, care reprezintă inteligențele copacilor individuali. Pe aceștia i-am menționat în primul capitol al cărții.

A doua linie de dezvoltare este direcționată spre procesele formatoare din natură și, mai departe, spre acompanierea oamenilor în timpul încarnării lor, deoarece fiecare formă fizică este o expresie a elementului pământ. Am descris și funcția de modelare a formelor muzicale de către gnomul de la picioarele violonistului și cele ale gnomului din casa de oaspeți din Valea Möll (vezi Capitolul 2). În primul capitol, am prezentat pe scurt și lucrarea elementalilor de pământ și cum se îngrijesc ei de forma fizică a oamenilor. Voi descrie mai multe despre acest lucru, în Capitolul 7.

Spiritul stejarului – pe post de
suport în
Biserica Elisabeta,
din Marburg, Germania.

Al doilea nivel de dezvoltare al elementalilor de pământ a fost menționat mai întâi în al treilea capitol, în legătură cu subiectul templelor din natură. Am descris discuțiile purtate cu bătrânul înțelept din Heidenberg, Friesland și cu un alt înțelept din cripta bisericii din Heiligenblut. Totodată, piticul care m-a îndrumat spre catedrala din Cologne aparținea celui de-al doilea nivel de dezvoltare, cel al spiritelor naturii ce lucrează în elementul pământ. Teoretic, funcția acestor ființe extrem de evolute este de a dirija și de a coordona. Dar, de fiecare dată când am comunicat cu ele, am avut impresia că stăteau pasive, detașate de orice activitate.

În primul rând, am fost profund impresionat de înțelepciunea infinită ce le înconjoară. De aceea, mi-a fost ușor să le pun întrebări despre tot felul de chestiuni cu privire la secretele vieții, pe care nu reușisem să le înțeleg. Însă nu mi-am dat seama că nu le întrebasem care e funcția lor reală pe teritoriul pe care îl administrează. Tot așa, am purtat o lungă discuție cu un bătrân înțelept care locuiește sub o magnolie albă, lângă un izvor de la castelul Türrich, iar conversația s-a îndreptat în mai multe direcții. Pe acel loc, lângă o poartă arcuită, exista în Evul Mediu o capelă închinată Sf. Mihail. Aceasta a fost mutată în secolul al XIX-lea, pentru a fi reconstruită cu treizeci de pași mai încolo, într-o curte. Bătrânul înțelept s-a bucurat de această decizie. El mi-a explicat că a fost vorba de o alegere conștientă a oamenilor, de a-i elibera punctul de concentrare.

Așa cum era obiceiul la începutul Evului Mediu, vechea capelă Sf. Mihail a fost construită direct deasupra centrului locației care avea cel mai puternic contact cu energia Pământului, astfel încât dimensiunile pământești ale locului au fost ținute sub control. Imaginea Sfântului Mihail luptându-se cu balaurul a fost privită ca un simbol al luptei împotriva forțelor întunecate ale Pământului și naturii, iar aceste forțe au fost considerate malefice. Prin urmare, capela a fost construită voit pe locul unde își avea tronul bătrânul înțelept, din familia elementalilor de pământ. În concepția dualistă de viață, el a fost perceput ca un balaur periculos. Construindu-se capela exact pe locul său, bătrânul înțelept a fost forțat să se retragă în adâncurile Pământului. De acolo, mi-a spus el, deranja de multe ori slujba, cu lamentările sale zgometoase.

A fost o mare realizare pentru bătrânul înțelept, când tronul i-a fost eliberat, prin mutarea capelei. La începutul secolului al XX-lea (capela a fost reconstruită în 1893), oamenii au oferit un semn foarte clar de reconciliere cu regnul elementalilor. Ca manifestare vizibilă a acestuia, a fost creată o imagine a Sf. Mihail pe vitraliul central al naosului noii capele, cu trăsăturile bătrânului înțelept pe armura sfântului. Chipul bătrânului înțelept apare pe brațul drept al arhanghelului, în care își ține sabia de luptă. Aceasta este o imagine a ucigătorului de balauri, ce arată cu mâna în față, spre un viitor în care nu este mobilizat împotriva forțelor naturii și ale Pământului, ci spre un viitor care îi include și pe elementali, ca aliați în lupta simbolică de descoperire a adevărului Divin.

Apoi, m-am prefăcut că nu știu nimic și l-am întrebat pe bătrânul înțelept ce rol juca el în aducerea adevărului Divin. Așa cum se întâmplă des în conversațiile purtate cu elementalii, acesta mi-a răspuns printr-un nor de sentimente pe care am încercat să le traduc repede, în fraze logice. Dacă am înțeles bine, el are acces nelimitat la înțelepciunea vieții, care e simbolizată prin legendarele comori pe care le păzesc cei din neamul său. Întreaga înțelepciune este un

rezultat al experiențelor de viață a nenumărate ființe ale Pământului și este înmagazinată în „oasele” planetei, în roci. Aceasta este adevărata comoară a Pământului, pe care o păzește el. Tronul lui e întotdeauna situat pe un punct de concentrare important al unei regiuni. Acolo, el concentrează tiparele de înțelepciune ale unui loc. Astfel, se creează o resursă din care elementalii regiunii pot extrage tiparele formatoare exacte, de care au nevoie în lucrarea lor.

Bătrânul înțelept
din Türrnich – trăsăturile
sale apar
pe armura Sf. Mihail.

Părerea mea este că la polul opus al bătrânului înțelept se află bătrâna – femeia urâtă de vreme, dar iubitoare și bună, care de multe ori inspiră reprezentările despre vrăjitoare. Sunt de părere că ea a fost mult mai reprimată în conștiința umană, decât perechea sa masculină, deoarece am putut-o descoperi abia în toamna anului 1993, după ce am comunicat timp de mai multe luni cu bătrânul înțelept. Motivul ar putea consta în legătura ei cu Zeița Neagră, care i-a îngrozit pe oameni, în perioada culturii patriarhale. Am întâlnit-o pentru prima oară în adâncurile de sub domeniul castelului din Murska Sobota, din Slovenia de Est. În perioada 1993-1994, am fost chemat de primăria de acolo, să lucrez la un proiect de litopunctură.

Bătrâna iubitoare stătea sub un salcâm ce părea să se afle într-un act amoros, jucăuș, cu un carpen. Când am întrebat-o care e funcția ei, dacă ar fi să o compare cu cea a bătrânului înțelept, ea a arătat spre frumoasa structură a celor doi copaci, ca să-mi explice că rolul său era de a concentra puterea iubirii și mai puțin pe cea a

înțelepciunii. Acest lucru înseamnă că iubirea Pământului (a Zeiței Gaia) îi este disponibilă fiecărei viețuitoare de pe planetă – fără nicio excepție. Sursa iubirii este menținută prin legătura cu bătrâna și rămâne mereu pregătită pentru a întări eforturile fiecărei ființe elementale, care are o datorie precisă în regnurile naturii. În basme, această sursă este prezentată sub forma cazanului în care vrăjitoarea prepară o poțiune magică.

Bătrâna iubitoare se arată în
scoarța salcâmului „său”.

Bătrâna femeie din Murska Sobota mi-a spus că îi voi putea recunoaște forma încovoată, în formațiunile de pe scoarța salcâmului „ei”. Și, într-adevăr, am remarcat și înainte, că ființele celui de-al doilea nivel de dezvoltare – pentru că s-au individualizat atât de mult – își gravează trăsăturile personale, sau corpul, în materialul din imediata lor apropiere. L-am menționat pe bătrânul înțelept, ale cărui trăsături puteau fi văzute pe brațul drept al Arhanghelului Mihail, în Türrnich. Un alt bătrân înțelept de pe Dealul Venus, din Insula Srakane, și-a gravat trăsăturile în piatra pe care stă așezat. Întrucât, timp de două săptămâni, am comunicat zilnic cu bătrânul înțelept de pe Dealul Venus, am stabilit o relație de încredere și, într-o zi, am îndrăznit să-l întreb cum se numea. El mi-a răspuns: „Julius – ca pe Iulius Cezar”. Faptul că elementalii de la al doilea nivel de dezvoltare au un nume este o expresie a individualității lor foarte dezvoltate. Ființele de la primul nivel, în afară de faunii copacilor bătrâni, nu prezintă semne de individualizare.

Din când în când, putem întâlni un reprezentant individual al celui de-al doilea nivel de dezvoltare, al cărui nume a rămas în istorie. La castelul Hudemühlen, din Lüneburg, există documente datând din perioada 1584-1588, în care apare un gnom, al cărui nume era Hintzelmann. Uneori, își făcea văzută „o mânăuță ca de copil” – dar, în rest, putea fi văzut doar de copii sau de nebuni. S-a spus că avea o soție care se numea Hille Bingels. Probabil că ea era perechea sa feminină – bătrâna iubitoare. Se spunea că, în timpul sederii sale acolo, Hintzelmann a supravegheat tot castelul. Acest lucru corespunde cu rolul important pe care îl joacă ființele celui de-al doilea nivel de dezvoltare.

O altă trăsătură a spiritelor naturii ce aparțin elementului pământ, este forma disproporționată, uneori chiar urâtă, în care ni se prezintă. De exemplu, imaginea standard pe care i-o atribuim unui pitic obișnuit, îl reprezintă pe acesta cu picioare relativ mici și un cap mult prea mare. Această „malformație” este curioasă și apare și mai evidentă la ființele de la al doilea nivel. După părerea mea, acest lucru respectă adevăratele proporții ale materiei pământ, pe care o percepem ca fiind stranie și inaccesibilă, întrucât noi, oamenii, suntem ființe spirituale. Prin urmare, nu putem decât să percepem estetica Pământului, ca o deformare a simțului nostru de frumusețe – o deviere pe care mințile noastre o înregistrează ca pe ceva urât.

Am reușit să contactez, în sfârșit, un elemental de pământ de la al treilea nivel de dezvoltare, după ce am renunțat la împotrivirea pe care o avem față de cuvântul „Pan”. Mult timp am refuzat să accept că Pan este Zeul Naturii, deoarece am considerat că e un tipar de gândire al culturii patriarhale, impus forțat asupra esenței feminine a naturii Pământului. Prin urmare, am fost foarte surprins când, vizitând Comunitatea Findhorn din nordul Scoției, în 1993, l-am perceput pe Pan, pe o moviliță din așa-numitul „colț al lui Pan”. Partea superioară a corpului său avea aspect umanoid. Stătea așezat cu picioarele încrucișate – niște picioare de țap, acoperite cu blană.

Pan mi-a dat impulsul de a merge lângă un stejar ce marchează punctul energetic central din partea de est a acelui teren, numită Pineridge. Acesta era un copac care a fost plantat cu șaptesprezece ani în urmă și față de care eu am simțit mereu că mă leagă un sentiment puternic. În timp ce stăteam în tăcere lângă trunchiul de copac, Pan a încercat să topească rezistența pe care o opuneam. Mai întâi, în minte mi-a apărut imaginea unui bătrân înțelept și mi se arăta că Pan reprezenta urmașul mai evoluat al liniei de gnomi-pitici-elfi-fauni-bătrâni înțelepți. Apoi, am putut înțelege că Pan întruchipează, cu adevărat, cea mai înaltă reprezentare a ființelor elementale de pământ – însă nu e responsabil de întreaga natură, ci doar de tot ce reprezintă viața naturală dintr-o anumită regiune.

Am avut multe ocazii de a conversa cu Pan, în diminețile răcoase, întrucât țineam un workshop de o săptămână, despre vinderea Pământului, în cadrul Comunității Findhorn. Datorită faptului că bariera lăuntrică dispăruse, comunicarea a curs între noi fără nicio dificultate. Părțile inferioare ale corpului său – mai ales picioarele acoperite cu blană – oferă o imagine care pentru noi, oamenii, este respingătoare, deși ele nu fac decât să indice faptul că Pan face parte din familia piticilor. Am fost foarte rușinat, când mi-am dat seama că vederea picioarelor sale mi-au adus aminte, pe moment, de picioarele unei șopârle. Am înțeles că imaginea tradițională a lui Pan se potrivește doar cu estetica vremurilor din trecut. Partea superioară a corpului dezvăluie un spirit nobil, ce îl face egalul ființelor angelice. Este evident că forma sa reprezintă o adevărată expresie a celui de-al treilea nivel de dezvoltare, formând o punte ce face legătura cu lumea extrem de evoluată, a îngerilor.

Pentru a mă ajuta să-mi fac o idee despre rolul pe care îl joacă el, în regnurile naturii, s-a deschis în fața mea în așa fel, încât am putut vedea toate aspectele mediului „său” înconjurător, unul după altul. Am putut înțelege că el menține o conștiință perfectă în fiecare particulă a vieții din regiunea care i-a fost încredințată. Cu vederea

lăuntrică, am putut pătrunde în diferitele niveluri ale acelei regiuni. Nu numai că am simțit că menține în conștiința sa toate aspectele diferite ale regiunii, dar și că Pan însuși este prezent, simultan, în întreaga sa existență. Prezența sa liniștită, conștientă, în procesele vitale din regiunea sa îi oferă naturii sentimentul de împlinire.

Al treilea nivel de dezvoltare	Pan
Al doilea nivel de dezvoltare	Iubitoarea bătrână înțeleaptă Chibzuitul bătrân înțelept
Primul nivel de dezvoltare	Faunii Elementalii animalelor și ai oamenilor Spiridușii, piticii Elfii, gnomii

Clasificarea elementalilor de pământ

Capacitatea lui Pan de a fi prezent în fiecare loc și în fiecare particulă a regiunii îl deosebește clar de ființele ce fac parte din cel de-al doilea nivel de dezvoltare. Și ele participă în lucrarea comună de formare și de modelare a proceselor din natură, însă sunt legate de un anumit teritoriu, sau de o anumită sarcină. Calitatea universală a lui Pan se evidențiază și mai puternic, în senzația că diferitele aspecte ale sale nu pot fi separate. Fiind unite, ele reprezintă un Pan integral – Pan al Planetei Pământ. Acum devine limpede de ce Pan a reprezentat Zeul Naturii în Grecia antică – deși nu era unul dintre cei doisprezece zei ai Olimpului.

Putem să nu ne facem griji în privința faptului că ni se prezintă, în mod unilateral, un concept al culturii patriarhale, dacă înțelegem că Pan își împarte sarcinile spirituale superioare, cu forme feminine de același rang. De obicei, el își împarte aceste îndatoriri cu o deva de locație – care reprezintă cea mai evoluată ființă a elementului aer – și, de asemenea, cu o regină a nimfelor, care se află pe aceeași poziție, pentru elementul apă. În regnurile naturii există întotdeauna un echilibru. Doresc să folosesc ca exemplu, domeniile

castelului Türrnich, pe care le cunosc atât de bine. Potrivit cercetărilor mele, în acel parc, Pan s-a stabilit sub un arțar bătrân, chiar lângă poienița unde i-am perceput pe elfii care dansau și cântau. La nivel vital-energetic, acea zonă reprezintă inima parcului. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că Pan locuiește acolo.

Locul este ușor de găsit, dacă mergem pe cărarea ce ocolește poienița, privind spre marginea domeniului. Nu departe de cărare se află arțarul, pe al cărui trunchi înalt se văd formațiuni în linii curbe, care seamănă cu niște animale. În vârful trunchiului puteți descoperi chipul lui Pan – un chip cu barbă lungă. Chiar în fața sa, la doi-trei pași de cealaltă parte a cărării, o găsim pe nobila nimfă a pajiștii, care e ancorată într-un șir de tise. Locul poate fi recunoscut după ramura foarte lungă a altui arțar, care indică spre locația de peste cărare. Ramura pare să iasă din trunchi, într-un mod destul de neobișnuit. Se întoarce brusc în apropierea trunchiului, după care creează o curbă mare de 11 metri, indicând exact spre punctul de concentrare al nimfei. Pe nimfă am perceput-o ca pe o frumoasă domniță, înaltă de aproximativ cinci metri, formată din nori și unde de energie.²

Mai apoi, când am analizat parcul în legătură cu zona mai amplă a domeniilor castelului Türrnich, mi-am dat seama că fiecare secțiune a acestor terenuri reprezintă câte o caracteristică a lui Pan: în toate cele trei părți ale livezii³, în regiunea din jurul castelului și

²Deși, în prezent, domeniile castelului Türrnich sunt un teren uscat, la început au fost izlazuri mlăștinoase. Flora bogată a lui Pan a fost puternic întrețesută cu elementul apă al nimfei. Această caracteristică specială a regiunii este reflectată, în prezent, prin poziționarea locurilor unde se găsesc Pan și nimfa pajiștii.

³Livada a fost plantată în 1989, pe o întindere de 25 de acri și este îngrijită după principiile agriculturii biodinamice. Planul său a fost creat după restaurarea castelului, în armonie cu principiile vital-energetice pe care am ajuns să le cunoaștem

în parcul cu cerbi, din spatele castelului. Mi-aș dori ca în următorii ani să marchez lăcașul lui Pan în cele trei părți ale livezii cu sculpturi din piatră. Locul lui Pan din parcul cu cerbi datează din vremuri trecute și am impresia că, acolo, celții au avut o dumbravă sacră.

În acel loc, Pan este încă plin de spiritul ultimei epoci care l-a onorat, astfel că, în acest parc, el întruchipează un Cernunnos celtic cu coarne de cerb, așezat într-o poziție caracteristică – cea cu picioarele încrucișate, așa cum e ilustrat pe celebrul vas al lui Gundestrup.

Am reușit să percep deva de locație, într-un loc de deasupra iazului central, lângă capela castelului. Când privim dinspre castel, spre cer, deasupra copacilor, către grădina franceză aflată de cealaltă parte a iazului, ne putem imagina în liniile rotunjite, convexe, ale vârfurilor de copaci, urma unei sfere vibrante invizibile. Ne putem imagina mai departe că această sferă de lumină completează o

sferă vizibilă, alcătuită din vârfurile unificate a doi sicomori uriași. Aceștia se află în stânga, sub sfera invizibilă a devei din această zonă. Deva de locație este unul dintre elementalii de aer, așadar, ea domnește din aer, asupra regiunii.

Pan, pe terenurile castelului Türrnich.

Pentru a putea înțelege structura regnului elemental, trebuie să ne imaginăm că reprezentanții tuturor celor patru elemente își au propria cale tripartită, și nu doar elementalii pământului. Astfel, tiparul următor este un produs al tuturor celor trei niveluri de dezvoltare, înmulțit cu cele patru elemente – pământ, aer, apă și foc: $3 \times 4 = 12$.

Până acum am întâlnit și am sistematizat cele trei niveluri de dezvoltare ale elementului pământ. Au fost menționate și unele

ființe ale elementului aer; ele aparțin celui mai înalt nivel de dezvoltare – cum ar fi, deva maestru a chimenului, deva de ritual de la altarul sfânt din Gradișca și deva de locație (pe care am descris-o adineauri în legătură cu Türrnich). Am menționat și câteva ființe ale aerului, aflate la al doilea nivel de dezvoltare. Zânele de locație au grijă de procesele de coordonare dintr-o anumită regiune. Devele plantelor întruchipează sufletul-grup al unei specii de plante, iar zânele pădurilor lucrează ca însoțitori ai animalelor. Doar primul nivel, cel de bază, a fost omis până acum.

După mine, la primul nivel de elementali de aer se găsește o varietate de zâne și de silfide. Zânele au legătură cu expansiunea vieții dintr-o regiune, pe când silfidele se ocupă de mișcarea în spațiu – cum ar fi modelarea și direcționarea vântului. Odată, am putut vedea cum elful unui trandafir lucra împreună cu o zănuță, pentru a da naștere unui boboc.⁴ Chiar semăna cu procesul de a da naștere. Elful împingea din interiorul plantei, în exterior, în timp ce zâna plutea în afară, în spațiu, jucând rolul de moașă. Cu multă grijă, ea a tras de petale și le-a ajutat să se deschidă conform tiparului arhetipal al trandafirului. În acest caz, zâna ajută trandafirul să se exprime în spațiu. În orice grădină vie, există mai multe asemenea zâne.

Pan din parcul cu cerbi Türrnich, arătându-mi-se sub înfățișarea creaturii celtice „Cernunnos”.

Mai demult, zburând cu avionul de la Londra la Belfast, am văzut niște silfide care însoțeau avionul și, după părerea mea, ele erau cele care

⁴Elfii se arată oamenilor și sub formă masculină, și feminină.

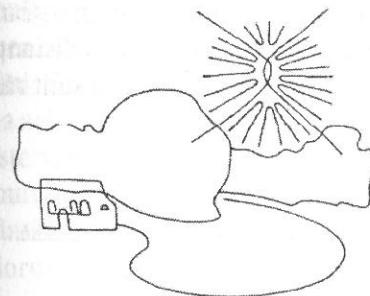
făceau posibil ca avionul să se miște în spațiu. Ele zburau lângă avion, mișcându-se ritmic, înainte și înapoi. Puteau să intre parțial în avion, întrucât, pentru ele, pereții nu reprezintă un obstacol. Din când în când, unele își întorceau micile capete uimite și se uitau în spate, când simțeau că sunt urmărite de vreun pasager. Probabil că acesta era un eveniment rar pentru ele.⁵

Al treilea nivel de dezvoltare	Devele principale Devele de locație Devele rituale
Al doilea nivel de dezvoltare	Zânele de locație Devele plantelor Zâna pădurii
Primul nivel de dezvoltare	Silfidele Zânele

Clasificarea elementalilor de aer

În continuare, trebuie să le acordăm atenția noastră ființelor elementului apă. Am menționat până acum două tipuri de astfel de elementali, ce aparțin primului nivel de dezvoltare – elementalii din apele subterane, care se îngrijesc de echilibrul din interiorul scoarței Pământului. Ei mi s-au arătat sub forma peștelui lumii, Faronika (vezi Capitolul 1). Am menționat și nixele, în legătură cu pârâul distrus, din spatele casei noastre. În general, nixele însuflețesc râurile, izvoarele, lacurile și mlaștinile. Ele li se arată oamenilor sub forma unor fete frumoase, contrastând puternic cu cea a elementalilor de pământ. În cazurile în care sunt dotate cu o coadă de pește, aceasta este reprezentarea simbolică a afinității pe care o au cu elementul apei – și nu e neapărat o trăsătură a corpului lor.

⁵Ca o completare la observațiile mele asupra diferitelor ființe elementale, vă recomand să citiți despre percepțiile altor văzători (vezi cartea Împărăția Zeilor, de Geoffrey Hodson).

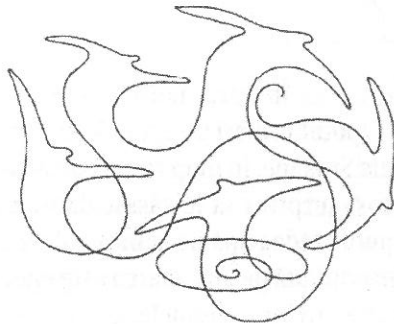
Deva de locație - iazul central,
Türnich. Capela castelului
se află în stânga.

În vara anului 1993, am putut urmări un grup de nixe pe panta Dealului Venus, de pe Insula Srakane, în timp ce-și vedeau de treburile lor în acea zonă. Am fost surprins să le găsesc dansând într-un loc atât de arid – n-am putut vedea apă pe stânca golașă a insulei. Chiar dacă insula este înconjurată de apă, marea este energizată de un alt tip de ființe, cu alte sarcini – ondinele.

Mai târziu, când am investigat acest loc, cu instrumentele mele, am descoperit că dansul nixelor avea loc deasupra unei surse subterane de apă. Pentru ele, prezența fizică a apei este mai puțin importantă decât emanația energiei acvatice, care se găsea din abundență în acel loc.

La început, n-am perceput mișcarea lor ca pe un dans; vedeam straturi orizontale de discuri rotunde de lumină care se roteau în sensul acelor de ceasornic, în jurul unui canal de scurgere a apei. Abia după ce l-am rugat pe faunul unui copac din apropiere să-mi confirme percepțiile, am putut recunoaște în acele mișcări de rotație, dansul ritmic al nixelor. Menirea lor era de a distribui forța vitală a apei, care se revarsă din centrul lor. Mișcările circulare le purta în centru, iar apoi în exterior, dar niciodată la o distanță mai mare de patruzeci de pași de centru. Când am întrebat cum puteau aproviziona prin această metodă întreaga regiune cu forța vitală a apei, faunul mi-a transmis o imagine a „energiei aduse prin rezonanță”. Părerea mea este că ele erau răspunzătoare de întreaga zonă și acționau în favoarea ei, prin dansul de deasupra acestui

punct de înaltă energie. De exemplu, atunci când nixele servesc un râu sau un lac, dansează pe malul apei, însă niciodată la o distanță mai mare de patruzeci de pași. Din acest centru, efectele sunt răspândite în unde concentrice.

Un dans ritmic al nixelor observate pe Insula Srakane.

Până acum am descris lucrarea ființelor de apă ca pe o distribuire a calităților feminine ale apei. Dar fiindcă regnu-

rile naturii sunt întotdeauna echilibrate, printre elementalii de apă se găsesc și personaje masculine. Am întâlnit de mai multe ori un bărbat al apei, a cărui formă îmi aduce aminte de carapacea unui crab, sau de o broască râioasă. El poate fi recunoscut după culorile sale maronii-închise și lasă impresia unei ființe singuratice, care s-a retras în adâncurile apei, neavând nicio altă sarcină decât aceea de a-și menține polul yang. Am văzut o singură dată un grup de bărbați ai apei, într-un punct de energie yang, în râul Ljubljana, lângă Ljubljana. Cântau în cor, cu voci grave, solemne. Pe jos era zăpadă, iar deasupra râului se creaseră straturi groase de ceață – apă peste apă.

Al doilea nivel de desfășurare al elementalilor de apă este compus din nimfele care dau individualitate unui râu, unui lac sau unei mlaștini. Nimfele fântânilor sunt deosebit de frumoase, deoarece ele asistă nașterea apei din interiorul Pământului. Adeseori, ele își transformă locul într-o sursă de vindecare și de binecuvântare; oamenii sunt atrași spre acele locuri, pentru a le venera. Am găsit un exemplu în Ljubljana, unde a fost construită o capelă în forma unei grote artificiale, cu o mică fântână pe care o vizitează

mulți oameni bolnavi și descurajați. În timp ce stăteam printre oamenii ce se rugau, am văzut silueta frumoasă a nimfei acelei fântâni. Vibrația ei pulsa prin capelă, pe o distanță de câțiva metri. Mi s-a arătat sub forma Doamnei Noastre de Lourdes – forma sub care este venerată acolo. Era înconjurată de o mulțime de ființe: mai multe nixe, un bărbat al apei cu aspect de broscu și un gnom de fântână. Toți aceștia își ancoraseră punctele de concentrare în interiorul capelei, în jurul zonei unde se afla fântâna.

Aici, la capela „Doamna Noastră de Lourdes”, în suburbiile Ljubljanei și în multe alte capele din întreaga Europă, credincioșii nu au nici cea mai vagă idee că o ființă a naturii extrem de evoluată din familia nimfelor de fântână le oferă cele mai înalte binecuvântări. Pesemne că nu există clarvăzători care să le spună adevărul celor care caută să fie consoleți. Sau, poate că aceștia nu cred că oamenii ar accepta ideea că această consolare, vindecare și binecuvântare vin din partea unei ființe elementale.

În vremurile de demult, nimfa fântânilor avea o cu totul altă experiență. Pe data de 18 noiembrie 1993, în timpul unei vizite în Glyptothek, München, printre artefactele unui muzeu, mi-a fost arătat rolul pe care l-au avut nimfele în vechile civilizații. În prima sală a muzeului, m-am simțit atras de un bust de femeie – care, de altfel, nu era deloc remarcabil – așezat pe un pedestal înalt și subțire. Pe etichetă scria că e un cap neterminat de sfinx, din Insulele Egeene, din perioada 570-560 î.Ch.

După părerea mea, capul era în mod cert terminat, deși nu fusese sculptat de mâna unui expert. Am putut percepe că, inițial, a avut o funcție rituală. Mi-am imaginat că fusese fixat pe un cadru din lemn în formă de clopot, care era acoperit cu bucăți colorate de material. Mi s-a adus aminte de fântâna sfântă din Dungiven (Irlanda de Nord), pe care am vizitat-o, în timp ce făceam litopunctură. Și astăzi se mai păstrează obiceiul celt în care se leagă fâșii de material, de ramurile copacilor de lângă fântâni. Cei care vor să se

vindece de o boală, înmoaie bucata de pânză în apa sfântă din fântână și o leagă de creanga unui copac, în timp ce se roagă ca dorința să le fie îndeplinită. Se spune că vindecarea se va produce imediat ce bucata de pânză este uscată de vânt. Putem presupune că acel cap de piatră reprezintă capul unei nimfe a fântânii. Nimfele fântânilor au fost reprezentate în piatră sau lemn, pentru credincioșii de la locul de venerare, căci și în trecut capacitatea de clarvedere era dată doar câtorva oameni.⁶

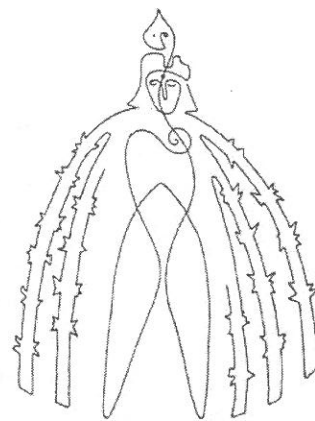
Capul de la muzeul din München a ajutat la crearea unei imagini a conștiinței individuale a iubitei nimfe, în timp ce corpul său vital-energetic, cu structura sa ca de clopot și fâșiile colorate s-a dezintegrat de mult. Nu eram sigur de ce prezența impunătoare a nimfei fântânii putea fi simțită în acel muzeu, deși fântâna pe care ar fi trebuit să o protejeze se afla la mare distanță de ea, tocmai în Grecia.

Brusc, mi-a venit ideea să o întreb dacă ar vrea să-și dea la o parte veșmântul colorat și să-mi arate corpul gol. În timp ce-i contemplam frumusețea incredibilă, am remarcat că, în unele privințe, corpul său era diform. Când am început să caut cauza, am observat un punct foarte înnegrit pe capul „său” de piatră, în zona celui de-al treilea ochi. Corpul vital al nimfei fusese „bătut în cuie” în capul de piatră, printr-un fel de ritual magic, poate pentru a-i atrage forma radiantă, plină de lumină, în materie, în scopul unui ritual. Mai târziu, când cultul său a fost dat uitării, nu s-a putut elibera de imaginea întipărită în piatră. Ceea ce a fost fixat de oameni, prin magie, poate fi eliberat doar de un om care are suficient de multă cunoaștere.

În secolul al XIX-lea, când multe statui din antichitate au fost luate din Grecia pentru a fi duse regelui de Bavaria, nimfa fântânii

⁶Am putea presupune că aceste capacități de clarvedere ale persoanei obișnuite au dispărut aproape complet, începând cu perioada neolitică și clasică, din cauza unei dezvoltări mai intense a gândirii intelectuale. Însă, unele persoane clarvăzătoare și-au păstrat abilitățile și au jucat un rol special, în acele timpuri străvechi.

a fost luată și ea ca o sclavă, fără a fi recunoscută. Îngrozit de sorta sa, am întrebat-o dacă pot face ceva să o eliberez. Nu, a spus ea. Între timp, s-a adaptat situației din muzeu, unde își găsise un nou rol – era mulțumită să poată binecuvânta fiecare vizitator. Totodată, nu era singură în acel muzeu, deoarece, alături de ea locuia un satir – un pitic, după clasificarea mea. Și, într-adevăr, l-am putut găsi într-un relief de piatră foarte deteriorat, sub forma unei scântei strălucitoare de lumină. Relieful se numea „Zeu așezat” sau „Heros sub copac”. Artistul îl eliberase pe elementalul din piatră și, prin intermediul puterii sale de vizualizare, l-a fixat de copacul sculptat, de unde avea menirea să strălucească asupra capului lui Heros.

Nimfa fântânii „bătută în cuie”
pe un cap de piatră
din antichitate își deschide
veșmântul multicolor.

Pentru a încheia descrierea elementelor de apă, trebuie să vorbesc despre cel de-al treilea nivel de dezvoltare. Am prezentat deja, în amănunt, o ființă de la acest nivel, atunci când am spus povestea Videi, frumoasa regină a elementului apă (vezi Capitolul 1). Însă trebuie neapărat să descriu întâlnirea avută cu regina nimfelor, pe care am întâlnit-o în Mönchsberg. Comunicarea cu ea a început în timpul unui seminar din Salzburg, în octombrie 1993. Doream să le prezint studenților toate cele trei dimensiuni ale unei periferii de oraș.⁷ Prin urmare, în timpul pregătirilor mele, am căutat un loc unde elementalii se com-

⁷Dimensiunea vital-energetică, cea emoțională și cea spiritual-sufletească.

portă ca purtători ai dimensiunii emoționale. Am găsit un loc potrivit în Mönchsberg, care se află chiar mai sus de centrul Salzburgului, pe o stradă îngustă ce duce la un cazinou. Acolo, se află un pârlăș care pornește de la jumătatea unui deal. Este o zonă îngrădită de un zid de piatră. Am găsit tot felul de elementali adunați în jurul fântânii și, de aceea, aș putea numi acea zonă – templul natural al Salzburgului. Din păcate, acest loc valoros a fost intersectat de o șosea și, în timpul nopții, este deranjat de zgomotul de trafic.

Al treilea nivel de dezvoltare	Regina nimfelor Nimfa împrejurimilor
Al doilea nivel de dezvoltare	Nimfele Nimfele fântânilor Nimfele pasture
Primul nivel de dezvoltare	Nixe Ondinele Făpturile apei Spiritele echilibrului

Clasificarea elementalilor de apă

Așadar, în timpul seminarului, am dus grupul în acest loc. Participanții au avut în jur de 20 de minute la dispoziție, să se familiarizeze cu unele dintre punctele de concentrare ale elementalilor individuali. Eu m-am simțit atras spre fântână și am observat că la stânga ei se găsea o piatră mare, ce semăna cu un broscu cu ochi bulbucați. Cățărându-mă pe ea și folosind-o ca o platformă, am văzut silueta înaltă a unei regine a nimfelor, de o frumusețe inefabilă. Radia de lumină, în fiecare nuanță de alb posibilă. După coroana ce o purta pe cap, cu o piatră ovală și argintie în mijloc, ca o cosmogramă, am recunoscut că făcea parte din cel mai înalt nivel de dezvoltare al elementului apă. Pentru o clipă, mi s-a arătat sub forma unei madone care învăluia întreaga omenire în veșmântul său. Dar, în loc de oameni, regina nimfelor a adunat tot felul de elementali

sub roba sa. Apoi, mi-a spus: „Pentru mine și supușii mei, este de datoria noastră să menținem templul natural. Voi, oamenii, distrugeți mult, însă noi ne vom duce mai departe sarcinile”. Îngrozit, am spus: „Oamenii nu se vor opri din distrugere!” Răspunsul ei a fost direct: „Vor simți puterea elementalilor”.

La final, trebuie să-i prezint pe elementalii de foc. Până acum, i-am descris doar ca pe niște spirite ale transformării, când am vorbit despre experiența avută cu grămada de compost din Kiel. De atunci, am găsit vibrația punctelor lor de concentrare în mai multe locuri, însă nu mi s-au arătat niciodată. Focul este, într-adevăr, un element foarte misterios. În august 1993, am găsit la poalele Dealului Venus, de pe Insula Srakane, un loc pe care l-am menționat deja și care este animat de spirite de foc. Pentru o clipă, am crezut că văd un grup de spirite de foc care dansau și care semănau puțin cu trolii scandinavi. Cunoșteam trolii doar din anumite cărți, în care erau descriși ca niște ființe incredibil de proaste și de răutăcioase. Bucuros că putusem, în sfârșit, să identific spiritele focului și să le clasific, mă pregăteam să plec acasă, ca să scriu despre experiențele mele. Atunci, am auzit o voce care striga la mine: „Pentru voi, oamenii, noi suntem doar o pacoste”. Acum, mă simțeam rușinat, pentru că mi-am dat seama că încătușasem spiritele focului, cu reprezentările mele false.

Din acel moment, am revenit în locul lor și am încercat să le percep în meditație, fără prejudecățile mele omenesti. Mi-a fost extrem de greu să renunț la ideile mele fixe. Cu toate acestea, am simțit că am primit ajutor de dincolo, prin imagini care au adus noi idei la suprafață. Imaginea luminii curgătoare mi-a fost transmisă în repetate rânduri, până când am înțeles că focul nu reprezintă doar flăcări și combustie, ci și lumină radiantă. El aduce și iluminare și face ca lumea să fie vizibilă, cu ajutorul luminii.

Dintr-o dată, am putut înțelege imensa profunzime a rolului pe care îl au spiritele focului, în calitate de creatori ai „lumii ce este

făcută să fie vizibilă”. Acest rol îi fusese atribuit numai Dumnezeu-lui Atotputernic, fără a ne gândi că cineva trebuie să-l îndeplinească aici și acum, în fiecare moment, pentru ca noi să ne putem bucura de lume, ca realitate manifestată. Am înțeles că cele trei elemente – pământ, aer și apă – care sunt atât de ușor de recunoscut și pe care le prețuim atât de mult – pot exista în strânsă conexiune cu scoarța subțire a planetei și a trecut o perioadă de timp relativ scurtă, de când a început dezvoltare lor. Elementul focului, cu mărirea sa forță vitală – sau, mai exact, cu voința sa necondiționată de a fi – hotărâște ce este Pământul, în sensul său existențial cel mai profund. Spunând acestea, nu îmi pare corect să încep cu ființele de foc care există la suprafața Pământului. La cel mai profund nivel al lor de evoluție, se află spiritele din centrul Pământului, care hotărâsc asupra sorții planetei noastre. Doar la al doilea nivel de dezvoltare al lor se implică în realizarea de sarcini în natură. Atunci, ele devin ființe care duc procesele vitale la maturitate și care, în cele din urmă, prin procesele de descompunere și de transformare, le duc în pragul unei noi nașteri. Pentru spiritele naturii, între viață și renaștere există o perioadă de regenerare în forța vitală a focului.⁸

La al treilea nivel de dezvoltare – echivalent cu al doilea nivel al ființelor de pământ, aer și apă – găsim spiritele de lumină și de creare a luminii, așa cum am menționat deja. La cererea mea, Pan de la Findhorn mi-a arătat o astfel de ființă în pădurea Sf. Barbe Baker, din Pineridge. Am văzut un corp de lumină, cu o strălucire care îți lua ochii, ce radia lumină în sfere de diferite tonuri. Am fost profund mișcat, când am văzut această ființă.⁹

⁸În acest context, ideea de „foc al iadului” și a iadului în sine indică faptul că s-a creat o percepție denaturată a tărâmului însuflețitor al spiritelor de foc ce se află în centrul Pământului.

⁹Mi-a fost de folos să citesc descrierea făcută de Geoffrey Hodson, spiritelor de foc, în cartea, *Împărăția Zeilor*.

La al patrulea nivel de dezvoltare, întâlnim spiritele inspirației. Ele întrușipează rolul spiritual al elementului foc în artă – și în viață, în general – și sunt intermediarii între intuițiile primite din lumea angelică și tiparele din planul cosmic; operele de artă sunt create din aceste imagini. În trecut, aceste ființe erau numite muze. Am primit o impresie despre funcția lor importantă în crearea muzicii, atunci când am văzut muzeele care dansau deasupra catedralei din Ljubljana, în timpul concertului de vioară (vezi Capitolul 2).

În timpul vizitei la Glyptothek, am perceput două muze regale, pe lângă nimfa fântânii și satirul pe care i-am menționat deja. Sarcina muzelor este de a însușești două statui de marmură ale zeiței Atena, în camerele VII și IX. Aceste sculpturi făceau parte din frontoanele de est și de vest ale Templului din Egina, din perioada 510-480 î.Ch. Mai întâi, am recunoscut muza din sculptura ce provenea din frontonul de vest. Prin vibrațiile emanate, mi-am dat seama că muza era, de fapt, ceva mai înaltă decât sculptura – însă, în rest, era identică. Mi-am folosit mâna pentru a verifica acest lucru la nivel senzorial, confirmându-mi că era vorba despre un spirit al focului. Brațul meu întins a început să se ridice spre stânga, iar acesta este codul meu care îmi indică prezența elementelor de foc. Am profitat de aceste percepții pentru a medita mai mult asupra relației dintre cele două sculpturi ale zeiței Atena și cele două muze. Concluzia a fost că, atunci când templul a fost deschis, au fost invocate printr-un ritual special, două dintre cele mai evolute ființe de foc. Apoi, au fost ancorate în statuile sacre, ca inspirația zeiței Atena să fie transmisă celor care vizitau templul. De atunci, sculpturile nu au mai fost simple reproduceri ale zeiței, ci templul reprezenta o adevărată sursă de inspirație și de binecuvântare, prin cele două muze.¹⁰

¹⁰Acum privesc așa-numita venerare a idolilor într-o cu totul altă lumină. Este un exemplu al modului în care sculpturile sacre ale culturilor antice au devenit o sursă de binecuvântare divină și în care venerarea lor a ajutat la clădirea unei fundații solide pentru o spiritualitate realistă.

Deși, în prezent, sunt conservate doar ca piese de muzeu (care înseamnă „un templu al muzelor”!), ele radiază forță, ca pe vremuri. Însă, bineînțeles că puterea lor s-a diminuat considerabil, deoarece lipsește unitatea de bază a planului din templu. Totodată, a treia statuie a Atenei – care ar fi completat treimea – a dispărut. Fiecare dintre cele trei sculpturi au primit un rol diferit. Sculptura din est întruchipează un spirit de foc, ce îi inspiră pe vizitatori cu un sentiment de extaz și de certitudine. Reprezintă puterea Atenei, în aspectul său de fecioară. Statuia din frontonul de vest este o expresie a puterii de transformare adusă de Zeița Neagră și trebuia să le dea credincioșilor curajul de a se auto-transforma, prin propriile spirite de foc lăuntrice. Sculptura pierdută a Atenei, din interiorul templului, întruchipa probabil aspectul de creație al Zeiței. În acest fel, Atena era vie și prezentă în toate cele trei aspecte ale sale în cadrul templului, sprijinită de serviciul prestat de muze.

După ce am examinat elementalii de foc, trebuie să-mi corectez sistemul numeric prin care am clasificat lumea elementalilor: există patru niveluri de dezvoltare, în cazul spiritelor de foc. Vom vedea că totalul este treisprezece și nu doisprezece: $3 \times 3 = 9 + (1 \times 4) = 13$.

Al patrulea nivel de dezvoltare	Muzele
Al treilea nivel de dezvoltare	Spiritele luminii
Al doilea nivel de dezvoltare	Spiritele maturității și transformării
Primul nivel de dezvoltare	Spiritele centrului Pământului

Clasificarea elementalilor de foc

Deci, putem diferenția treisprezece grupe principale în cadrul regnurilor elementale și în fiecare grupă există și alte diviziuni. Însă, în realitate, acestea nu sunt separate între ele, ci sunt interconectate și întrețesute în mai multe moduri. Pentru a analiza

această cooperare, să luăm pe scurt exemplul unui copac. În octombrie 1993, deva maestru pe care am întâlnit-o prin intermediul devei chimenului din grădina noastră, mi-a explicat cum are loc această interacțiune în natură. De această dată, mi-a descris ființele ce participă la dezvoltarea stejarului. Exemplul meu este un stejar tânăr pe care l-am mutat pe pășunea noastră, cu douăzeci de ani în urmă, dintr-un loc unde a crescut de unul singur.

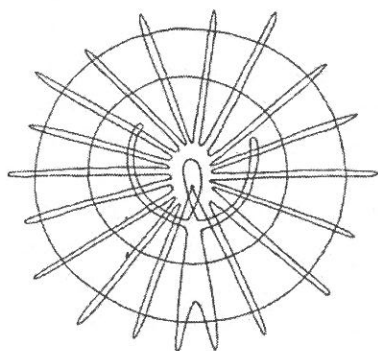
Analiza copacului a început cu punctul de concentrare al faunului. Dintr-un nod central se creează o relație „în jos”, către materie, dar și „în sus”, către nivelurile spirituale. În primul capitol, am descris rolul faunului. Aș vrea să menționez un factor important, care se bazează pe experiențele mele ulterioare: faunul are o individualitate relativ mult dezvoltată pentru o ființă ce aparține primului nivel de desfășurare. El poate să-și materializeze corpul vital-energetic și să se miște în jurul copacului cu o libertate relativă, deși, de obicei, este legat de structura rădăcinilor și a coroanelor. Când face aceste lucruri, corpul său destul de bine proporționat devine vizibil. Modul dinamic în care are grijă de dezvoltarea copacului de care răspunde, în interiorul și în exteriorul său, este caracteristic elementalilor de pământ.

Dinamismul incredibil al faunului (nivelul 1)¹¹ este necesar, deoarece el își poate extinde atenția în cel puțin cinci direcții diferite. Mai întâi, el stabilește o comunicare cu deva (nivelul 2) stejarului. Funcția ei este cea a unui suflet-grup pentru toți stejarii din regiunea ei, unde menține planul, modelul, acestei specii. Apoi, faunul stabilește o legătură cu Pan din acea zonă (nivelul 3), care este maestrul și învățătorul său spiritual.

În relația sa cu materia, faunul este strâns legat de curenții și centrul structurii vital-energetice ai copacului – cu alte cuvinte, cu copacul „eteric” – și astfel poate influența corpul fizic al copacului.

¹¹Cifrele din paranteze indică nivelul de dezvoltare al fiecărei ființe elementale.

Pentru a face acest lucru, el cooperează cu elementalii de apă, aer și foc, aflați la primul nivel de dezvoltare. Elementalii inițiază diferite faze de creștere din ciclul anual al vegetației. Spiritele de apă dirijează plantele ce îmbobocesc în timpul primăverii, elementalii de aer ajută ca florile să se dezvolte în timpul verii timpurii, iar spiritele focului fac ca fructele să se coacă pe timp de toamnă. Toți aceștia sunt îndrumați de zânele de locație (nivelul 2), care sunt spiritele timpului ciclic și care au grijă ca elementalii potriviți să-și îndeplinească sarcinile la timpul potrivit, în cadrul ciclului anual.

Spirit creator de lumină,
observat la Pineridge.

Copacul „eteric” este dirijat în ceea ce privește dezvoltarea sa de către faun și elementalii ce aparțin primului nivel de dezvoltare, care îl ajută în anotimpul potrivit. Copacul eteric este conectat și la procesele bio-

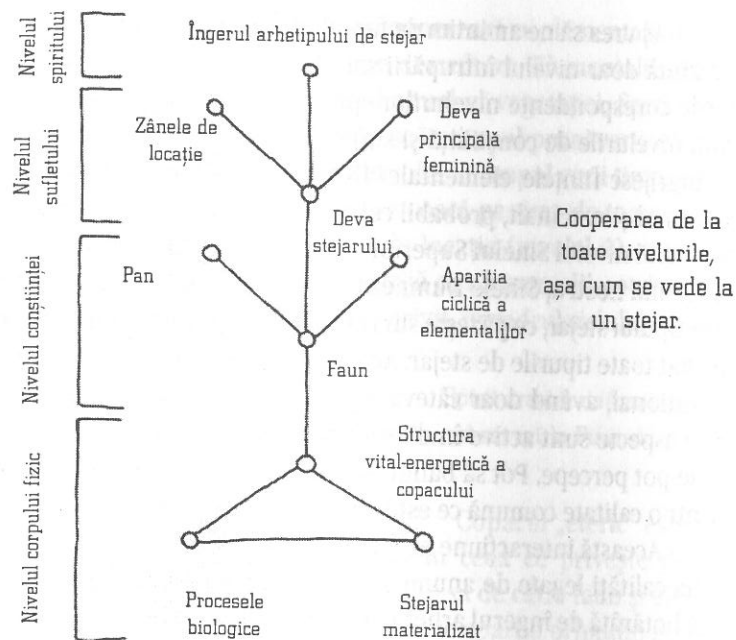
fizice ale copacului, care este o plantă întrupată în materie. În definitiv, eu vizualizez copacul cu aspectele sale din cele trei dimensiuni. Nivelul inferior este întruparea fizică ce, împreună cu organismul vital-energetic, formează planta în sine. Al doilea nivel reprezintă conștiința plantei, cu faunul în centrul său, cu Pan al regiunii ca inteligență principală și cu elementalii de apă, aer și foc ce contribuie ritmic la dezvoltare. Deasupra lor, la nivel de suflet, se află deva speciei respective.¹²

¹²Ar trebui adăugate două tipuri de ființe ale elementului aer în legătură cu deva unei plante: zânele de locație (nivelul 2) și deva maestru (nivelul 3). Vezi Capitolul 2.

Aș vrea să ne amintim de faptul că planta pe care o vedem reprezintă doar nivelul întrupării sale în materie. Dacă privim nivelurile corespondente nivelurilor spirituale ale ființei umane – precum nivelurile de conștiință și suflet – descoperim că și de acestea se îngrijesc ființele elementale. Deasupra acestor trei niveluri se află unul și mai înalt, probabil cel mai înalt în cazul unui copac. Eu l-aș numi nivelul Sinelui Superior sau al Sinelui Dumnezeu. În cazul stejarului nostru, Sinele Dumnezeu este reprezentat de un înger al arhetipului stejar, ce păzește sursa calităților spirituale din care s-au format toate tipurile de stejar. Acest arhetip mi-a fost arătat ca tipar vibrațional, având doar câteva aspecte manifestate în stejar. Celelalte aspecte sunt active în diferite dimensiuni cosmice, pe care eu nu le pot percepe. Pot să bănuiesc doar că aceste forme sunt legate printr-o calitate comună ce este ancorată în inima acestui înger.

Această interacțiune ne face să înțelegem cum un copac poate radia calități legate de anumite planete sau forțe și că legătura lor este hotărâtă de îngerul arhetipal. În acest context, aș vrea să-i menționez pe așa-numiții „copaci ai zânelor”. Pe lângă faptul că prezintă întregul panteon de elementali, acești copaci acționează pe post de legătură între anumite ființe ce au sarcini speciale. După cum am menționat deja, ei pot fi recunoscuți după o cosmogramă creată de zâne. Am descoperit un fag mare, pe malul râului Rin, în Konstanz. Ramurile sale se îndoaie în jos, aproape de pământ, generând în spațiu un anumit vortex de forme. Dacă omul intră în el, fiind conștient, se creează un contact cu elementalii de la diferite niveluri. Din lăcașurile lor, ei au grijă de regiunea din jur. Trebuie neapărat să protejăm acești copaci nobili, după cum mai sunt numiți.

În jurul copacului, activitatea principală are loc prin intermediul ființelor ce aparțin elementelor pământ și aer. Deci, aș vrea să descriu și interacțiunea din cadrul regnului elemental, cu un exemplu dintr-o zonă unde sunt prezente, în mod egal, toate cele patru elemente.

Mi s-a arătat un astfel de exemplu, în regiunea Bled, din Slovenia. Este zona Zeiței Fecioare din templul regiunii Triglav¹³ și este, de asemenea, și templul natural și punctul de inspirație pentru întreaga Slovenie. Semnificația pe care o are Bled pentru întreaga țară devine clară când analizăm rolul insulei de pe lacul Bled. Chiar și în vremurile pre-creștine, reprezenta locul cel mai important de pelerinaj din Slovenia. Forța și frumusețea acestui loc sunt date de polaritățile sale puternice. Există un contrast între suprafața orizontală a lacului și insula stâncoasă unde, pe vârful unui deal, se află biserica pentru pelerini. Polul de apă al regiunii este echilibrat și de o stâncă solidă de deasupra lacului, ce e încoronată de un castel și o capelă. De la castelul de pe stâncă, în nord, se coboară pe o pantă abruptă, spre parohia de pe platou.

¹³Triglav este cel mai înalt munte din Alpii sloveni.

Parohia, capela și biserica pelerinilor de pe lac sunt cele mai importante trei locuri sacre din templul natural Bled. Capela castelului de pe cel mai înalt punct al stâncii reprezintă aspectul fecioară al Zeiței, unde oamenii pot realiza unitatea dintre cosmos și Pământ. Biserica pentru pelerini, de pe insula din mijlocul lacului, reprezintă aspectul creator al Zeiței Mamă. În vremurile de demult, acest aspect era sărbătorit prin ritualul sfintei căsătorii. Parohia de pe platou, împreună cu numeroasele peșteri din cadrul stâncii de deasupra sa, fac parte din zona Zeiței Negre a Transformării.

În timpul Festivalului IDRIART¹⁴ din Bled, din vara anului 1993, în timp ce mă pregăteam pentru seminarul despre dimensiunile sacre ale peisajului, m-am urcat până la cea mai mare peșteră, să văd dacă aveam să descopăr noi perspective asupra zonei de transformare din Bled. A fost o escaladare abruptă. Înăuntru, peștera avea cam zece metri lungime. Mi-am așezat ambele mâini pe zidul stâncii, ca să-l pot penetra cu mintea și să văd dacă drumul continua și la nivel invizibil. În acel moment, peretele s-a deschis. Înaintea mea se afla o ființă ca un păzitor al pragului. M-am liniștit și l-am întrebat care era funcția acestei peșteri din regiunea Bled. Prin intermediul sentimentelor, acesta mi-a comunicat că ar trebui să mă întorc și să privesc înspre platoul din fața bisericii. Există o legătură importantă între peșteră și platou, însă nu o puteam înțelege. În conștiința mea nu exista terminologie prin care să traduc în gândire lineară complexitatea sentimentelor pe care mi le-a transmis ca răspuns, oricât de des aș fi repetat întrebarea. Așadar, l-am rugat să-mi explice întregul context în care elementarii cooperează în cadrul celor trei zone sacre din Bled. Simțeam că astfel voi primi răspuns la prima mea întrebare.

Fără a-mi răspunde, păzitorul pragului s-a dat la o parte. Tunelul s-a deschis în fața mea, dezvăluind un pasaj ce ducea adânc

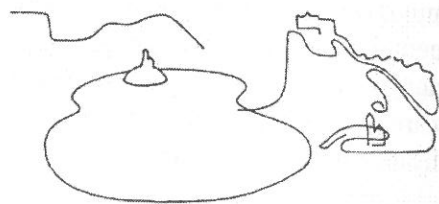
¹⁴IDRIART este o Fundație pentru Relații Interculturale prin Artă, inițiată de Miha Pogačnik.

în stâncă de sub castel. Cu ajutorul conștienței lăuntrice, am văzut că întreaga rocă fusese scobită. Interiorul acestei săli imense fusese căptușit cu catifea neagră. Mă aflu în tărâmul piticilor. Aceștia fugeau în viteză încoace și încolo, văzându-și de treburi. După ce am privit cu mai multă atenție, am văzut că peștera avea trei intrări:

1. Pe verticală, înspre vârful stâncii, se afla o deschidere unde, în prezent, se găsește naosul capelei de lângă castel. Am avut senzația că prin această deschidere curgeau forțele cosmice în peștera interioară, așa cum curg ele prin chakra coroanei, la om.

2. La stânga, în jos, un tunel ducea sub fundul lacului, spre centrul insulei – mai precis, spre punctul dintre clădirea bisericii și clopotnița, care e o clădire separată. Se părea că energia din peșteră curgea în afară, prin acest tunel.

3. O altă deschidere – cea pe care am intrat în lumea subterană – ducea la platoul din fața parohiei. Aveam senzația că acest pasaj reprezenta o altă sursă de energie din exterior. După aceea, mi s-a arătat că aceste săli și pasaje aveau legătură cu funcțiile corepondente ale elementalilor tuturor celor patru elemente. Puteam vedea că mulțimea de pitici transforma curenții de energie care veneau pe verticală de la capela castelului și din laterale, de la parohie. Ei „torceau” activ energia pentru a o transforma într-o forță revitalizantă, care era apoi direcționată prin tunel, spre insulă.

Zone de activitate
elementală la Lacul Bled,
Slovenia.

Apoi, am devenit conștient de un grup de zâne de locație, deasupra centrului de pe insulă. Acestea dansau chiar în vârful coloanei de lumină, ca și cea pe care am văzut-o pe Dealul Venus, de

pe Insula Srakane. În același timp, am văzut un dans al nixelor pe malurile insulei rotunde, care împrăștiau binecuvântările apei. Cele două cercuri dansatoare erau organizate simetric, unul peste celălalt, centrate în jurul unui punct – deschiderea de unde curge energia vitală din încăperea de sub castel. Firește că scopul acestor dansuri este de a distribui energie vitală, care vine din tărâmul piticilor și e transmisă prin intermediul elementelor aer și apă, în așa fel încât întreaga regiune din jur să o poată folosi.

În cele din urmă, atenția mi-a fost atrasă spre platoul din fața parohiei. Acolo, am văzut o strălucire puternică, ca și când fuseseră aprinse nenumărate focuri. M-am întrebat ce semnificație putea avea în legătură cu restul procesului. Apoi, am observat o absorbție puternică în acel punct. Însemna că toată energia uzată din întreaga țară era adusă în acest loc, pentru a fi transformată. Strălucirea indica activitatea spiritelor de foc, care curățau de zor energiile uzate. Energiile reînnoite erau trimise prin pasajul peșterii, în sala piticilor, unde mă aflu eu. Acolo, energia era revitalizată, amestecată cu un flux proaspăt de forță cosmică și trimisă apoi la punctul de concentrare, unde dansau zânele și nixele. Acesta este un circuit neîncetat.

Poate că, la nivel fizic, nu există nicio încăpere sub castel și niciun tunel ce duce pe insulă. Există posibilitatea să-mi fi servit doar ca model prin care să pot descrie ceea ce am perceput ca și colaborare între elementalii celor patru elemente dintr-o anumită regiune. Elementalii nu sunt obligați să se exprime doar la nivel de materie, întrucât ei pot acționa și în spațiile eteric-astrale, fără restricțiile de natură fizică pe care le avem noi.

CAPITOLUL 5

Evoluția în tăramurile elementale

Nu poate încăpea nicio îndoială că evoluția ființelor elementale are loc într-o dimensiune paralelă cu propria noastră realitate. Ele nu sunt legate de aceleași legi ale timpului și spațiului, care ne domină nouă existența. Din experiența personală, pot spune că în lumea elementalilor există un fel de ordine ce se aseamănă cu ritmul nostru temporal. În primul capitol am descris un ciclu tripartit din viața unui elemental. Însă, rămâne o mare întrebare fără răspuns – există, oare, un ciclu de evoluție mult mai complex, asemănător evoluției planetei noastre?

În Traunstein, Austria, am înțeles pentru prima oară că trebuie să existe diferite epoci de evoluție în tăramurile elementale. Împreună cu câțiva prieteni, am vizitat o colecție de blocuri uriașe de granit de lângă oraș, care păreau a fi așezate la nimereală, unul peste altul. Am fost îndrumat spre o deschizătură dintre roci, pentru a afla mai multe despre originile acestei imense structuri din piatră. Dintr-o dată, ca răspuns la întrebarea pe care mi-am pus-o, în fața mea a apărut un uriaș. Uriașii aparțin unei epoci timpurii din formarea Pământului. Ei au dispărut cu mult timp în urmă, lăsând doar un reprezentant să păzească locul – cel pe care s-a întâmplat să-l întâlnesc.

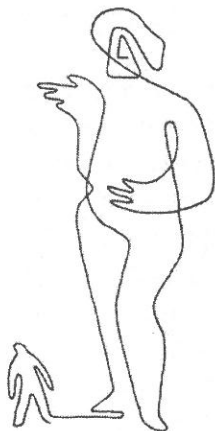
Această experiență mi s-a părut destul de ciudată. M-a neliștit, deoarece nu puteam potrivi conceptul de uriaș în sistemul logic pe care îl creasem deja despre tăramurile elementale. Pe undeva, gândeam că era vorba de o iluzie pe care o creasem eu și că uriașul nu exista în realitate.

Această negare a propriei experiențe s-a dovedit a fi greșită și, mai târziu, am citit că și Paracelsus crezuse în existența uriașilor. În cele din urmă, în vara anului 1993, în timp ce lucram pe Dealul Venus – templul natural al elementalilor de pe Insula Srakane – am mai făcut un pas spre dezlegarea acestui mister. Așa cum poate v-ați dat seama deja, în acel loc se află multe feluri de elementali – și, într-o zi, a apărut și un uriaș.

În dorința de a afla mai multe despre spiritele de foc, care reprezentau pentru mine o mare enigmă, l-am rugat pe Julius – bătrânul înțelept – să-mi mai arate un aspect necunoscut al spiritelor focului. Am fost îndrumat pe cale telepatică spre panta sudică a dealului, unde am observat un uriaș. Cred că avea cel puțin patruzeci de metri în înălțime, iar trupul său gol, acoperit de mușchi, prezenta proporțiile ideale ale unui atlet din Grecia antică. Stătea complet nemișcat, uitându-se în gol. În momentul în care am pătruns, cu ajutorul conștienței, în forma sa, am descoperit că uriașul era alcătuit în exclusivitate din linii subțiri și verticale de foc. Julius mi-a spus că uriașii reprezintă o relicvă a vechiului ciclu de evoluție de pe Pământ, când civilizația elementului foc ne acoperea planeta. Când această epocă s-a încheiat, unii uriași au rămas aici, în mediul înconjurător, dar, în prezent, nu au o funcție reală. Ei sunt mai mult sau mai puțin ca niște fosile ce ne reamintesc de o epocă din formarea Pământului, dintr-un trecut îndepărtat.

Într-o zi, dis de dimineață, înainte să plec de pe Insula Srakane, m-am dus să-l văd pe bătrânul înțelept. L-am rugat să mă prezinte elementalilor pe care nu i-am întâlnit în cele două săptămâni petrecute acolo, din cauza lipsei mele de înțelegere. M-a condus în vârful dealului și m-a rugat să mă cufund în atmosfera unui anumit loc. Acolo, am perceput o ceață argintie, care avea un model în „solzi de pește”. Pe măsură ce ceața s-a îndesit, a apărut o ființă, ca o nixă, cu o coadă de pește, acoperită de solzi argintii strălucitori. Această ființă mi-a amintit puțin de imaginile sirenei

din legendele medievale. Dar, ca aspect exterior, nu semăna deloc cu elementalii de apă pe care îi văzusem până atunci și am avut din nou sentimentul că era o ființă dintr-o altă epocă. După Julius, era un urmaș din epoca acvatică a formării Pământului, așa cum uriașul rămăsese aici din epoca de foc.

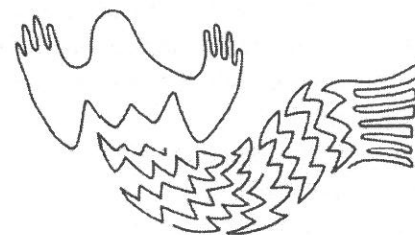
Întâlnirea mea cu uriașul
de pe Insula Srakane.

Aceste indicații despre fazele timpurii ale evoluției noastre planetare se potriveau perfect cu mesajele pe care le-a primit fiica mea, Ajra Miška, de la Îngerul ei Maestru, Christopher Tragus¹. În cartea ei, în capitolul despre încarnarea Planetei Pământ, el spune că există patru stadii de dezvoltare pe planeta noastră, care se desfășoară conform planului Divin. Această dezvoltare este acompaniată de evoluția elementalilor și a ființelor umane.

Prima epocă a fost o epocă de foc – forma planetei fiind cea a unei mingi de foc. Chiar și atunci ființele umane se încarnau pe planetă, dar nu într-un corp fizic, ci într-un corp energetic de foc. Potrivit lui Christopher Tragus, oamenii de atunci au format o civilizație în cooperare cu ființele ce aparțin elementului foc. Numele său cosmic este Lir².

¹Mesajele angelice primite de la Christopher Tragus m-au ajutat enorm de mult, în multe privințe, în timpul lucrării mele de vindecare a Pământului.

²În tradiția esoterică, se numește Mu sau Lemuria. Dar nu a fost un continent care s-a scufundat în Oceanul Pacific, cum se crede de obicei, ci a fost o civilizație a întregii planete, la un anumit nivel de existență.

Un elemental asemănător
cu o sirenă, din epoca
acvatică a formării Pământului.

După o perioadă intermediară, când aproape întreaga planetă a fost acoperită de ape și gheață, s-a dezvoltat civilizația elementului de apă, pe care o numim Atlantida. Nici Atlantida nu a fost un singur continent care s-a scufundat în Oceanul Atlantic, ci o civilizație care se întindea pe întreaga planetă. În loc de materie fizică, folosea pentru dezvoltarea sa substanța apă.³ Elementalii de apă s-au dezvoltat în această perioadă, ca o completare a elementalilor de foc, care evoluaseră înainte. Pe Dealul Venus, am întâlnit reprezentanții ambelor categorii.

În a treia fază a dezvoltării Pământului, nivelul material al planetei noastre era, în sfârșit, gata să le permită oamenilor să-și dezvolte, pas cu pas, corpul biofizic. Însă, trebuia să învățăm legile unui nou element pentru a ne putea înveșmânta în materie. Astfel, a evoluat o civilizație a elementului pământ, iar noi ne aflăm acum în faza sa finală.

Următoarea epocă a elementului aer, cea de-a patra, începe să se manifeste aproape imperceptibil (Christopher Tragus o numește „Krex”), pentru că am început să fim martorii deteriorării fundamentelor materiale ale civilizației elementului pământ. În comparație cu elementul pământ, elementul aer ne eliberează în

³Potrivit celor spuse de Christopher Tragus, misterioasa „scufundare” a Atlantidei reprezintă un simbol al declinului în care a intrat civilizația de apă, dacă privim din perspectiva propriei civilizații, pentru că noi nu ne putem imagina o viață, sau declinul său, altfel decât la nivel material.

totalitate de cătușele materiei și aduce o nouă conștiință holistică.⁴ Elementarii trec prin aceeași mare transformare, de la o civilizație la alta; ei au creat structura descrisă în capitolele anterioare, în timpul dezvoltării fazei elementului pământ.

Un astfel de sistem de trecere gradată prin cele patru elemente, în contextul diferitelor cicluri de evoluție, pare foarte logic și e greu de respins⁵ – dar, în realitate, prezintă și unele probleme. Este adevărat și faptul că procesele complicate de transformare și de trecere de la o civilizație la alta creează mari dificultăți. Am conștientizat acest lucru, în octombrie 1993, în timpul unui seminar din Gailtal (Austria), unde am întâlnit elementali din epoca Atlantidei, care sunt încă foarte activi în Europa.

Erika, una dintre participantele la workshop, care are clarvedere, mi-a spus că anumite ființe de pe vârful stâncos al muntelui Reisskifel doreau să-mi transmită un mesaj. Ceva mai târziu, am reușit să mă liniștesc suficient de mult, pentru a-i urma sugestia. Când am contactat, în meditație, ființele de pe vârful montan, am văzut niște siluete uriașe, care păreau să fie separate de mine, din cauza sentimentului de mândrie și aroganță pe care îl aveau. Era limpede că nu puteau comunica direct cu realitatea mea; cu toate acestea, îmi dădeau impresia că doreau să mă influențeze pe mine și mediul meu. Aș spune chiar că sperau să-și exercite influența asupra conștiinței mele și că făceau tot ce le stătea în puteri, să se conecteze la ea. O păsărică mi-a atras atenția asupra acestui pericol când, în timpul momentului decisiv din meditația mea, a zburat prin camera de meditație, trezindu-mă din starea mea de pasivitate.

⁴Din punct de vedere astrologic, o numim trecerea de la Era Peștilor, la Era Vărsătorului.

⁵E interesant că Christopher Tragus afirmă că, în primele încarnări ale oamenilor, au fost folosite corpurile primatelor, întrucât acestea reprezentau formele animale cele mai evolute.

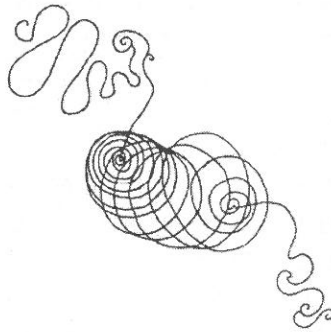
A fost o experiență foarte tulburătoare pentru mine și am plecat acasă, cât de repede am putut, pentru a-i cere sfatul prietenului meu, bătrânul înțelept din pădure.

L-am întrebat ce să fac cu ființele care au încercat să mă prindă în mrejele dorințelor lor – lucru ce îmi depășea complet puterea de înțelegere. Bătrânul înțelept mi-a transmis niște impresii precise, prin care să pot înțelege procesul de dezvoltare a acestor elementali, care nu au nicio legătură cu lumea elementală pe care o cunosc eu. Aceste ființe sunt urmașii elementalilor din epoca Atlantidei. Nu au putut face modificările necesare, pentru a exista la nivelul evoluției elementului pământ. Aceste stafii slăbite au supraviețuit în număr mare, așteptându-și salvarea. Ele nu au o funcție reală în mediul de astăzi, dar și-au asumat un rol secundar, în legătură cu iluziile oamenilor și dorințele emoționale. La nivel ascuns – care, pentru oameni, este subconștientul – ele își oferă ajutorul pentru realizarea visurilor iluzorii. Din păcate, ele au primit energie în acest fel. Ființele umane au tendința de a urma fie falsa îndrumare spirituală, fie calea plină de ignoranță, a culturii de masă – ambele fiind, de obicei, niște căi ce duc la involuție.

Pentru a încheia această explicație, bătrânul înțelept mi-a transmis un plan schematic al clasificării lumii elementale. Pe lângă cele 3x3 plus 4 niveluri de dezvoltare elementală, există și urmași ai spiritelor de foc, din vremurile lemuriene, precum uriașii pe care i-am văzut. Mai există și urmașii elementalilor din epoca Atlantidei, care în prezent au funcția secundară de a reflecta iluziile egocentrice ale omenirii. Astfel, ei ne asistă, fără să știe, în procesul de auto-cunoaștere, deoarece a ne vedea propriul egoism manifestat și oglindit de aceste personaje monstruoase, ne ajută să ne punem sub semnul întrebării sistemele de credințe și să ne apropiem mai mult de recunoașterea adevărului.

În timpul șederii mele în Tenerife, în noiembrie 1993, am aflat despre toate cele trei epoci de evoluție, într-un singur context

viu. Am fost invitat să cercetez proprietățile geometrice ale Pământului, pentru un proiect numit „Mariposa”, împreună cu artista Maria Bauermeister și fiica mea, Ajra Miška.

Auto-portretul unui spirit de foc
din Tenerife, realizat
cu ajutorul Ajrei.

Mi-e greu să vă descriu cât de derutante au fost primele mele contacte cu elementalii din Tenerife. Chiar și faunii, cei mai cunoscuți prieteni ai mei în Europa, mi s-au părut ciudați. Când am încercat să-i văd cu ochiul lăuntric, am perceput o prezență, dar nu cu structura și forma sa clară, obișnuită. Era limpede că-mi lipsea elementul prin care să traduc realitatea acestor ființe, în limbajul conștiinței mele. Ajra a avut aceeași experiență. Odată, ea a încercat să deseneze automat faunul unui palmier, lucrând cu formele, în modul ei obișnuit. Imediat ce a terminat desenul și și-a pus mapa de-o parte, a primit un protest puternic din partea faunului. I-a cerut să-l lase să-i folosească mâna, astfel încât să se deseneze singur cu ajutorul ei. A rezultat o înșiruire de spirale.

Întrucât Ajra are o legătură mediumică deosebită cu Christopher Tragus, am putut să-l rog să ne dea unele clarificări. El ne-a confirmat că elementalii de pe Insulele Canare se deosebeau, într-adevăr, de cei pe care îi întâlneam până atunci. Insulele sunt niște vulcani puternici, deși în prezent sunt inactivi. Tenerife este formată dintr-un con vulcanic care se înalță la trei mii de metri deasupra nivelului mării. Ființele elementale care au servit natura, la început, în această zonă au fost doar spirite de foc, pentru a oferi

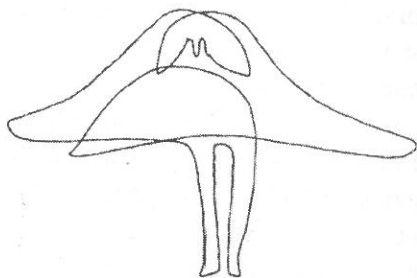
ceea ce era nevoie pentru crearea esenței de foc a vulcanului. Prin urmare, ființele care lucrează cu copacii de pe insulă, sau se îngrijesc de elementele aer și apă, aparțin unei linii de dezvoltare a spiritelor de foc din centrul Pământului. Pentru noi, în era noastră materialistă, e greu să le percepem în formele lor de spirală. Christopher Tragus spune: „Forma elementaliilor de foc este spirala. Propria lor natură este una de foc, însă sunt și purtători de conștiință și, astfel, pot influența diferite niveluri. Ar putea fi asemănați cu șerpii. Ființele de foc sunt cei mai bătrâni elementali, prin urmare, conștiința lor este cea mai evoluată. Sunt numite înțelepții de foc sau păzitorii de foc. Civilizațiile antice cunoșteau aceste aspecte și, deci, le puteau integra în sistemul lor de credințe”.

Pe lângă ființele elementale de foc, am întâlnit de mai multe ori, în Tenerife, niște ființe cu aspect grotesc, pe care, datorită experiențelor mele din Gailtal, le-am identificat ca ființe rătăcite din epoca Atlantidei. Mai întâi am întâlnit o ființă ca un burete, care se-măna cu chipul unui lepros îmbătrânit. Avea un cap mare, ca o ciupercă, ce îi creștea în jurul taliei, însă părea să locuiască într-o lume îndepărtată, unde nu-l puteam acosta sau întreba care era menirea sa în viață. Dintr-o dată, a apărut un grup de pitici, ca și când ne-am fi dat o întâlnire.

Trebuie să adaug că pe Insulele Canare pot fi găsiți și elementali din actuala fază a evoluției noastre. În cursul a sute de ani de strânse legături între Europa și acest grup de insule, ei au venit odată cu plante aduse aici, dar și prin alte mijloace.

La nivel subtil, am arătat spre micuțul individ-ciupercă și am întrebat care era funcția sa, la început. Râzând batjocoritor, piticii mi-au spus că bătrânul credea că avusese grijă de dimensiunile spațiului, dar, în realitate, spațiul înconjurător nu a fost supravegheat de ființe ca el. Totodată, am perceput că preluase forma unei ciuperci spongioase, din timpul perioadei acvatice, în Atlantida. Pe atunci, sarcina sa era de a se îngriji de integritatea unei zone sferice

a spațiului. La fel cum un burete poate reține apă în interiorul său, ființa sa a ajutat la menținerea condițiilor atmosferice de umiditate, într-o anumită zonă de substanță apoasă – nu solidă.

„Piticul-ciupercă”, din epoca atlanteană.

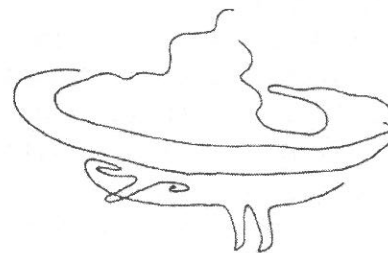
Cu altă ocazie, am perceput o ființă incredibil de impresionantă, care s-a apropiat

de mine în timpul meditației de dimineață din Chayofa. Voia să-mi spună ceva foarte important. Însă, sentimentele mele cele mai profunde îmi dădeau de înțeles că mă mințea. Așadar, l-am rugat pe faunul unui dafin din apropiere să-mi arate cum arăta forma adevăratei sale ființe. Mi-a apărut ca un personaj de mici dimensiuni, care se mișca neîncetat prin aer. Arăta ca o pălărie cu bor larg, cu o gaură în centru, din care ieșeau nori negri de fum. Felul în care am interpretat eu această imagine a fost că, pe vremea Atlantidei, aceste ființe adunau forțe astrale și le distribuiau în spațiu. (Pe atunci, forțele astrale aveau aceeași funcție pe care o are acum elementul aer.)

Maria Bauermeister mi-a explicat, potrivit propriilor observații, de ce aceste ființe aveau atât de multă nevoie de comunicarea cu oamenii. În perioada atlanteană, aveau contact zilnic cu ființele umane – era un lucru obișnuit ca elementalii și oamenii să se recunoască și să comunice.⁶ În prezent însă, situația era cu totul alta. Christophor Tragus a adăugat unele informații: „În privința Atlantidei, trebuie să menționez mai întâi că tot ceea ce este legat de acest subiect e foarte greu de exprimat în cuvinte. Ar fi mult mai

⁶În prezent, putem compara această relație cu apropierea care poate avea loc între oameni și plante.

ușor dacă mai mulți oameni și-ar aminti de rolul pe care l-au avut atunci. De fapt, fiecare suflet de acum a existat pe vremea Atlantidei. Nu a fost un loc al celor aleși, deoarece toți oamenii treceau prin aceleași procese de învățare.

Un spirit din epoca atlanteană este demascat.

Exact ca și sufletele noastre, și elementalii au existat în Atlantida, cu toate funcțiile lor. În prezent, aceste ființe se găsesc peste tot ca suflete elementale rătăcite, ca urmare a distrugerii Atlantidei. Nu au putut trece prin transformarea Pământului de până acum și, în prezent, sunt prizonierii unei lumi non-existente. La nivel vibrațional, sunt blocați într-un tărâm iluzoriu dintre lumi, motiv pentru care nu-i putem contacta. Însă, dacă le acordăm atenție și le permitem să se exprime, le dăm ocazia să capete proporții gigantice și să devină demonici. În realitate, ei nu au nicio putere și nu au nicio influență la nivel energetic-astral; doar se prefac că au influență. Adevărul este că nu vor avea niciun efect asupra noastră, pentru că nu sunt ancorați în structura timp-spațiu din prezent. Aspectul lor este ca o urmă în nivelul astral, ca o amintire. Nimeni nu-i poate ajuta, deoarece ei nu există aici și acum. Nici nu au nevoie cu adevărat de ajutor, întrucât trăiesc suficient de fericiți în propria lor stare de vis.

În zilele noastre, pe Insulele Canare, persoana trebuie să aibă o sensibilitate aparte pentru a putea descoperi care ființe sunt iluzorii și care sunt spirite elementale de foc pasiv-active. Ființele active de foc sunt necesare aici, însă ființele de apă de pe vremea Atlantidei

și-au pierdut funcția și, astfel, trebuie să se arate ca o cochilie goală.

În fazele de formare ale elementalilor de astăzi se află elementalii de apă care au putut face tranziția între civilizația de apă și cea de pământ, astfel încât pot avea experiența unei alte stări, care să le permită să fie active în lumea materiei.”

Experiențele noastre din Tenerife au scos la lumină câteva aspecte care au avut loc în trecut, deoarece, acolo coexistă toate cele trei epoci de evoluție a elementalilor. Ciclurile de evoluție a elementalilor de foc și de apă s-au încheiat, iar acum se află în procesul de tranziție de la faza pământescă, la cea de aer a dezvoltării planetare. Am vrut să primesc o imagine despre era ce se apropie cu repeziciune, cea a elementului aer, astfel că am rugat-o pe Ajra să-l întrebe pe Îngerul ei Maestru în legătură cu elementalii acestei epoci viitoare. Deoarece aceștia nu există încă, nu i-am putut explora la nivel de experiență, însă răspunsul lui a fost următorul:

„Civilizația elementului de aer va fi plină de muzică, culoare, ritm și integritate. Limitele fizice se vor dizolva în întreg. La fel cum vă este greu să înțelegeți civilizația de apă, tot așa de greu de descris e cea de aer. Chiar și Nostradamus i-a prezis venirea, deși el a făcut profeția că tranziția spre noua civilizație va avea loc prin distrugerea fizicului. Însă, această distrugere a fizicului nu este necesară, deoarece omenirii i s-a dat timp îndeajuns să decidă pentru ea însăși dacă vrea să facă tranziția în era noului element. Oamenii practică tehnici prin care să facă față noii lumi aduse de civilizația de aer – ați învățat care sunt legile ce stau la baza muzicii, ce este percepția intuitivă și înțelegerea structurilor energetice etc. Începeți să cunoașteți lumea elementalilor și îi includeți din nou, în mod creativ, în munca voastră. Aceștia sunt primii pași.

Integritatea reprezintă o caracteristică fundamentală a civilizației de aer și înseamnă că separarea, care a fost necesară la nivel material, va deveni inutilă. Este vorba despre împărțirea în pozitiv și negativ – mai ales în bine și rău. Este vorba despre

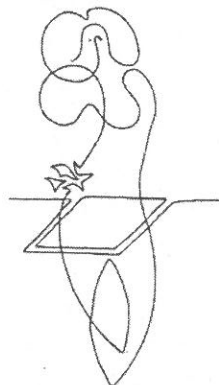
separarea care vă face să judecați și să creați ierarhii. Când separarea va fi depășită, cătușele ierarhiei nu vor mai fi necesare și se vor dizolva într-o unitate atotcuprinzătoare. Prin urmare, toate clasificările, normele și legile din prezent vor dispărea, pentru că existența lor depinde de împărțirea în pozitiv și negativ. De îndată ce lumea va găsi unitatea, lecțiile voastre din cadrul materiei se vor încheia, deoarece sufletul nu mai are nevoie de alte experiențe în lumea fizică.

Dar e greșit să ne imaginăm că civilizația de aer va reprezenta o perioadă de odihnă și de desfătare. Oamenii vor trebui să păsească în sfera legilor oferite de noul element călăuzitor, iar în noile circumstanțe vor încerca să atingă cele mai înalte niveluri ce pot fi atinse într-o astfel de civilizație. La urma urmei, va urma o altă perioadă de tranziție, apoi, calea va trece, încă o dată, prin toate cele patru elemente – însă la un nivel superior.

Elementalii evoluează odată cu noi și, pe parcursul acestui proces, învață multe lucruri importante pentru ei înșiși. Ei iau ceea ce pot folosi pentru propriile procese de învățare și oferă apoi ceea ce au învățat, prin sarcinile pe care le realizează. Fiecare epocă de civilizație aduce schimbări profunde, în ceea ce privește sarcinile pe care le au. Mulți nu pot evolua, pentru a se adapta la ele – lucru ce este valabil și în cazul unor suflete umane. În actuala civilizație a elementului pământ, există deja elementalii de aer – de exemplu, zânele și silfidele. În următoarea epocă, cea a elementului aer, aceste ființe vor realiza tot ceea ce va ține de interacțiunea dintre ființe. Elementalii care, în prezent, servesc alături de oameni, vor trebui să învețe cum să acționeze în elementul aer. Această transformare face parte din procesul lor de învățare. Aceste transformări presupun întotdeauna o schimbare de interes către acel element ce va deveni elementul de bază al unei civilizații.”

În ceea ce privește evoluția din prezent a elementalilor, care e controlată de elementul pământ, am descris deja în amănunt două

dintre ciclurile lor temporale. Unul este cărarea de evoluție pe care elementalii o parcurg la toate cele trei niveluri de dezvoltare (vezi capitolul anterior). Apoi, ei urcă la nivelul de îngeri, continuându-și desfășurarea în diferitele stadii de dezvoltare din tărâmul angelic.

Nimfa fântânii din Derry, care dă naștere celor două surori ale sale. În mijloc se află capacul de fier al sistemului de canalizare, unde energia ei a fost blocată.

Totuși, nu ar trebui să ne imaginăm că stadiile de dezvoltare ale elementalilor sunt doar lineare; ele au și caracteristici ciclice. Odată, am avut ocazia să văd niște îngeri extrem de evoluți (cred că erau heruvimi), în timp ce se aflau în procesul de generare a unor forme foarte simple de elementalii. (Daphne Charters numește aceste mici ființe „rudimes”). Puteam vedea cum îngerul își trimitea razele de conștiință înspre corpul energetic al planetei și cum crea mici puncte de energie și conștiință, din care au început să apară elementalii simpli.

În al doilea rând, există și un ritm ciclic în viața fiecărui elemental în parte, așa cum am descris în primul capitol al cărții. În timpul primei faze a ciclului tripartit, elementalul trăiește la nivelul emoțional al corpului energetic al planetei (numit nivel astral, în tradițiile esoterice). Eu am numit-o faza „virgină”. În timpul următoarei faze de creație, ființa preia o sarcină prin care să servească natura sau oamenii. Pentru a-și putea îndeplini sarcina, trebuie să se apropie de nivelul material și, în acest fel, își dezvoltă corpul vital-energetic. Folosind termeni esoterici, putem spune că-și extinde ființa la nivel eteric. Prin dezvoltarea cordonului său ombilical energetic (sau a punctului său de concentrare), poate atinge

nivelul material, pentru a reuși să medieze între realitatea vital-energetică și cea fizică. Urmează o fază de regenerare din pântecul Zeitei Gaia – Zeița Pământ – iar, după aceea, ciclul este repetat. După observațiile mele, există și o altă legătură „retroactivă” în viețile elementalilor, unde ființele ce aparțin celui de-al doilea și al treilea nivel de dezvoltare pot clona elementalii simpli, de tipul lor. Pentru asta, iau o mică particulă din ei înșiși, care se dezvoltă și se transformă într-un nou individ. Am putut vedea acest proces la nimfa fântânii de la cele trei fântâni sfinte din Derry, Irlanda de Nord.

În timpul lucrării mele de litopunctură, de ambele părți ale graniței dintre Irlanda de Nord și Republica Irlanda, am încercat să ajut și la regenerarea celor trei fântâni sfinte din Derry. După ce am plasat acolo, în 1992, trei pietre de litopunctură, am vizitat locul din nou, în septembrie 1993, ca parte dintr-un seminar de vindecare a Pământului. De această dată, am putut percepe o frumoasă nimfă a fântânii, ce pulsa lângă singura fântână ce a mai rămas în picioare – fântâna Sf. Columba. Grupul nostru a format un cerc în jurul ei și a meditat asupra prezenței acelei nimfe, în principal pentru a-i onora perseverența de a rămâne într-un loc străin și lipsit de apă. Jessica, una dintre participante, a primit mesajul clar că, la început, au fost trei nimfe (trei surori) care au păzit cele trei fântâni.

Cu această informație, am intrat iar în meditație, pentru a afla dacă nimfa dorea să reactivăm aspectul celor „trei surori”. Răspunsul a fost un „da” foarte limpede. Am așezat două cristale transparente, în zona unde vibra nimfa, iar cercul de oameni a intrat în meditație pentru a treia oară, cerându-i nimfei să le regenereze pe cele două surori. În secret, am urmărit procesul de creație. La nivelul unde era abdomenul în corpul său vital-energetic, nimfa a secretat două ființe, cam de doi centimetri – potrivit perspectivei noastre – și le-a ancorat punctele de concentrare, în cele două cristale. Atmosfera întregii proceduri era misterioasă, dar și festivă, ca cea din jurul nașterii unei ființe umane.

CAPITOLUL 6

Temple ale naturii

 Așa cum este greșit să vorbim despre o scurgere a timpului în tărâmul elementalilor, ar fi o eroare să vorbim despre o structură spațială, în regnul elemental. Ceea ce definim noi ca spațiu este, de fapt, doar una dintre relațiile create, în mod continuu, de către elementali, în cadrul dimensiunilor noastre spațiale – și menținută de către ei, de la o generație la alta.

Am amintit frecvent de punctul de concentrare de conștiință și energie dintr-o ființă elementală – un fel de cordon ombilical care îi conectează pe cei ce servesc natura cu obiectivul sarcinii lor. Această legătură are consecințe foarte ample. De exemplu, am menționat faptul că faunul nu-și poate părăsi copacul de care răspunde, atâta vreme cât mai există viață în acea plantă. El rămâne legat de copac și se poate mișca doar atât cât îi permite circumferința energetică a acestuia.

Acele limite spațiale sunt mai flexibile pentru ființele foarte evoluat, de la al doilea și al treilea nivel de dezvoltare. Însă se aplică același principiu: un elemental va fi prezent în coordonatele fizice ale zonei sale de responsabilitate, iar punctul său de concentrare trebuie ancorat în această regiune. Deva unei regiuni poate să se miște liber în zona în care a fost repartizată, iar hotarele locului unde lucrează ea (la nivel radiesteziac) pot fi determinate cu precizie – iar acestea sunt limite pe care nu le poate depăși. Putem găsi și anumite locuri din regiunea unei deve, unde se stabilește o legă-

tură mai strânsă. Aceste locuri sunt marcate printr-o radiație mai puternică și pot fi recunoscute ca puncte energetice ale acelei zone.

Pentru a descrie coordonatele spațiale din lumea elementală, aș prefera să vorbesc mai degrabă despre o ordine a spațiului, decât despre o structură a sa. „Structura spațiului” definește un spațiu fizic, cu cele trei dimensiuni ale sale: înălțime, lățime și adâncime.

Fiindcă nu ne este ușor să înțelegem această „ordonare diferită a spațiului”, aș vrea să vă dau exemplul străvechii Zeițe Ekurna. În regiunea mlăștinoasă din sudul Ljubljanei, au fost descoperite niște inscripții foarte rare, din perioada clasică¹. Potrivit experiențelor mele lăuntrice, aș spune că Ekurna este o nimfă care a atins cel mai înalt nivel de evoluție, pentru un elemental de apă. Rolul ei este echivalent cu cel al unei deve locale, doar că nimfa unei regiuni e inteligența călăuzitoare a unei zone de pășune, de mlăștină sau a unui lac. Rolul ei a fost menționat în legătură cu vechea pășune din jurul castelului Türrnich.²

Erkuna, în funcția sa de nimfă a regiunii, poate fi percepută ca un punct de concentrare strălucitor, în formă de stea, ce pulsează deasupra mlăștinii din Ljubljana și atinge cu strălucirea sa radiantă, toate zonele care i-au fost încredințate – regiunea și atmosfera sa. Acest lucru creează caracteristica sferică a nimfei sau devei locale.

¹Cinci dintre cele șase inscripții latine care au fost descoperite până acum o menționează pe Zeiță; ele provin din zona a două orașe romane – Emona și Nauportus. Orașele au fost construite la marginea ținutului mlăștinos. A șasea a fost găsită în zona de șes a Ungariei, însă provine tot de la emigranții din Emona. Acest lucru o asociază în mod limpede pe Zeița Ekurna, cu ținutul mlăștinos din Ljubljana. Numele ei indică faptul că ea este o Zeiță celtică pre-clasică, sau posibil o Zeiță venețiană.

²Ca și în cazul regiunii Türrnich, mlăștinile din Ljubljana au fost secate prin metode artificiale – un alt exemplu al conflictului dintre elementalii care protejează regiunea și actele necugetate ale oamenilor.

Aceste ființe își exprimă individualitatea, printr-o anumită combinație de culori.

Forma sferică a Ekurnei este marcată în regiune de un hotar bine definit, ce se ondulează pe malul fostului lac, care, acum circa două mii de ani, s-a transformat într-o mlaștină. Hotarul ei se află lângă vechiul lac, format dintr-o fâșie de pământ uscat care, cândva, a fost îngrijit de nixele dansatoare. Odată cu distrugerea mlaștinii, a dispărut caracterul apos al regiunii și a dispărut și dansul nixelor, însă sfera de influență a nimfei rămâne neschimbată.

În decembrie 1993, colecționara de opere de artă, Taja Brejc, m-a însărcinat să fac o cercetare minuțioasă a diferitelor forme pe care le preia această nimfă a regiunii. (Numele latin pentru Ekurna este Equrna, iar galeria de artă a Tajei poartă acest nume.) La început, m-am întrebat dacă era posibil să găsesc puncte unde putea fi contactată prezența vie a unei nimfe. Sunt de părere că ființele ca Ekurna există de mii de ani și că își îndeplinesc sarcinile și în prezent. Cu timpul, diverse culturi s-au stabilit în locurile unde operează nimfele regiunii – și aceste ființe, sub diferite denumiri, au fost invocate și venerate cu devoțiune, în calitate de zeități.

Atunci când cooperez cu lumea elementală, obișnuiesc să mă las mai întâi călăuzit de un gnom. Mi-am întâlnit ghidul într-o seară, în parcul de lângă palatul prezidențial din Ljubljana. Întâlnirea noastră a fost rezultatul unei povești emoționante.

În februarie 1993, am ținut un seminar în centrul cultural al Ljubljanei și, împreună cu participanții, am lucrat asupra unui punct energetic blocat, din parcul menționat mai sus. Înainte să-mi încep cercetarea despre locurile și formele Ekurnei, am mers din nou la punctul energetic, să văd dacă eforturile noastre au dat rezultate. Am avut sentimentul că totul era în regulă și m-am relaxat, pentru a mă desfăta în vibrațiile pozitive ale acelui loc. Dintr-o dată, am remarcat un gnom, cam de un metru înălțime, care venea spre mine.

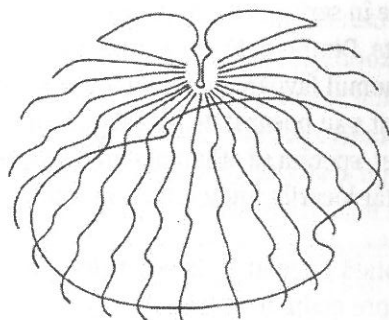
Am fost și mai surprins, atunci când am descoperit că gnomul emana spre mine un sentiment de recunoștință profundă. În timp ce mă gândeam la ce făcusem pentru a-i merita recunoștința, conștiința mea a început să traducă acele cuvinte de mulțumire, în limbaj intelectual. Ca reprezentant al întregului grup de două sute de participanți la seminar, am primit mulțumirile pentru reenergizarea parcului. El mi-a spus că, acum, era o adevărată plăcere pentru toate ființele rezidente, să locuiască acolo.

Am luat această chestiune în serios și m-am pregătit să-i primesc mulțumirile cu solemnitate. Dintr-o dată, mi-a venit un gând: n-ar fi putut oare să-mi facă gnomul favoarea de a-mi arăta toate locurile unde culturile din trecut s-au bucurat de contactele lor cu nimfa regiunii, Ekurna? În secret, speram să aflu mai multe despre ființa ei și să pot vizita mai întâi locurile unde a fost onorată, cu sute de ani în urmă.

Cerința mea a fost acceptată imediat și, la scurt timp după aceea, ne aflam deja în drum spre malul fostului lac – și primeam de la el, în mâna stângă, sub forma unei mișcări lente de legănare, indicații foarte clare. Din când în când, mă uitam la el, pentru a-i observa mai bine aspectul. Apoi, am observat un lucru important, care avea legătură cu întrebările mele despre ordonarea spațiului în lumea elementală. El nu mergea lângă mine, ci stătea destul de confortabil, cu piciorul drept îndoit sub corp. Imediat am înțeles că numai oamenii trebuie să facă eforturi cu corpul, pentru a ajunge dintr-un punct în spațiu în altul. Locația gnomului se află acolo unde îi este concentrată conștiința – în acest caz, cu mine. Prin urmare, se afla oriunde mă aflam eu.

Însoțitorul meu mi-a arătat trei locuri unde am putut recunoaște trei foste crânguri, dedicate nimfei regiunii. Simțeam că cel mai vechi loc se află aproape de centrul orașului, exact acolo unde se află acum galeria cu numele Ekurna și că datează, probabil, de la sfârșitul epocii de piatră. Al doilea loc se află lângă un izvor care își

are sursa în Parcul Tivoli din prezent. În trecut, se găsea în mlaștina care acum era secată. Mult mai târziu, izvorul a fost îndiguit ca să creeze un iaz, ceea ce îngreunează percepția atmosferei fostului crâng sfânt – deși locul face parte din parc. Simt că acesta este locul sfânt al epocilor venețiană și celtică. Ekurna a fost venerată în timpul perioadei clasice, într-un al treilea loc, care se găsește în fața zidurilor fostului oraș roman, Emona. Unele dintre aceste ruine pot fi văzute încă, în Mirje.

Nimfa regiunii Ekurna, în corpul ei eteric, răspândită deasupra ținutului mlăștinos din Ljubljana.

Vechiul loc consacrat se găsește acum pe pâraul Gradaščica, ce marchează marginea fostei mlaștini. Din fericire, există o bucată de pământ care a rămas neatinsă, complet acoperită de sălcii plângătoare, pini și mesteceni. Aici, unde un fragment din terenul orașului nu a avut de-a face cu activitățile omului, viața din crângul sfânt înfloarește cu abundență. Am putut simți mai multe feluri de elementali și, printre ei, prezența nimfei pe care o căutam.

În toate cele trei locuri ale Ekurnei, am putut percepe nimfa, sub forma unei ființe care își întruchipează calitățile individuale prin formă, preluând aspectul unei femei frumoase. Însă prezența sa s-a exprimat în mod diferit, de-a lungul timpului. Aveam impresia că nivelul de dezvoltare a conștiinței acelei civilizații care a venerat-o se manifesta încă în calitatea prezenței sale. În perioada culturilor mai vechi, prezența ei era mult mai tangibilă decât în perioada antichității clasice, când a fost așezată pe un pedestal, ca Zeiță locală, la o oarecare distanță de oameni.

În exemplul nimfei Ekurna, apar două dimensiuni în ordinea spațială a lumii elementale. În ceea ce privește prezența ei în spațiu, am descris prima dimensiune (pe care o numesc dimensiunea eterică) ca pe o sferă de lumină, ce radiază în regiunea peste care domnește. A doua dimensiune – cea astrală – se dezvoltă când nimfa stabilește un contact cu nivelul material; acest nivel e impregnat cu imaginile religioase din vechile culturi. Astfel, nimfa și-a creat imagini concentrate în anumite locuri, într-o formă asemănătoare corpului uman. În integritatea prezenței sale manifestate, și-a revelat întreaga putere și frumusețe a ființei. Deci, nu a fost doar o formă-gând a Zeiței, creată prin ritualurile oamenilor; ci o ființă reală.

Gnomul s-a așezat confortabil lângă mine, în timp ce am făcut o plimbare prin Ljubljana.

Am întâlnit această imagine „astrală” a Ekurnei, într-un colț împădurit, de lângă pâraul Gradaščica și m-am convins că

aspectul ei din dimensiunea astrală era autentic. Însă, pe data de 8 decembrie 1993, am rugat-o să-mi arate punctele energetice din sfera ei de influență, din centrul orașului Ljubljana. Mi-a luat o zi întreagă să cutreier orașul și, pe tot parcursul zilei, am fost conștient de ea, în forma ei materializată de lângă umărul meu stâng. Mi-a arătat cincisprezece locuri de energie, iar unul dintre ele era „Capela Doamnei Noastre de Lourdes” din Rakovnik, care era o nimfă a fântânii (așa cum e descrisă în Capitolul 4). Am marcat multe dintre aceste locuri, pentru a fi protejate, în raportul meu pentru un proiect realizat de Institutul Urban Sloven, care se îngrijește de calitatea vieții din Ljubljana. În acest fel, nimfa regiunii nu aparține doar unui trecut îndepărtat, ci are o influență și asupra prezentului.

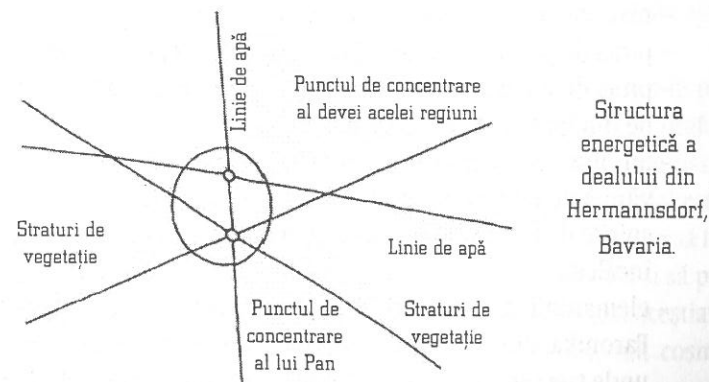
Ekurna mi-a demonstrat clar că și elementalii din dimensiunea eterică intră în contact cu spațiul fizic – acolo unde își duc oamenii existența, în timpul încarnării lor materiale. Interdependența acestor două dimensiuni este revelată în structura vital-energetică a unei regiuni. Un bun exemplu al acestui lucru are loc în Hermannsdorf, Bavaria, pe care l-am cercetat împreună cu artistul și expertul în radiestezie, Peter Strauss.

În Hermannsdorf se găsește un delușor cu o structură veche, ca de stup de albine. În timpul cercetărilor mele, am descoperit că dealul servește pe post de loc sacru pentru regiunea din jur, cu punctul de concentrare al lui Pan pe o parte și cel al unei deve locale, de cealaltă parte a stupului. Expertul în radiestezie a găsit o intersecție energetică în dreptul ambelor puncte de concentrare, unde cele două ființe își concentrează conștiința. Conștiința devei se găsește acolo unde se întâlnesc două linii de apă – ambele având o mișcare în sensul acelor de ceasornic³. Acest lucru indică faptul că acolo se află un loc foarte sacru. Una dintre aceste două linii curge prin stup, iar apoi prin punctul unde l-am perceput pe Pan din acea regiune. Prin intermediul radiesteziei se poate confirma că punctul de concentrare al lui Pan se află la intersecția acestei linii de apă, cu două dintre așa-numitele „benzi de vegetație”. Acestea sunt straturi energetice care (potrivit celor care practică radiestezia) sporesc în mod considerabil creșterea plantelor, iar acest lucru corespunde, în mod evident, cu rolul pe care îl are Pan în natură.⁴

Dacă afirmăm că elementalii își fac simțită prezența într-un loc prin anumite apariții în structura vital-energetică a acelui loc, trebuie să ne întrebăm apoi cum se petrece acest lucru. Toate relatările mele despre sarcinile infinite realizate de elementali tre-

³Contrar mișcării invers acelor de ceasornic a apei obișnuite. Această clasificare se face cu ajutorul unui pendul, care este ținut deasupra liniei de apă.

buie să ne ducă la presupunerea că, într-o regiune, aceștia sunt distribuiți în mod aleatoriu. Pe de altă parte, ne putem imagina și că prezența lor este simțită mai intens în unele locuri, pentru că lucrarea lor este organizată în mod ierarhic. Firește că Pan este prezent pretutindeni în regiunea „lui” – dar, din cauza naturii sale eterice, punctul său de concentrare e ancorat în unul sau mai multe locuri. Am menționat deja că anumite tipuri de elementali își îndeplinesc îndatoririle în locuri alese de ei, de exemplu, în copacii zânelor; de aici, ei acționează asupra întregii regiuni.

Impresiile și experiențele mele practice m-au făcut să propun conceptul unei „zone de templu natural”. Acestea sunt locurile din regiune care au o mare concentrație de elementali. De fapt, ceea ce numesc eu templu natural, în trecut, s-ar fi numit crâng sacru.

Cu toate acestea, aș vrea să fac deosebire între aceste două expresii. Crângul sacru este puternic influențat de credințele religioase ale omului și de ritualurile la care este folosit. În schimb, zona templului natural există datorită unei abundențe de vitalitate și, de asemenea, datorită concentrației sale mari de elementali. Mai mult, sunt conștienți că zonele templelor naturale din vechile culturi reprezentau locurile preferate, atunci când se punea problema

alegerii locurilor pentru crângurile lor sacre. Este straniu că, dintre toate locurile, prima zonă de templu natural am găsit-o în Hamburg, la „iazul zânei” din Frauenthal. Acolo există un mic crâng de stejari, într-o zonă unde s-a aflat o mănăstire de maici, între 1295 și 1530. Am mers acolo ca să aflu dacă mai existau zâne în iazul zânelor. Și chiar am putut percepe punctul de concentrare al unui grup de zâne de locație, lângă un stejar, în locul unde se apleca spre centrul parcului. Acum eram curios să văd dacă existau și alte puncte de concentrare ale elementalilor. Și am găsit:

- nixe, sub o salcie care se arcuia peste lac
- pitici de polaritate masculină, lângă un stejar „pletos”
- pitici de polaritate feminină, sub un stejar bătrân, putrezit pe dinăuntru, de lângă drum
- un punct de concentrare angelic, în centrul unui stejar în vârstă de o mie de ani, cu protuberanțe marcate
- spirite de foc, lângă un stejar mai tânăr, cu o coroană joasă, încălцитă
- elementalii de echilibru (vezi fragmentul despre peștele Faronika, din primul capitol), sub un stejar de lângă șosea, unde trei ramuri mai joase crescuseră într-un tipar circular, în jurul trunchiului, formând un cerc deschis, ca o cosmo-gramă a echilibrului.

Este destul de probabil să existe și alte ființe de la al doilea și al treilea nivel de dezvoltare, pe care eu să nu le fi putut percepe atunci.

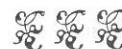
În cursul următoarelor luni de zile, în timp ce călătoream în Europa, pentru a-mi realiza lucrarea, am descoperit numeroase zone ale unor temple naturale. Am menționat cel puțin trei dintre ele: Dealul Venus, de pe Insula Srakane, domeniile castelului Türrnich și versantul împădurit Mönchesberg, deasupra Salzburgului, unde locuiește regina-nimfă. Se pot afla multe și din zona templului natural de pe fostul deal sfânt din Cologne. Acest loc a fost acoperit în totalitate de clădiri, însă zona templului se găsește

astăzi chiar în interiorul catedralei din Cologne și este îngrijit încă de elementalii⁵. Colțul de natură, uitat și neatins din Ljubljana – care e lăcașul nimfei Ekurna – arată cât de important poate fi ca, în orașe, să fie lăsate și câteva zone de sălbăticie.

Am observat că acele zone cu temple naturale, care au supraviețuit în orașe, sunt cele care au fost integrate (conștient sau nu) în parcuri, între secolele al XVIII-lea și al XIX-lea. Am descoperit astfel de exemple, în zona parcului din spatele castelului Schloss Cecilienhof, în Potsdam (lângă Berlin), în Gaarden Volkspark din Kiel și Grădinile Kensington din Londra, care este un templu natural uriaș și intact.

În unele cazuri, elementalii reușesc să se stabilească în parcurile care au fost amenajate cu sensibilitate. Elementalii preferă zonele sălbatice, departe de drumurile circulate. Tendința oamenilor de a încerca să forțeze ca totul să se supună unei ordini raționale reprezintă un mare pericol pentru elementalii. Ar trebui să fim foarte atenți ca, în parcuri, să lăsăm unele zone neatinse și să prețuim copacii sau crengile cu forme neobișnuite, întrucât aceștia ar putea fi punctele de concentrare ale elementalilor, sau cosmo-gramme sculptate de ei.

În peisajul deschis, zonele templelor naturale sunt recunoscute fie prin emanația sau marea lor frumusețe, fie prin formațiunile naturale plăcute ale pietrelor, copacilor etc. Ele apar mai ales la nivelurile vital-energetic și spiritual-sufletesc și, de obicei, sunt conectate la punctele energetice ale regiunii. Ele fie sunt încorporate în tiparele energetice ale acelor puncte, fie formează un templu natural distinct, pentru a contrabalansa forțele punctului energetic central.

⁵Mai târziu, am descoperit că lăcașul lui Pan se află chiar în afara catedralei, în spatele stranei, unde crește un fag extraordinar de vibrant.

În martie 1994, am cercetat liniile energetice din Elveția, în Seeland, la nord de Berna⁶, unde am avut ocazia să studiez distribuția zonelor templelor naturale dintr-o regiune. În regiunea din jurul Lacului Bieler, am găsit nu mai puțin de trei zone cu temple elementale și le-am putut identifica sferile de influență. Pentru regiunea de la sudul Lacului Bieler, centrul inteligenței din natură se află la poalele Dealului Sf. Jodel, aproape de satul Ins; în partea de jos a lacului, zona templului se găsește în munții Jura, deasupra orașului Tüscherz; în ceea ce privește partea superioară a lacului, centrul inteligenței se află în Landeron. La această listă poate fi adăugată o altă zonă de templu natural (a patra). Aceasta joacă un rol de coordonare și de integrare pentru întregul Seeland și se găsește pe stâncile abrupte ale insulei „Chüngeliinsel”, din apropierea Insulei Sf. Petru, din mijlocul Lacului Bieler.⁷ Sub un pin cu mai multe trunchiuri suple, am descoperit lăcașul lui Pan și, în jurul lui, un grup complet de elementali.

Zona templului natural din Landeron (de pe versantul Jura) poate fi luat ca model pentru zonele templelor din Seeland. Punctele de concentrare ale inteligențelor individuale au fost marcate pe diferite roci de către ghețarii din ultima eră glaciară; iar punctul de concentrare pentru zânele de locație este biserica Sf. Ana, de pe un deal proeminent de lângă satul Combes. Acolo, una dintre stânci prezintă mai multe adâncituri, ceea ce indică o legătură cu ființele elementale, mai ales cu piticii de polaritate feminină.

Părerea mea este că în aceste mici scobituri erau puse darurile de sacrificiu, pentru a se asigura continuarea relației dintre trib și lumea elementalilor.

⁶Această cercetare a fost solicitată de Oficiul de protecție a mediului și pădurilor din Berna.

⁷Insulele au devenit o peninsulă în secolul al XIX-lea, când nivelul apei lacului a fost redus pe cale artificială.

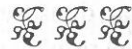
În momentul în care m-am urcat pe stâncă, am primit o amintire din timpurile pre-creștine: am văzut un grup de oameni care mergeau în jurul stâncii, în sensul invers al acelor de ceasornic, scuturându-și corpurile într-un dans extatic. În poveștile populare despre pitici și zâne, există numeroase referințe la scopul ritualurilor dedicate elementalilor. De exemplu, pentru a se asigura că piticii își vor oferi ajutorul în îngrijirea vitelor, o parte simbolică a mesei din familie era dusă afară cu regularitate și era așezată pe pășune sau pe câmp.

După zona templului natural din Landeron, putem reconstrui și dezvoltarea, în timp, a acestor centri de inteligență din regiune. La început, pământul a fost modelat de stâncile mutate în această regiune de către ghețar; după trezirea proceselor vitale din regiune, caracteristicile care au rezultat au fost alese de diverși elementali, pentru a-și fixa punctele de concentrare.

Oamenii din cultura neolitică au fost primii care s-au stabilit în regiunile naturale. Ei puteau percepe, prin clarvedere, energia acestor dealuri și stânci și, astfel, le puteau transforma în locuri sacre. Culturile ulterioare au venerat prin ritualurile lor, aceleași locuri. Chiar și cultura creștină a simțit o legătură (conștientă sau nu) cu aceste locuri sfinte tradiționale, întrucât primele biserici au fost construite aici, chiar dacă, de cele mai multe ori, se aflau la mare distanță de satele creștine.

Un exemplu este biserica Sf. Theodul, care a fost construită pe locul zonei templului natural, în regiunea Sf. Jodel, lângă Ins. Deși biserica nu mai e folosită, istoria ei poate fi cunoscută, iar turnul bisericii a rămas încă în locul crângului sfânt, lângă Tüscherz. În prezent, această regiune este folosită ca loc de vânătoare, lucru care reflectă ultima și cea mai tristă perioadă a separării oamenilor de zonele templelor naturale. Din conștiința civilizației noastre s-a șters și ultimul gând care să ducă la amintirea importanței pe care o are templul, în viața unei regiuni.

Toate eforturile mele sunt direcționate acum spre o reorientare, o revenire din acest stadiu inferior. Sunt convins că astăzi înțelegem multe lucruri despre rețelele subtile din ecosisteme și, de aici, putem deduce rolul pe care îl au centrii de inteligență ai naturii, în dirijarea tuturor proceselor vitale. Ca pas următor, putem avea grijă de zonele templelor naturale, protejându-le prin lege, în calitate de habitate importante (cum sunt rezervațiile naturale și patrimoniile naturale protejate de organizațiile naționale). Acesta ar fi primul pas către un nou parteneriat creator între civilizația elementală și cea omenească. Următorii pași trebuie să ducă la stabilirea unei relații spiritual-sufletești mai profunde între cele două evoluții paralele – mai profundă decât cele cunoscute până acum.

În general, oriunde pulsează viața, trebuie să existe centre ale inteligențelor naturii – iar eu le numesc temple naturale. Acest lucru este valabil și în cazul microcosmosului dintr-o grădină personală. Dacă este îngrijită cu iubire și dedicare, grădina va avea patru puncte de concentrare, pentru toate cele patru elemente. Adeseori, există și reprezentanți ai nivelurilor superioare de desfășurare. Acest lucru depinde de conștiința pe care o au grădinarii.

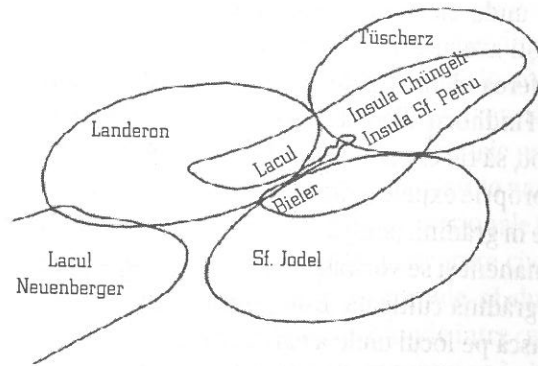
Dacă atitudinea față de grădină se raportează doar la scoaterea unui profit sau satisfacerea unei ordini impuse de minte, viața elementelor este extrem de limitată. Conștiința lor este ancorată în nivelul sentimentului; atunci când grădina este îngrijită fără multă sensibilitate, în acel loc nu există o putere de atracție suficient de mare pentru elementalii foarte evoluți. Însă nu înseamnă că, într-o grădină, e nevoie doar de sufletul plin de iubire al unui grădinar. Este esențial ca iubirea de natură și de elementali să-și găsească expresie în modul în care este amenajată grădina.

De exemplu, în grădina noastră din Sempas am amplasat mici pietre și cristale printre straturi; pietrele sunt înconjurate de

plante medicinale și flori, creându-se astfel mici zone de frumusețe și pline de vitalitate, unde elementalii își pot concentra energia. Vechile grădini grecești aveau câte un colț sălbatic, un „temenos” (colț sfânt), care le oferea elementalilor un spațiu pentru regenerare. La Comunitatea Findhorn, elementalii înșiși au sugerat în timpul comunicării cu Roc, să fie creată o zonă de sălbăcie.

Pot spune din proprie experiență că elementalii au nevoie de câteva locuri naturale în grădini, pentru a se regenera. Acolo se vor stabili ei în mod permanent și se vor răspândi în jur, pentru a-și îndeplini sarcinile din grădina cultivată. Este posibil și ca o grădină personală să se găsească pe locul unde a existat cândva un templu natural, cu mult înainte ca oamenii să se fi stabilit acolo. În acest caz, forțele și prezențele vor opera fie într-un mod pozitiv, fie într-unul negativ, însă, în mod cert într-un mod care depășește capacitatea de expresie a unei grădini obișnuite.

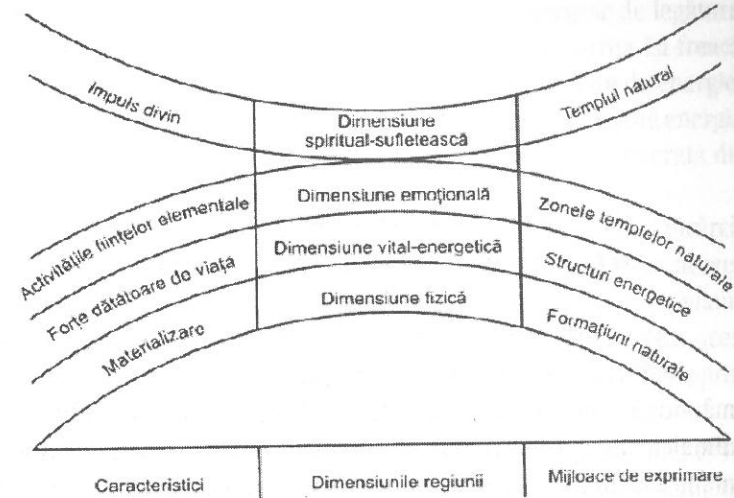
În sfârșit, putem să ne imaginăm regiunea ca o zonă atotcuprinzătoare a templului natural, unde se găsesc elementali de toate felurile și de la toate nivelurile de dezvoltare. Ar trebui să fim recunoscători dacă suntem „cei aleși” pentru îngrijirea unui templu natural. În acest caz, trebuie să încercăm să găsim modalități de a proteja și întări punctele de concentrare ale diferitelor ființe din acel loc. Este mult mai greu când un astfel de loc a fost acoperit de construcții. Pot exista reacții puternice din partea „locuitorilor inițiali” la efectele acelor interferențe de nesuportat. Eliminarea interferenței pe cale artificială ar putea duce la o reprimare și mai mare a inteligențelor naturii. Eu recomand mutarea ființelor afectate în noi puncte de concentrare create de grădinari sau artiști, lângă clădire. În primul capitol am dat exemplul unei fântâni distruse. Înainte de a acționa, trebuie să contactați aceste ființe, la un nivel profund, prin intermediul sentimentelor și cu o atitudine care să reflecte regretul pe care îl simțiți pentru faptul că au fost tratate într-un mod atât de nedrept.

Zonele templelor naturale din Landeron, Sf. Jodel și Tüscherz, cu sferele lor de influență și lăcașul lui Pan de pe Insula Chüngeli, în centru.

Putem considera că peisajul este un templu natural unde locuiesc toate tipurile de ființe elementale. Pe lângă dimensiunea fizică, vital-energetică și sufletesc-spirituală, peisajul are și o dimensiune emoțională. Pentru mine, rolul acestei dimensiuni emoționale este echivalent cu funcția pe care o are conștiința la nivel omenesc. Cu toate acestea, diferența este clară: conștiința umană modernă se axează pe nivelul mental, iar conștiința naturii se concentrează asupra nivelului emoțional. La oameni, vehiculul conștiinței este sinele exterior sau ego-ul, în timp ce pentru natură, vehiculul conștiinței este comunitatea atotcuprinzătoare a elementalilor.

De asemenea, putem spune că scopul dimensiunii emoționale a peisajului este de a direcționa impulsurile care vin din dimensiunea spiritual-sufletească, spre a fi manifestate în dimensiunea vital-energetică și, în cele din urmă, în cea materială. Dimensiunea emoțională construiește o punte care ajută la transformarea impulsurilor divine ale templelor naturale, în formele manifestate din structurile energetice și geo-biologice. Într-adevăr, dimensiunea emoțională este cea care ne deschide spre posibilitatea de a ne bucura de frumusețea infinită și de realitatea mângâietoare a peisajului, astfel încât să o putem folosi în scopul facilitării propriei evoluții.

Dimensiunile unei regiuni, după experiența mea.

CAPITOLUL 7

*Elementalul personal
al animalelor și oamenilor*

A supra naturii, au un impact profund două feluri de curente de evoluție – animalele și oamenii – întrucât amândouă sunt „musafiri” pe planeta Pământ. În istoria planetei, animalele au apărut primele, însă natura expansivă a civilizațiilor umane a făcut ca, în câteva mii de ani, oamenii să privească animalele ca pe niște rivali pentru resursele naturii și au încercat fie să le îmblânzească, fie să le alunge de pe teritoriul ocupat de ei – sau chiar să le extermine.

Acest comportament agresiv a dat naștere la concepția că lumea animală este inferioară celei umane. Din păcate, această concepție încă ne mai hotărăște atitudinea pe care o avem față de animale și denaturează adevărul. Din punct de vedere moral, nu există nicio scuză – căci dacă ar fi să le oferim un statut egal tuturor nivelurilor din natură, nu ne-ar mai rămâne altă alternativă decât să înțelegem adevăratele roluri pe care le au diferitele specii de animale și să integrăm acest mod de înțelegere, în perspectiva noastră asupra naturii care ne înconjoară. Un astfel de efort ar contribui la depășirea formelor-gând greșite și ar aduce o fărâșă de speranță în comunitatea animalelor, care suferă cumplit.

Care este adevăratul rol al animalelor? „Fiecare dintre numeroasele specii de animale are o funcție și o menire specifică la nivelul vital-energetic, în relația sa cu Pământul și cu natura. Unele dintre ele au grijă de energiile de împământare, altele reglează ten-

siunile energetice dintr-o regiune și altele se îngrijesc de legătura dintre Pământ și sferile spirituale. De exemplu, cârțița își freacă blana de straturile de pământ, provocând o acumulare de energie. Pe măsură ce sapă prin tunelurile sale, ea distribuie această energie în structura energetică a Pământului. Astfel, energia generată devine o parte din câmpul magnetic al Pământului.

Peștii, pe de altă parte, prin înotul lor echilibrează încărcăturile negative și pozitive ale apei, vitalizându-i structura energetică. Păsările sunt indispensabile, pentru că ele deschid, pe planul fizic, canale prin care se pot revărsa forțele cosmice. Din acest punct de vedere, nu e greu de imaginat că fluturii sunt, la propriu, cosmograme zburătoare.”¹

Am devenit foarte conștient de rolul animalelor, în mai 1993, când am descoperit un templu natural dedicat speciilor de animale, pe domeniul castelului Rakican. Vizitasem acest parc din estul Sloveniei de mai multe ori, conducând grupuri de oameni, pentru a le arăta splendoarea copacilor în vârstă de sute de ani, care se află la începutul domeniului. Însă, nu mă aventurasem niciodată în zonele din spatele parcului, de lângă noul spital local. Abia când, aflați în drum spre casă, unul dintre participanți a lovit cu mașina o căprioară gestantă, am primit un mesaj clar de a merge în zona din spatele parcului. Am rugat-o pe deva acelei regiuni, pe care o contactasem și înainte, să-mi spună care era cauza acestui accident tragic, iar ea m-a condus spre colțul uitat, al parcului Rakican.

Acolo am găsit o pădurice de carpeni, cu un drum în centru, care spre capătul său fusese acoperit de vegetație. Copacii se uneau într-un arc ascuțit deasupra aleii, creând un spațiu ce se asemena cu naosul unei catedrale gotice. La capătul ei, în crengile copacilor am recunoscut forma uriașă a unei bufnițe aflate în zbor. Am avut un

¹Fragment preluat dintr-un mesaj transmis de Îngerul Vindecării Pământului despre adevăratul rol al animalelor, primit de Ana Pogačnik și publicat în revista Bio-Novice, Ljubljana, 1993.

sentiment puternic că nu ar trebui să intru în acest spațiu sacru. Urmându-mi intuiția, m-am lăsat în genunchi și am început să trag cu urechea la ce se întâmpla în jur. Aproape imediat, am putut auzi multe voci care plângeau și se văitau. Mi-am dat seama că erau voci diferite specii de animale, care deplângeau soarta pe care o au din pricina oamenilor. Nu am fost îndejuns de curajos să înfrunt suferința acestui sanctuar al animalelor, însă am promis să revin să le ajut, împreună cu grupul de participanți la seminarul despre vindecarea Pământului, din vară.

Pregătindu-mă pentru această lucrare, am rugat-o pe fiica mea, Ana, să-l contacteze pe „Devos”, Îngerul Vindecării Pământului, în legătură cu semnificația pe care o avea sanctuarul de animale din Rakikan și problemele sale. Îngerul i-a spus că menirea locului a fost, încă din vremuri îndepărtate, să facă o legătură între lumea animalelor și cea a ființelor umane. Acest gen de locuri reprezintă o sursă a celor mai pure vibrații, care se răspândesc, ca niște benzi subțiri, în toată țara. Omenirea a distrus cu mult timp în urmă majoritatea acestor locuri, pentru a reuși să domine natura. În cazul sanctuarului de animale din Rakikan, acest lucru a fost realizat printr-o măcelărire masivă a animalelor din zona respectivă.

În august 1993, am vizitat locul de două ori, împreună cu grupuri de mai mult de patruzeci de oameni, pentru a face lucrarea de reconciliere și compensare, prin meditații călăuzite, urmând instrucțiunile date de Înger. La sfârșit, toți au fost rugați să-și găsească locul „personal” din sanctuarul animalelor, să invite un animal ales de ei în meditație, să-l roage să se apropie și să-i ofere adăpost în inima lor. La final, după ce ne-am împărtășit experiențele, am fost destul de uimiți să aflăm ce au avut animalele de spus, despre rolul lor, așa cum reiese din următoarele exemple:

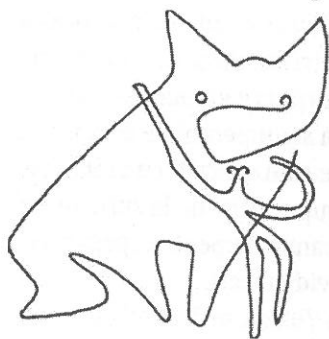
Zdenko a invitat vulturul în meditația sa și l-a întrebat cum îi putea fi de folos. Însă vulturul i-a spus că, de fapt, oamenii erau cei care aveau nevoie de ajutorul *lui*. Erika s-a întâlnit cu ursul, care i-a

dezvăluit mesajul său, prin trei calități spirituale: *prietenie, protecție și alinare*. Femela elefant care i-a apărut Slaviceii, s-a prezentat ca fiind păzitoarea unor alte trei calități spirituale: *putere, voiață și perseverență*. Căprioara pe care am invitat-o eu întru chipa calitățile *demnitate, iubire și bunăvoință*. Mesajul comun tuturor acestor declarații era limpede: speciile de animale foarte evolute îndeplinesc sarcini spirituale specifice în natură, iar speciile „inferioare”, precum cârțița pe care am menționat-o, îndeplinesc un alt tip de funcții energetice. În luna septembrie, când am avut ocazia să comunic la Findhorn cu Pan, l-am întrebat dacă elementalii îndeplineau și sarcini pentru care sunt asociați cu animalele mai dezvoltate. Răspunsul a fost un *da* clar. Din sentimentul pe care mi l-a transmis, am înțeles că elementalii care sunt asociați cu animalele încearcă să le educe, transmițându-le impulsurile de la sufletul lor grup. Astfel, ei plantează o sămânță în animale pentru „personalitatea” lor viitoare și calea lor spre individualizare.

Câteva zile mai târziu, în gara din Villach, în drumul meu spre casă, am primit un exemplu despre cum funcționează această cooperare. Am observat cum un cățeluș avea reacții sensibile la multitudinea de stimuli veniți din mediul exterior. Conștiința lui dorea să urmeze fiecare impuls; dorea să experimenteze totul și să se abandoneze multitudinii de stimuli. Apoi, am putut percepe sufletul-grup al câinilor; acesta este autoritatea spirituală care cunoaște ce este important pentru dezvoltarea fiecărui animal. În fața ochilor mi s-a prezentat un al treilea factor și am putut vedea ființa elementală a câinelui, care se străduia intens să-i stăpânească instinctele și să-l mențină la un nivel optim, din perspectiva sufletului-grup.

Acest exemplu scoate în evidență rolul foarte diferit pe care îl au elementalii care sunt asociați cu plantele. După cum am explicat și înainte, elementalii reprezintă întru chiparea conștiinței plantei. În cazul animalelor, ei se retrag parțial din trămăul conștiinței, pentru a face loc dezvoltării „eului individual” al animalului.

Relația lor cu oamenii este și mai diferită. Conștiința noastră este destul de independentă ca activitate, atât la nivel emoțional, cât și mental, astfel încât, în această privință, nu avem nevoie de sprijin direct din partea unui elemental – însă, acest lucru nu înseamnă că ne putem descurca, în totalitate, fără ajutorul elementalilor, cât timp ne aflăm într-un corp fizic, pe planeta Pământ. Câmpul de acțiune al elementalului nostru personal se află la nivelurile structurilor corpului energetic și fizic.

Elementalul încearcă să-l învețe
pe câinele „lui” să se comporte „corect”

În cartea pe care Ajra a scris-o în colaborare cu Îngerul Maestru, Christopher Tragus, ea explică faptul că „eul elemental” reprezintă doar un aspect din întregul ființei umane și că oamenii au nevoie de acest gen de ajutor primit din partea elementalilor, în timpul perioadei lor de încarnare. Îngerul subliniază faptul că „eul” individual al ființei umane – care este numit suflet și e o ființă spirituală cosmică – nu ar putea interacționa cu materia, dacă n-ar primi sprijin din partea lumii elementale. În realitate, elementalii sunt adevărați maestri în interacțiunea cu materia de pe Pământ și sunt cei mai dotați pentru dirijarea complicatei compoziții a corpului omenesc multidimensional, prin intermediul impulsurilor date de suflet.

Potrivit mesajului transmis de Îngerul Christopher, în trecut foarte îndepărtat s-a ajuns la o înțelegere între evoluția spirituală și cea pământească, iar elementalii și-au luat angajamentul de a sprijini și asista procesul de încarnare a sufletelor umane, ajutân-

du-le să treacă prin experiențele materiale, necesare dezvoltării lor. De atunci, fiecare suflet încarnat este însoțit de un elemental care locuiește în structura emoțional/energetică a corpului uman. Christopher o numește „eul individual”, pentru a o deosebi de personalitate, care este „eul exterior” și suflet, care e „eul lăuntric”.

„Eul elemental” ajută sufletul să experimenteze tot ce și-a propus să învețe în timpul încarnării sale în materie. Chiar și înainte de concepție (pe care Îngerul o numește perioada de sarcină energetică), sufletul se unește cu un anumit elemental, care apoi manifestă exact condițiile potrivite pentru încarnarea sufletului și chiar pentru momentul potrivit de concepere. Mai târziu, elementalul dirijează și formarea corpului în pântece și controlează toate transformările fizice de pe parcursul vieții acelei persoane. Pe toată durata vieții, se creează un strâns parteneriat între suflet, personalitate ca expresie exterioară a sa și ființa elementală.

Acest parteneriat se poate dovedi a fi o problemă atât pentru ființa umană, cât și pentru elemental. Urmând direcția sufletului, elementalul trebuie ca, uneori, să aranjeze situații de suferință și greutăți emoționale, întrucât se pare că învățăm mai bine lecțiile, dacă avem de rezolvat probleme, decât în împrejurări armonioase. De pildă, în cultura noastră există multă confuzie, pentru că am neglijat necesitatea creării, cu conștiință, a unor ritualuri pentru toate tranzițiile de la o fază a vieții, la alta. Ritualurile arătau cândva faptul că persoana începea o nouă fază în propria sa evoluție – și că elementalul trebuia să susțină activ, acest proces.

Având în vedere că, în prezent, lipsește această comunicare, „eul elemental” nu poate să urmeze până la capăt toate transformările – ceea ce poate duce la o stare de negativitate la nivel emoțional. Dacă, după aceea, personalitatea își pierde echilibrul lăuntric, se poate ajunge la un conflict între „parteneri”, în care elementalul va deveni tot mai negativ și poate pierde controlul asupra cooperării armonioase dintre organele din corp. El nu va putea menține

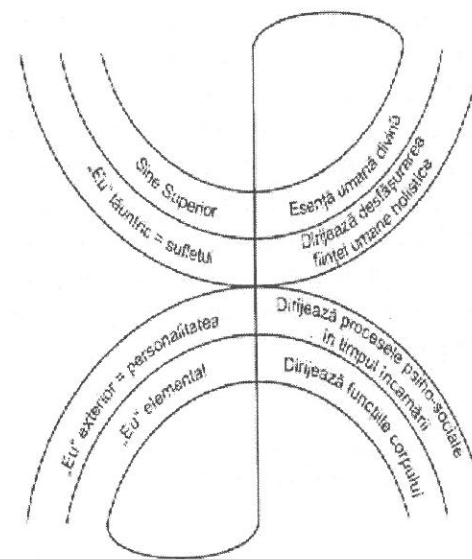
coeziunea perfectă dintre corpul energetic și cel fizic. Pierderea ordinii devine vizibilă mai întâi la nivel emoțional, apoi la nivel energetic și, în cele din urmă, la nivelul fizic al corpului – ceea ce poate duce la instalarea unei boli grave. Christopher Tragus numește această condiție „blocaj activ” și recomandă să se solicite ajutor din partea unui vindecător, care îl poate asista pe cel suferind, să-și realinieze ființa elementală, cu starea sa inițială. Aceleași efecte pot fi obținute și dacă persoana bolnavă se străduiește să aibă sentimente și gânduri pozitive.

Într-o zi, când am vorbit cu Pan la Findhorn, despre rolul elementalilor în relație cu animalele, i-am cerut să-mi dea voie să simt și prezența unui elemental, în propriul meu corp. Am perceput o construcție caldă, ca o blăniță, care îmi susținea corpul, dinspre pământ, în sus. Mă simțeam protejat de ea, până la nivelul șoldurilor; îmi dădea sentimentul că stau bine cu picioarele pe pământ. Imaginea clasică a lui Pan, cu partea inferioară a corpului acoperită de blană, se pare că s-a dezvoltat din astfel de experiențe corporale, mai ales că simțisem și o legătură cu elementalul meu de-a lungul coloanei, spre cap, acolo unde se găsește personalitatea. În vremurile clasice, acest lucru era reprezentat prin imaginea coarnelor de țap. Datorită acestei imagini primite în dar de la Pan, m-am simțit mai apropiat de ființa elementală personală. Această calitate este de obicei iubitoare și grijulie, atâta vreme cât nu există lipsă de armonie. Cu toate acestea, imaginea primită poate fi descrisă cel mai bine ca un amestec între pantera roz și diavolul din poveștile populare. Elementalul corpului inspiră un sentiment de disproporție și urâtenie, întrucât estetica elementului pământ² – element de care aparține această ființă – nouă ni se pare stranie și înfricoșătoare.

Elementalul corpului este o ființă-spirit extrem de evoluată, de pe linia elementalilor de pământ. Nivelul său poate fi comparat

²Vezi Capitolul 4.

cu nivelul de desfășurare al faunului, deoarece sarcina sa este destul de complexă. De suma totală a nivelurilor la care trăiește o persoană în timpul încarnării – nivelurile *emoțional*, *vital-energetic* și *fizic* – se ocupă elementalul și este în permanentă coordonată, pentru a rămâne într-o stare de armonie.

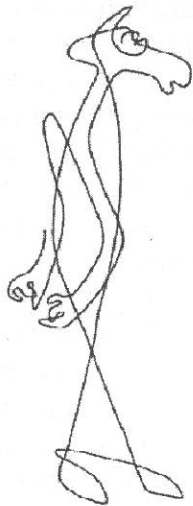
Locul „eu-lui elemental” în toate părțile ființei umane.

În cultură noastră, doar unii artiști au identificat și au prezentat, în forme codificate, această comuniune simbiotică dintre sufletul uman și elementalul corpului.

În rest, această ființă elementală nu este cunoscută, sau a fost demonizată. Mă gândesc, ca exemplu, la marele tablou al lui Tițian: „Înfățișarea Mariei la templu” (1534-1538). Pictura acoperă un perete întreg al fostei „Scuola della Carita”, din Veneția (actuala Accademia). Se poate vedea că Fecioara Maria reprezintă sufletul uman. Ea este înconjurată de o lumină evanescentă, în formă de oval, în timp ce se înalță pe calea sa spirituală, care este ilustrată ca o scară cu trepte. La baza scărilor se află o bătrână acoperită aproape în întregime de hainele sale și are niște trăsături oribile. Ea stă așezată pe un scaun, între o găină moartă jos, în dreapta ei și un coș plin cu ouă, în stânga. Se spune că ea reprezintă păzitoarea ciclurilor

vieții dintre naștere și moarte. În acest fel, artistul a atras atenția asupra relației secrete dintre suflet și elementalul corpului, care prezintă o componentă esențială a vieții omenești.³

Am găsit un exemplu asemănător și în biserica Heiligenblut, de la poalele muntelui Grossblockner. În fiecare an, în jurul bisericii era purtată de trei ori o sculptură barocă din lemn. Sculptura reprezenta un băiețel ce era atins de două ființe. De deasupra se coboară un înger, ca să-i șoptească ceva la ureche, iar de jos se ridică un demon întunecat, care îl prinde de picior. Interpretarea mea este că băiatul reprezintă ego-ul – și anume, personalitatea individului care trece prin viață. Ego-ul ar trebui să folosească urechea intuiției, pentru a asculta vocea sufletului – reprezentat aici de înger. Totodată, relația dintre personalitate și materie este dirijată de un elemental de pământ; aici, elementalul este reprezentat de demonul care călăuzește pașii băiatului.

Modul în care aș desena elementalul personal al unei persoane.

Aceasta este o reprezentare extraordinară a modului în care sunt legate între ele cele trei puncte de concentrare ale conștiinței ce constituie viața umană – ceea ce am descris mai devreme ca fiind *eul lăuntric*, *eul exterior* și *eul elemental*. Este păcat că această legătură nu poate fi acceptată în maniera neutră în care am prezentat-o eu aici.

³În interpretările obișnuite ale istoricilor de artă nu se ia în calcul relația dintre cele două personaje. Se consideră că bătrâna a fost adăugată doar ca un aspect care să echilibreze pictura.

Din contră, poziția morală creștină a făcut din acest concept o victimă a sistemului de valori dualist, unde „eul lăuntric” este venerat ca înger, în timp ce partenerul său elemental devine demon și adversar pe calea spirituală.

Relația dintre „eul elemental” și sufletul unei persoane – o interpretare bazată pe tabloul „Înfățișarea Mariei la templu”, de Tițian.

Dualitatea anti-viață și-a atins tragicul punct culminant pe vremea vânătorilor de vrăjitoare, între secolul al XV-lea și al XVIII-lea, când Inchiziția a făcut un efort uriaș de a alunga „diavolul” din ființele umane.⁴ Această interpretare greșită a elementalului din corp a fost luată foarte în serios, de către oamenii care nu știau că ființele umane nu pot trăi fără acest „diavol” în calitate de însoțitor apropiat, pe drumul lor de pe Pământ. Oamenii nevinovați au murit în cele mai groaznice torturi, pentru că au fost acuzați că au purtat în interiorul lor ființa binecuvântată a unui elemental (o ființă pe care toți o avem alături). În realitate, acest elemental face ca darul vieții să fie accesibil tuturor oamenilor, iar un trup lipsit de serviciul plin de devoțiune al unui elemental al corpului, ar fi un trup condamnat la moarte.

Pentru omul modern este deosebit de importantă relația conștientă dintre sine și propriul „eu elemental”.

⁴Vânătorile de vrăjitoare arată și ura față de Zeița. Zeița întru-chipează forțele vitale totale care sunt manifestate de elementali.

Cultura noastră este, în prezent, o cultură intelectuală, care ne rupe de legăturile noastre cu Pământul. Poate credem că suntem preocupați în exclusivitate de lucrurile materiale și realiste, însă adevărul rămâne acela că plutim deasupra Pământului și, fără să ne fi dat seama, ne-am ridicat la un nivel de gândire abstractă. Trebuie să recreăm de urgență legătura cu pământul, dacă vrem să ieșim din această iluzie, dacă vrem să ne dezvoltăm capacitatea de a ne înrădăcina forțele sufletești din corpul nostru, pentru a beneficia de o bună stare de sănătate și de armonie personală. Acest dar al împământării este exact ceea ce elementalul corpului îi poate oferi, oricând, omului. Pentru împărtășirea conștientă a acestui dar, eu folosesc o formă simplă de meditație, care e potrivită pentru meditațiile zilnice de întâmpinare a unei noi zile, dar și pentru orice situație dificilă în care se pot găsi corpul sau sufletul.

În primul rând, pentru a stabili o legătură cu elementalul corpului, îmi concentrez atenția într-un punct aflat la câțiva centimetri sub ultima vertebră a coloanei vertebrale. Îi pot simți întreaga forță și legătura puternică cu pământul de sub picioarele mele. Chiar dacă pământul se află sub o clădire înaltă, el poate fi atins întotdeauna. Asemenea rădăcinilor unui copac, acest lucru mă unește cu sfera de putere a Mamei Pământ.

După aceea, fără să pierd legătura cu sfera Pământului, îmi trimit ușor atenția spre centrul abdomenului. Acest lucru îmi permite să aduc calitatea elementalului în centrul nivelului meu de simțire, astfel încât să poată energiza întreaga structură corp/suflet. Apoi, pentru a lua legătura cu forța sufletului meu – „eul lăuntric” – îmi aduc conștienta la câțiva centimetri deasupra capului. Caut să-i simt profunzimea cosmică și, apoi, la fel ca ramurile unui copac, răspândesc această senzație la infinit. După aceea, direcționez această experiență sufletească în jos, în centrul inimii, iar apoi o las să radieze în toată ființa mea.

Pe parcursul meditației, sunt conștient de forța „eu-lui elemental”, centrat în abdomen, în așa fel încât ambele puncte de concentrare ale ființei mele să se acordeze și să se armonizeze unul cu celălalt; astfel, am un punct de pornire, prin care îmi încep ziua cu bucurie și echilibru.

Pe lângă relația conștientă sau subconștientă cu propriul nostru elemental, pe care o avem în timpul vieții materiale, putem avea și alte tipuri de relație cu elementalii din jurul nostru. Astfel de relații sunt posibile, doar atunci când suntem pregătiți, în mod conștient, să comunicăm cu lumea elementalilor. Dacă această comunicare este urmată cu perseverență, putem ajunge la o cooperare fructuoasă cu elementalii. Aș vrea să ilustrez acest lucru, prin două exemple din propria mea experiență.

În mai 1993, împreună cu soția mea, pregăteam pietre de litopunctură pentru domeniile castelului Murska Sobota. Am vizitat parcul de mai multe ori, pentru a decide unde să amplasăm primele nouă pietre. Pe data de 25 mai, după ce stabilisem deja amplasamentul, am primit un telefon de la o colegă din partea slovenă a Carintiei. În timpul meditației, aceștia i s-a spus că trebuie să contactez faunul unui anumit stejar din parc, care avea un mesaj pentru mine. Am mers la stejarul acela impunător, care avea cel puțin trei sute de ani, mi-am lipit mâinile de trunchiul său și am închis ochii. Am văzut că în centrul rădăcinilor sale, stejarul a creat o formă de corn, ca un capăt de semilună, care indica spre o anumită direcție. În vârful cornului și-a creat o perlă strălucitoare, gri-argintie. Degeaba am încercat să-i înțeleg semnificația. Am avut dintr-o dată impulsul de a mă întoarce rapid și de a privi în direcția spre care indica acel corn. Am înțeles imediat mesajul.

Inițial, avusesem intenția să amplasez una dintre primele coloane de litopunctură, exact pe acel loc. Însă judecata mi-a biruit instinctele și am creat un tipar geometric pentru planul de litopunctură, cu punctul de pornire pe axa castelului. Pentru a putea încor-

pora această coloană de piatră în tipar, am decis să o amplasez pe un alt loc de litopunctură, cam la zece pași distanță spre est. Aș fi făcut exact greșeala asupra căreia voia faunul să mă avertizeze: urmând un tipar abstract, aș fi ratat funcția reală a acestei coloane de litopunctură din sistemul parcului. Când am înțeles mesajul, mi-am corectat imediat planurile.

Al doilea exemplu de cooperare conștientă, între elementali și cultura noastră umană, a fost oferit de o mare piatră „instabilă”⁵. Este situată pe dealul împădurit de lângă satul Stierberg, din Austria. În timpul unui seminar, împreună cu Günther Kantilli și un grup de studenți de la Facultatea de cultivare a solului din Viena, am vizitat acel monument megalitic.

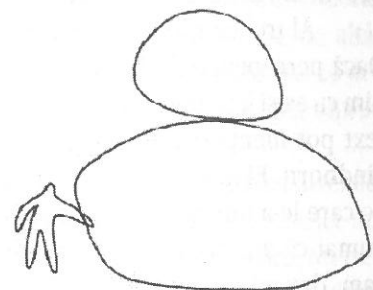
Ningea puternic. Grupul avea la dispoziție jumătate de oră pentru experiențe personale în acel loc, iar eu m-am strecurat într-o despicătură dintre două pietre ce formează monumentul. Acolo, am întâlnit un grup agitat de pitici, care doreau să-mi povestească despre funcția de vindecare pe care piatra o îndeplinea cândva. Astfel, persoana cu probleme se apropia de piatră și cerea ca afecțiunile pe care le avea să-i fie vindecate. Concentrându-și atenția asupra pietrei, emitea un impuls inconștient care, pentru pitici, reprezenta un semn că trebuiau să înceapă să o balanseze. Ei nu încercau să clatine piatra materială – ci, mai degrabă, componenta sa eterică. Aceasta este ca un nor de energie, care se aseamănă cu forma materială a pietrei. Diferența dintre imobilitatea structurii fizice și dinamismul structurii eterice crea un canal îngust, prin care puteau curge puteri vindecătoare, către persoana bolnavă ce se afla în fața pietrei.

Prin urmare, vindecarea era posibilă, datorită acestei implicări active a elementalilor.

⁵Pietrele „instabile” sunt acele pietre megalitice, așezate pe verticală, într-o structură unde una dintre pietre este așezată deasupra alteia, într-o poziție instabilă, astfel încât se „balansează”.

Percepția subtilă reprezintă condiția necesară pentru cooperarea conștientă dintre oameni și frumosul tărâm al ființelor elementale. În conferințele sale, ținute în Helsingfors, Rudolf Steiner a vorbit despre sistemul tripartit de percepție pe care îl avem, atunci când privim spre lumile invizibile. Este exact experiența pe care am trăit-o și eu.

Piatra „instabilă” de la Stierberg,
din „Waldviertel”, Austria.

Primul pas pentru o percepție mai profundă are loc atunci când trăim în conștiința noastră de zi cu zi, dar reușim să pătrundem și în lumile invizibile, prin intermediul stărilor de meditații speciale, al vizualizărilor sau al transei. Trebuie ca, mai târziu, să ne putem aminti experiențele avute, pentru a aduce în conștiința obișnuită, ceea ce am trăit în acea stare extraordinară. La acest prim nivel – la care se ajunge, de obicei, prin intermediul ritualurilor șamanice – nu putem integra experiența din lumile invizibile, în conștiința noastră obișnuită. Oscilăm mereu între cele două lumi. Primele mele experiențe, pe care le-am descris în primul capitol, au fost exemple ale primului pas făcut în clarvedere. De exemplu, meditam cu ochii închiși în bucătăria casei noastre și, la nivel mental, am trecut într-o lume a elementalilor.

După ce facem al doilea pas, nu mai trebuie să oscilăm între aceste două niveluri de conștiință, care se opun unul altuia. Vom putea percepe lumea invizibilă, sub forma unei existențe paralele cu realitatea normală. Chiar dacă ne păstrăm conștiința normală, experiențele din „a doua” realitate sunt complet înregistrate și exami-

nate de către mintea noastră și sunt integrate imediat în trăirile noastre. Chiar dacă primim aceste impresii dintr-o altă dimensiune, rămânem ancorați și în propriul corp și simțim că suntem prezenți și în această realitate invizibilă. La acest nivel, percepția intensificată este integrată în conștiința de zi cu zi. Majoritatea experiențelor mele din lumea elementală, pe care le-am descris în această carte, provin din acest al doilea nivel de percepție.

Al treilea nivel de percepție primește o calitate revelatoare. Dacă percepem o ființă în acest fel, în interiorul nostru ne contopim cu ea și îi trăim realitatea, ca și când ar fi a noastră. În acest context pot menționa, de exemplu, conversațiile mele cu Pan, de la Findhorn. El m-a invitat să pătrund în aspectele peisajului din jur, pe care le-a înmagazinat în el însuși ca vibrații calitative unice. Nu numai că am primit informații despre subiectul pe care îl observam, dar mi s-a dat voie să trăiesc pe deplin în conștiința atotcuprinzătoare a lui Pan, ca și când eu însumi *aș fi fost* ființa Pan, din acea regiune.

Din proprie experiență, doresc să-i recomand cititorului ca, în pregătirea sa pentru comunicarea cu ființele elementale, să ajungă la al doilea nivel de percepție. Al treilea nivel este o excepție, deoarece poate fi atins doar în compania celor mai dezvoltati elementali și a acelor ființe elementale, care s-au dezvoltat dincolo de tărâmul spiritelor elementale. Eu nu aș recomanda primul nivel de percepție, pentru vremurile în care trăim – ne poate duce pe un drum greșit, din motive precum următoarele:

Din punct de vedere astrologic, ne aflăm într-o perioadă de tranziție de la Era Peștilor în cea a Vărsătorului⁶. Era Peștilor, prin natura sa duală, a inițiat procese de polarizare în cultura noastră,

⁶Acest concept își are rădăcina în structura așa-numitului an platonian, care are mai mult de 24.000 de ani pământești. În consecință, timp de 2000 de ani, Pământul se află sub influența fiecărui semn astrologic din zodiac.

care au dus la o împărțire între bine și rău, pozitiv și negativ și așa mai departe. Prin urmare, primul nivel de percepție în clarviziune este bazat pe polaritatea dintre două lumi care se opun – două lumi între care oscilează persoana clarvăzătoare.

Dacă ar fi să continuăm și în prezent pe această cale, forțele erei precedente pot fi atrase, cu ușurință, în procesul nostru de percepție, prin rezonanța pe care o creăm și, astfel, percepția noastră poate fi distorsionată, fără ca noi să ne dăm seama. Pe de altă parte, al doilea nivel de percepție este acordat la forțele erei ce urmează, cea a Vărsătorului – o eră a sintezei, în care viziunea suprasensibilă poate fi integrată în conștiința de zi cu zi.

Aș vrea să-i informez pe toți cei care au ales al doilea nivel de percepție, ca țel în dezvoltarea personală, că imaginile lăuntrice nu sunt, în mod necesar, esențiale în acest proces de formare. Nu trebuie să ne închipuim că procesul de clarvedere reprezintă o viziune lăuntrică de imagini, deoarece astfel ne formăm ideea că acest lucru constituie o cerință necesară pentru comunicarea noastră cu dimensiunile invizibile ale realității. Această idee poate duce la un blocaj psihologic, care îi face până și pe unii dintre cei mai sensibili oameni să creadă că nu sunt în stare să perceapă lumile invizibile.

Termenul „clarvedere” indică faptul că abilitatea unei persoane de a percepe este extinsă spre tărâmurile vibraționale „clare” (mai subtile, mai luminoase), care de regulă sunt excluse din spectrul de percepție, chiar înainte de a putea ajunge în conștiința observatorului. Vibrațiile mai luminoase au fost excluse, în mod automat, atunci când realitatea prezenței lor a devenit tabu de-a lungul generațiilor, din momentul în care cultura noastră a început să se concentreze, în totalitate, asupra materiei. Bineînțeles că, de la o generație la alta, a fost transmisă mai departe și tradiția spirituală – însă nu într-atât încât să se păstreze și percepția clarvăzătoare.

Tradiția creștină este bazată pe evaluare și pe o dualitate exclusivă, în care conștiința persoanei obișnuite poate atinge

lumile superioare, doar dacă are o credință solidă. Tărâmurile vibraționale mai luminoase⁷, mai subtile, nu sunt accesibile percepției obișnuite, deoarece acele tărâmurile sunt strâns legate de procesele vitale, invizibile. Am înțeles că cea mai bună metodă de rezolvare a acestor blocaje dualiste este de a cunoaște lumile „mai luminoase” și de a le accepta, cu iubire, prezența lor aici și acum. Când ne vom confrunta, în mod repetat, cu provocările pe care le-am menționat, vom deschide ușa ce duce la percepția clarvăzătoare. Dinamica unei astfel de percepții este bazată pe legătura dintre două câmpuri de forță structurate în mod diferit, formate, pe de o parte de persoana care *observă* și, pe de altă parte, de ființa *observată* – cum ar fi, ființa elementală. Practic, este un schimb de energie între doi parteneri, care fac această comunicare⁸ posibilă.

Când cele două câmpuri de forță se întâlnesc, urmează un schimb de energie și, pentru cel care percepe, apar anumite sentimente care, cu ajutorul conștiinței, pot fi înregistrate, analizate și exprimate. Pentru vederea subtilă, vor apărea intuiții corecte, impresii, culori, contururi ale unor forme sau imagini ce oglindesc realitatea invizibilă percepută a ființei observate. Pot apărea și impresii olfactive, sunete și arome. Atunci când percepțiile senzoriale și impresiile exprimate la nivel conștient sunt combinate, mintea poate interpreta mesajul și îl poate integra în concepția noastră de viață.

Pentru ca acest proces să reușească, este absolut necesar să rămânem împământați⁹ și să respirăm într-un mod echilibrat.

⁷vibrații „mai luminoase” sunt acelea care influențează în mod direct câmpul vibrațional fizic, dar există dincolo de limita vizibilului.

⁸Vine din *comunicare* (lat.) – „a împărtăși”. În acest sens, comunicarea nu e doar un schimb de informații, ci și o unire între două persoane.

⁹Pentru a rămâne împământați, uneori este suficient doar să fim conștienți de faptul că stăm cu picioarele pe pământ și să simțim că avem rădăcini care pătrund adânc în solul său.

Pentru ca acest proces să reușească, este absolut necesar să rămânem împământați⁹ și să respirăm într-un mod echilibrat. Aceasta este o măsură de protecție împotriva pericolului prezentat de iluzie și împotriva pierderii legăturii cu cadrul real de percepție.

O a doua condiție, la fel de importantă, este de a lucra asupra propriului sine și, cu regularitate, asupra problemelor noastre de natură psihică. Acest lucru ne ajută să nu ne împotmolim în iluzii, când ego-ul inferior – „eul exterior” – și-ar putea proiecta, fără știrea noastră, propriile dorințe și imaginații asupra procesului de percepție.

O a treia condiție pentru o bună percepție la al doilea nivel de clarvedere este să exersăm cu regularitate. De exemplu, dacă facem o plimbare în pădure și găsim un loc care ne inspiră o senzație deosebită, ar trebui să profităm de acel moment, pentru a ne cufunda în câmpul său energetic și a încerca să simțim, cât mai precis și mai detaliat cu putință, undele vibraționale care vin spre noi și să observăm, cu mare atenție, ce fel de asocieri mentale, senzații și imagini ne apar. Este bine să ne cunoaștem limbajul propriei conștiințe, să învățăm cum să-i interpretăm mesaje și să observăm cu grijă, ce forme simbolice sunt activate în noi.

Însă, se poate întâmpla și invers: dacă ne aflăm într-un loc unde primim imagini, ar trebui să vedem ce se află în spatele lor, iar în acele vibrații ascunse, să recunoaștem tipul de realitate pe care îl reprezintă ele. În cazul imaginilor lipsite de unde vibraționale, trebuie să le ignorăm ca pe niște simple iluzii. Dacă întâlnim sentimentul de suferință sau tipare haotice de vibrații, trebuie să admitem că acel loc are nevoie de vindecare.

⁹Pentru a rămâne împământați, uneori este suficient doar să fim conștienți de faptul că stăm cu picioarele pe pământ și să simțim că avem rădăcini care pătrund adânc în solul său.

CAPITOLUL 8

*Vindecarea distorsiunilor
din lumea elementală*

Înainte să merg mai departe, trebuie să clarific conceptul de vindecare, în legătură cu lumea elementală. Lumea elementalilor în sine este completă; starea lor naturală este una de sănătate, de bucurie neobosită și de viață trăită în deplină abundență. Nouă, oamenilor, ne este greu să înțelegem o evoluție paralelă cu a noastră, care se desfășoară într-un extaz etern și nu în suferință, întrucât noi suntem obișnuiți să evoluăm prin obstacole și probleme de diferite feluri.

Cauza acestei mari diferențe constă în faptul că noi, în calitate de ființe umane, am primit darul Divin al liberului arbitru – un dar pe care elementalii nu l-au primit. Noi trăim experiențe în situații dureroase sau plăcute și, astfel, alegem să adoptăm sau să evităm anumite direcții în viață. În acest fel, avem ocazia de a face alegeri libere și voluntare. Circumstanțele armonioase sau haotice – cum ar fi boala, care rezultă – ne ajută să ne învățăm lecțiile lăuntrice.

Elementalii nu au aceeași libertate de alegere. Ei evoluează prin faptul că, pe parcursul evoluției lor individuale, acceptă misiuni tot mai complexe și, astfel, urmează, cu o oarecare inocență, planul Divin pentru propria existență. Acest proces este monitorizat de către ființele mai evolute din specia lor. Așadar, boala nu ar avea nicio valoare în evoluția lor, deoarece ei nu au niciun mijloc prin care să reacționeze la o astfel de lecție dureroasă, cu ajutorul propriei voințe; ei nu pot nici să se împotrivescă, nici să evite

vibrațiile supărătoare. Pur și simplu, ar fi torturați printr-o astfel de boală, fără a putea să tragă concluzii de pe urma ei.

Din păcate, exact aceasta este nenorocirea de care au parte, din cauza legăturii apropiate dintre evoluția lor și civilizația umană din ultimele câteva milenii. Acest lucru ar fi tolerabil pentru ei, dacă noi, oamenii, am învăța cel puțin ceva constructiv despre consecințele faptului că nu știm să ne purtăm cu elementalii. Este dureros că nimic nu s-a învățat de aici, deoarece conștiința noastră modernă neagă cu vehemență existența regnului elemental. Prin urmare, nu înțelegem care sunt consecințele tragice ale agresivității omului asupra lumii elementale și nici nu avem șansa de a descoperi mai multe despre partea întunecată a naturii umane.

În aprilie 1993, mi s-a arătat unul dintre cele mai izbitoare exemple ale acestei tragedii, în timpul unui workshop despre vindecarea zonei din regiunea Wendland, de lângă Hanovra (vezi Capitolul 3). După ce grupul a lucrat asupra revitalizării unui punct energetic, de lângă cimitirul din orașul Wustrow, ne-am lăsat călăuziți de Klaus, un istoric din acea zonă. El ne-a sugerat să mergem la râul Jeetzel – care, cu câteva decenii în urmă, fusese transformat într-un canal îngust. Dar, înainte să mergem acolo, am vrut să aruncăm o privire asupra frumuseții deosebite, din acea regiune. O parte a albiei râului a fost păstrată ca rezervație naturală și, chiar dacă ea nu avea mai mult de două sute de metri, Klaus a sperat să ne facem o idee despre starea originală a râului care modela, cândva, regiunea Wendland.

Pe măsură ce ne-am apropiat de acea secțiune a râului, percepțiile lăuntrice mi-au fost trezite: puteam vedea o mulțime de elementalii de apă. Erau nixe care se înghesuiau toate în această parte a râului. Dar nu am putut percepe nicio nixă în zona mai vastă, unde albia râului fusese îngustată. Era evident pentru mine că acea secțiune nu se putea afla într-o stare de sănătate, mai ales pentru că grupul dens de nixe era învăluit într-o culoare gri-roșiatică.

Pentru a înțelege mai bine situația, vreau să vă amintesc despre „cordonul ombilical” prin care fiecare elemental este legat, în mod inexorabil, de obiectul sarcinii sale, până când și-o îndeplinește. Prin urmare, este datoria fiecărei nixe individuale să-i furnizeze energia vitală a apei, mediului înconjurător. Așa cum am arătat în exemplul meu, cu dansul nixelor de pe insula Srakane, nixele împrăștie energia apei, pe o distanță de circa patru metri și se întorc mereu, dansând, la rezervorul viu, plin de forță de apă, pentru a căpăta noi energii pentru munca lor. Prin intermediul dansului lor ritmic, undele de vitalitate ale apei se răspândesc în mediul înconjurător, într-o proporție mai mare decât ar fi fost posibil, dacă nixele ar fi limitate doar la ceea ce pot atinge.

Un alt lucru referitor la nixe este că ele nu-și pot fixa „cordonul ombilical” direct pe suprafața apei, din cauza caracterului fluid al acesteia. Pentru a-și putea atașa punctul de concentrare, de regiunea în care lucrează, ele trebuie să-și ancoreze conștiința, sau cordonul ombilical, de malurile solide ale râurilor.¹ Și chiar dacă țărnul râului trece prin niște transformări permanente, caracterul fluid al ființelor de apă le permite să se adapteze la schimbări. Dar dacă oamenii remodelează o întreagă regiune, în doar câteva zile – transformând un râu șerpuitor, într-un canal drept – punctele de contact pentru ființele de apă se pierd în mod iremediabil. Nixele nu se pot orienta spre aceste forme nenaturale, pentru care nu există model în conștiința inteligențelor conducătoare, din acea zonă și sunt dezorientate complet. Dar asta nu înseamnă că își încheie în mod automat sarcinile; prin misiunea lor, ele sunt legate de vitalitatea râului și de mediul înconjurător. Aceasta era adevărata cauză a situației tragice în care le-am găsit pe nixele din secțiunea veche a râului Jeetzel.

¹ Acest lucru poate explica de ce nixele (sirenele) din basme și legende pot fi văzute adeseori că stau așezate pe o piatră de deasupra apei, sau de pe malul râului.

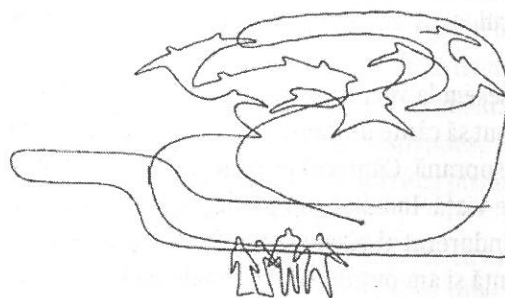
zel. Ele se mai simțeau legate de sarcina lor, însă nu o puteau îndeplini, deoarece punctele de contact de care au nevoie pentru lucrarea lor lipseau și, din acest motiv, nu puteau trăi experiența fericirii și bucuriei. Din nefericire, ființa lor era divizată între sarcina pe care o aveau și imposibilitatea de a o îndeplini. Din cauza acestei suferințe, se cufundă în vibrații tot mai întunecate. Acest lucru explică de ce am văzut culoarea gri-roșiatică deasupra grupului de nixe de la râul Jeetzel.

Între timp, ajunsesem la vechea secțiune a râului, iar câteva femei din grup au început să cânte un cântec tradițional german, cu vocile lor cristaline de soprană. Cântecul povestește despre frumusețea unui izvor plin de viață. Imediat, am putut percepe, în interiorul meu, cum grupul îndurerat al nixelor a reacționat la cântec, cu un sentiment de speranță și am putut vedea formele incipiente ale unui proces de vindecare. După primul vers, cântecul a părut că se încheie, însă le-am făcut semn femeilor să continue, vizualizând în același timp o culoare violetă în jurul secțiunii râului. Am menționat și înainte că vibrația violetă este foarte utilă în susținerea unui proces de transformare, ca cel inițiat de cântec.

Grupul a repetat cântecul, laudând puritatea apei și impregnând un tipar energetic pozitiv, plin de speranță, în atmosfera întunecată pe care am perceput-o în jurul nixelor. În interiorul meu, am putut vedea cum sprijinul oferit de vibrațiile violete s-a transformat într-un proces de vindecare al atmosferei. Nuanțele greoaie, întunecate, în care au fost cufundate ființele de apă, au devenit tot mai luminoase și mai curate, până când s-au transformat într-o culoare alb-trandafir.

Cu toate acestea, nu trebuie să credem că lucrarea noastră improvizată de vindecare a fost suficientă pentru nefericirile nixe de pe Jeetzel. Tot ce am putut face a fost să le alinăm o parte din suferință și să aducem o urmă de speranță pentru unele schimbări ce aveau să se producă în viitor. Nu ne ocupaserăm încă de unii dintre

cei mai importanți pași: restabilirea cursului natural al râului, re-crearea malurilor naturale ale râului și, în final, re-localizarea conștientă a nixelor, de-a lungul malului apei. Aceasta este o sarcină enormă pentru viitor, mai ales dacă ne gândim la numărul mare de râuri care au fost distruse.

O întâlnire revelatoare între două lumi, la o veche secțiune a râului Jeetzel, din Wendland.

Un caz cu totul diferit s-a petrecut lângă Dürnhof, în Waldviertel (Austria), unde am lucrat împreună cu fiica mea, Ajra, și un grup de oameni, timp de doi ani la rând. Dürnhof a fost menționat pentru prima dată în documente în anul 1219, ca „gospodărie”² a Ordinului călugărilor cistercieni din Zwettl. Era o fermă consacrată, care avea o capelă cu două etaje, iar în mijloc se găsea o fântână sfântă. Aveam impresia că întreaga fermă fusese construită pe un locaș sfânt pre-creștin, probabil celtic.

Locul are un trecut sacru și era extrem de dureros că istoria sa a continuat în timpul regimului nazist al lui Adolf Hitler. El a decis să includă Dürnhoful într-o zonă de instrucție militară, ce acoperea 160 de kilometri pătrați, inclusiv suprafața altor câteva orașe și sate. Șapte mii de oameni au fost alungați din case, din cauza acestei extinderi. Dürnhof a suferit, în mod special, din cauza

² denumire dată comunităților agricole independente din punct de vedere economic, ale călugărilor din ordinul cistercian.

faptului că lângă el au fost construite barăci pentru cazarea soldaților, unde erau instruiți pentru luptele de pe frontul rusesc. Iar ca suferința acestui loc să continue, la sfârșitul războiului, URSS-ul a construit aici lagăre de concentrare pentru prizonierii de război.

În prezent, natura a acoperit fundațiile barăcilor cu o asemenea varietate de plante, încât oamenii s-au gândit să deschidă în această regiune un parc rural pentru public. Armata federală austriacă încă folosește zona de instrucție militară din jurul regiunii Allensteig. Armata a aprobat acest plan, iar pământul din jurul Dürnhofului a fost eliberat pentru proiect.³

Mai târziu, șeful proiectului m-a invitat să particip la înființarea parcului rural, sugerând că, având în vedere istoria sa, locul avea nevoie să fie curățat, vindecat și armonizat de urgență. Mi-e aproape imposibil să enumăr numeroasele sarcini ce ne așteptau la primul workshop de vindecare a Pământului, din vara anului 1992. Abia în al doilea an, în timpul celui de-al doilea workshop, ne-am putut ocupa de problemele legate de elementalii locali. La un moment dat, am descoperit lângă locul unde au existat fostele barăci, un număr mare de așa-numite „suflete pierdute”. Mai târziu, acest lucru ne-a ajutat să percepem un număr de zâne de locație, derutate și întunecate. Acestea se retrăseseră în cel mai îndepărtat colț al sălbătăciei, unde nu fuseseră observate de nimeni, deși impregnau totul în jur, cu emanațiile lor dezagreabile.

Termenul de „suflet pierdut” implică faptul că sufletul fiecărui om, sau realitatea supremă, care există dincolo de limitele nașterii și morții, nu se poate întoarce în tărâmul său superior de existență dacă ființa umană a murit în agonie sau în condiții înfricoșătoare. În asemenea cazuri, sufletul rămâne blocat în structura

³Parcul Dürnhof și cele două capele ale sale au fost restaurate, la mijlocul anilor '70, și convertite într-un muzeu de medicină și de meteorologie.

energetică a locului unde a murit persoana respectivă; rămâne înlăntuit de materie – și, astfel, deteriorează și devitalizează locul.

Christopher Tragus, Îngerul Maestru al fiicei mele, Ajra, pe care l-am rugat să ne explice acest fenomen, ne-a luat prin surprindere, în momentul în care ne-a oferit o altă explicație. Potrivit lui Christopher, sufletul este ancorat într-o dimensiune superioară și, în clipa morții, nu poate rămâne legat de lumea fizică, indiferent care ar fi circumstanțele. După moarte, acesta își găsește cu perseverență calea spre libertatea spirituală. Pentru a înțelege fenomenul, el ne-a sugerat să ne gândim la „deșeu emoțional” al unei persoane. Se referea la acel strat din câmpul energetic emoțional al unei persoane care, în momente de mare suferință, agonie sau când au loc alte mari șocuri, se desprinde la nivel subconștient și este dat la o parte. Acest strat este proiectat apoi în materialul energetic al spațiului din jur. În cazul morților tragice, de cele mai multe ori aceste urme astrale sunt „însuflețite” de către elementul personal al persoanei decedate, care rămâne în planul fizic. Unii clarvăzători văd corpul persoanei și, în acest fel, îl confundă foarte ușor cu sufletul.⁴ În următorul paragraf, citez mesajul pe care i l-a dictat Îngerul Ajrei, pe data de 17 iulie 1994, la Durnhof:

„Situația pe care o analizați se prezintă în felul următor: aici, în acest punct focal de transformare,⁵ un număr mare de soldați au fost aduși laolaltă.

⁴Această explicație nu reduce din importanța lucrării pe care o fac oamenii care sunt conștienți de problemele existente într-un loc, fie că e vorba de „suflete captive”, fie de un „deșeu emoțional”. Ei lucrează cu multe metode, pentru a salva și curăța târâmurile invizibile, unde se acumulează aceste reziduuri. Îngerul Maestru vrea doar să corecteze și să clarifice conceptele legate de natura fenomenului cu care au de-a face.

⁵Pentru templul natural care se află în centrul mănăstirii din Zwettl, Durnhof reprezintă punctul focal de transformare, ceea ce înseamnă că este lăcașul Zeiței Negre, care e responsabilă de faza de descompunere și moarte și care, în cadrul ciclului de viață, duce la faza de renaștere.

Pe lângă panica provocată de circumstanțele exterioare ale războiului, vibrația de transformare, a locului în sine, le-a provocat soldaților multă frică – pe care o putem numi, în general, frica de moarte. Acești oameni s-au aflat sub o uriașă presiune fizică și psihică, pe lângă tensiunile provocate de propriile percepții mentale, confuze. De aceea, urmele lor emoționale au rămas în acest spațiu. Însă nu trebuie să credeți că, prin detașarea de deșeu lor emoțional, ei au fost eliberați de sentimentele lor negative. Acest lucru ar fi prea simplu, pentru un suflet care trece prin astfel de situații, pentru a-și învăța lecțiile. În realitate, prin îndepărtarea acestui deșeu emoțional, ființele elementale de acolo au fost otrăvite și au devenit negative, au fost „vrăjite”. După ce soldații au plecat, elementalii au rămas în această stare dezolantă. Dați-mi voie să vă explic cum pot fi vrăjite ființele elementale.

Ființa umană este extrem de puternică, la nivel emoțional. Dacă vă gândiți că această conștiință astrală (emoțională) lucrează în colaborare cu elementul său personal, puteți înțelege cu ușurință cum ființa umană poate genera, într-o perioadă foarte scurtă de timp, un întreg ocean de tristețe, dintr-o singură picătură de nefericire. Atunci când oscilează între extremele intensității emoționale, începe să trimită un surplus de energie în mediul lor inconjurător – și, astfel, fără să-și dea seama, își imprimă în acel loc, starea emoțională. Acest lucru stimulează un proces de negativitate lăuntrică dureroasă, în elementalii afectați – care, la rândul său, are repercusiuni neplăcute asupra nivelului emoțional al oamenilor. Voi ați perceput deșeu emoțional, dar în realitate este vorba de ființele emoționale care se ocupă de proiecțiile astrale ale oamenilor și care nu au putut să se elibereze de influența umană negativă. V-au cerut ajutorul, iar eu vă pot asigura că au mare nevoie de el. Cu timpul, elementalii se purifică. Din temelii barărilor au crescut copaci, arbuști și buruieni, iar cimentul a fost acoperit de mușchi. Prin procesul de creștere, elementalii au putut curăța o bună parte din deșeurile acumulate.

Faunii și piticii s-au eliberat de acele efecte, însă zânele – îngerii elementali care veghează locul – nu sunt încă libere.”

Înainte de ne apuca de procedurile de vindecare propuse, am vizualizat că ne-am îmbrăcat cu o pelerină de protecție, din lumină albă, apoi am mers într-un loc unde emanațiile zânelor înnegrite puteau fi simțite cel mai puternic, atât prin metode radieste-zice, cât și la nivel de senzație. Grupul s-a așezat în cercuri concentrice și a început să intoneze sunete care sunau ca un cântec tradițional de înmormântare. Încercam cu toții să simțim durerea care se acumulase în regiunea din jur și să o îndepărtăm cu ajutorul plânsetelor și lamentărilor. Pentru cel care ar fi ascultat din afară, aceasta ar fi fost doar o experiență muzicală plăcută!

După o vreme, prin eforturile fiecărui participant, disonanțele cântecului au fost transformate în consonanțe. Acest efort comun a pus în mișcare un proces migălos de transformare, în care vibrațiile întunecate și distorsionate sunt extrase din textura energetică a locului și, treptat, sunt recombinate, pentru a forma din nou tiparul vibrațional inițial. Experiențele relatate de cei care au participat la procesul de transformare arată că aceste schimbări nu au avut loc doar în mintea noastră, ci că s-au petrecut în realitate.

Un proces de vindecare similar a avut loc, pe neașteptate, o lună mai târziu. A fost, din nou, un caz de salvare a elementalilor din „deșeu emoțional” al oamenilor – însă, de această dată, a avut loc pe mica insulă croată Sakrane, de pe coasta Istriei. Am menționat-o de mai multe ori, în legătură cu zona templului natural de pe Dealul Venus.

Cu mulți ani în urmă, am vizitat insula Srakane, pentru a petrece câteva zile de odihnă, alături de familia mea și câțiva prieteni. Abia ajunseseam pe insulă, când am avut unul dintre cele mai profunde și mai dureroase șocuri: în timpul iernii, un grădinar zelos a tăiat atât de mult coroanele a trei măslini, încât abia ar mai fi putut să producă alte crenguțe în primăvară. În anii precedenți, am stat la

umbra lor și mi-am scris cărțile. Am văzut cum copacii schilodiți erau înconjurați de o radiație roșie amenințătoare, lucru care m-a făcut să bănuiesc că situația s-a produs dintr-un motiv mai profund. Până acum, acea energie zăcuse inactivă în subconștientul aceluia loc, iar prin acest abuz asupra copacilor, ieșise la suprafață.

Suspiciunile mele legate de cauza de bază au fost întărite, în momentul în care am mers să meditez pe Dealul Venus, deasupra bisericii din sat și am descoperit că locul fusese separat de sursa sa cosmică. Când am pătruns mai adânc, pentru a găsi motivul acestor tulburări puternice, am auzit pe cineva care a strigat ceva de trei ori, cu o voce subțire și foarte înaltă. Dat fiind că auzisem acest sunet la nivel fizic, am crezut inițial că era produs de vreo pasăre. Când l-am auzit a doua oară, mi-am dat seama că aparținea unui câine tânăr – deși pe acea insulă nu existau câini. Abia după ce l-am auzit pentru a treia oară, am putut răspunde prin intermediul simțurilor lăuntrice și am văzut un pitic cu urechi uriașe, ca de șoarece. Elementalul era micuț, cât pumnul unui om.

Este ceva foarte rar ca un elemental să-și facă apariția în lumea fizică. Îmi era clar că piticul avea un mesaj pentru mine, pe care eu nu-l puteam încă înțelege. Pentru că a trebuit să iau în serios întâlnirea noastră, l-am rugat pe micuțul mesager să-mi arate unde era intrarea ce ducea în lumea subterană a piticilor. Acesta m-a condus la poalele dealului, la o deschizătură în stâncă. Ca de obicei, am pătruns în stâncă, la nivel mental, până în lumea subterană, unde am primit un alt șoc: am descoperit că acolo unde ar fi trebuit să găsesc regnul piticilor, domnea un haos teribil! Era evident că locuitorii aceluia loc dispăruseră, dintr-un motiv pe care nu îl cunoșteam încă. Acest lucru este menționat adeseori în poveștile din popor, atunci când locurile și ustensilele piticilor au fost distruse, în mod intenționat, de către oameni.

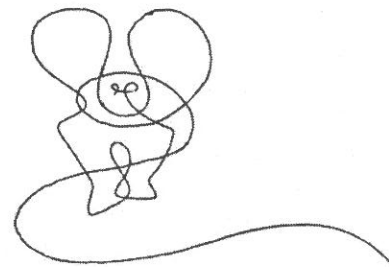
Cele trei semne care îmi fuseseră dezvăluite până atunci m-au făcut să o întreb pe fiica mea cea mică, Ana, dacă îl putea ruga:

pe Devos, Îngerul Vindecării Pământului, să ne explice de ce s-au întâmplat aceste lucruri devastatoare. Răspunsul lui a fost că în jurul insulei a existat un cerc format din forțe întunecate și haotice. Acest lucru s-a întâmplat din cauza unui traume suferite de locuitorii insulei, în timpul guvernării iugoslave comuniste, după cel de-al Doilea Război Mondial. În regiunea Istriei, s-a aplicat o exterminare etnică necruțătoare, timp în care mii de istrieni și dalmati au reușit să scape de persecuție, fugind în Italia. Aceasta a fost soarta a peste nouăzeci de procente din populația insulei Srakane.

Conform celor comunicate de Înger, sentimentele de tristețe și de mânie ale acestor oameni nevinovați sunt păstrate ca o forță întunecată la nivel emoțional, care rămâne plutind deasupra insulei, deoarece oamenii au fost nevoiți să-și părăsească gospodăriile și să o pornească spre necunoscut, în niște bărci mici și nesigure. Această energie reușise ca, treptat, să atragă structurile energetice originale ale insulei în întunericul ei, creând haos. Forța acelui loc fusese și așa fragilă, întrucât locuitorii insulei stâncoase au avut dintotdeauna o existență grea, iar rețeaua energetică fusese deja distrusă în anumite locuri, din cauza izbucnirilor sentimentelor de suferință și de ură. În cele din urmă, agresivitatea sistemului comunist a înrăutățit situația, până când structurile delicate de energie au fost distruse. Înainte să se urce în bărcile lor, refugiații și-au blestemat propria insulă, ceea ce i-a făcut să-și poată părăsi casa mai ușor – un loc care, în ochii lor, și-a pierdut caracterul sacru.

Structurile energetice de acolo au fost întunecate prin aceste proiecții emoționale, creându-se un efect negativ involuntar asupra elementalilor acelui loc, întrucât au fost nevoiți să trăiască și să lucreze într-un mediu astral haotic. Elementalii au fost atrași, cu timpul, într-un chinuitor proces de transformare, în care au fost nevoiți să trăiască experiența întunericului, ca stare de fapt normală. Cu toate acestea, a spus Devos, venise vremea răsturnării acestei situații tragice, sosise vremea vindecării. Din păcate, singura

modalitate de a ne atrage atenția asupra acestui fapt a fost ca omul care a tăiat crengile măslinilor să fie inspirat să o facă într-un mod radical. Altfel, n-am fi luat situația în serios.⁶

Piticul care m-a însoțit în timpul aventurilor mele de pe Insula Srakane. El era întotdeauna legat prin cordonul său ombilical de „Julius”, piticul pe care eu îl numesc „bătrânul înțelept”.

Urmând instrucțiunile Îngerului Vindecării Pământului, grupul nostru a mers la un anumit punct de energie de pe insulă, pentru a începe un cântec de înmormântare, așa cum am făcut și la Dürnhof. După aceea, am făcut niște vizualizări într-un alt punct al insulei, saturându-l cu trei culori vindecătoare: violet, alb și roz. Prin această lucrare, speram că am încheiat procesul de vindecare.

A doua zi, dis de dimineață, am mers la intrarea în lumea subterană, ca să văd dacă lucrarea noastră de vindecare a avut efectele dorite asupra elementalilor. Mi-am dat seama, cu părere de rău, că piticii nu se întorseseră încă. Devos, Îngerul Vindecării Pământului, a spus: „Până și soarta ființelor elementale a fost prinsă în asprimea, separarea și întunericul acestui loc”.

M-am întors spre micul pitic care m-a însoțit în această lucrare, încă de când am răspuns chemării sale. L-am rugat să mă ducă la locul unde se afla obstacolul care a oprit procesul de vindecare să ajungă până la elementalii de pământ. El m-a dus pe o mică pantă de pe Dealul Venus, unde, sus în atmosferă, am putut percepe

⁶Puțin mai târziu, am vorbit cu faunii măslinilor, care și-au în-deplinit sarcina dificilă cu un optimism incredibil, și am aflat că nu erau câtuși de puțin îngrijorați de viitorul copacilor.

un grup de zâne de locație, care arătau ca un mănunchi de steaguri negre. Mi-am dat seama că, dacă doream să vindecăm insula, trebuia să ne ocupăm de toate tipurile de elementali.

Devos mi-a explicat:

„Face parte din destinul ființelor elementale, să ia parte la împietrirea, restricțiile și întunericul acestui loc. În general, ființele elementale există la nivel emoțional și, astfel, își atrag foarte ușor vibrațiile întunecate, cu care ajung să se identifice. În consecință, ele devin o parte din problema acestui loc. Structura lor este foarte subtilă și le permite să se identifice imediat cu schimbările de la nivelul emoțional-energetic al locului și să asimileze vibrațiile, fie că sunt pozitive, fie negative. Pe de altă parte, datorită naturii sensibile pe care o au elementalii, ei nu sunt greu de purificat de atașamentele și de identificările lor. Oamenii nu trebuie decât să aibă grijă să-și transforme propriile sentimente în unele pozitive. Elementalii pot să se adapteze rapid la vibrațiile emoționale pozitive și să respingă vechile energii negative.

Piticii sunt cele mai evaluate ființe elementale. Ei nu se lasă atât de ușor influențați de mediul din jur. Atunci când întâlnesc o undă de întuneric și frică, preferă să se retragă din calea ei, evitând distorsiunile tragice pe care, altfel, le-ar impune mediul asupra lor. Pentru a nu lua parte la soarta nefericită a insulei, ei au părăsit-o și așteaptă, în straturile mai adânci ale Pământului, momentul în care se vor putea întoarce acasă, fără să pățească ceva rău. În aceste straturi adânci, sunt protejați de pericole, chiar și de cel prezentat de alți elementali, care au atras spre ei întunericul și conduc spațiul insulei, în calitate de ființe „întunecate”. Dacă voi, oamenii, ați cânta cu iubire, blândețe și căldură, în numele acestor ființe, ele ar putea să-și transforme imediat natura și comportamentul negativ și s-ar întoarce la esența

lor, ca elementali pozitivi. Dar tocmai din cauza acestei sensibilități mari pe care o au, o pot apuca pe căi greșite.”

Întrucât eram musafiri pe această insulă, am urmat cu plăcere sugestia Îngerului. În prima etapă a procesului de vindecare, am încercat să descopăr și să localizez cu precizie elementalii întunecați. Doar în acest fel puteam schița o formă adecvată de ritual de vindecare, croit după fiecare ființă și grup în parte și să mă decid care ar fi fost locul potrivit în care să-l fac. Instrumentele noastre de lucru erau cântatul armonic, forme de dans și vizualizarea culorilor vindecătoare.

Am menționat și înainte că lucrarea noastră de eliberare a început prin concentrarea asupra zânelor de locație întunecate. Apoi, am continuat cu lucrarea asupra locuitorilor din templul natural de pe Dealul Venus: o zână a pădurii, un grup de nixe și, în final, spiritele de foc. Pentru a identifica și recunoaște sarcinile care mă așteptau, am primit sfaturi din partea unui bătrân înțelept, din neamul piticilor. Piticul „meu” mi s-a prezentat în a treia zi a vizitei noastre de pe insulă. L-am menționat deja, când am prezentat denumirile corecte ale elementalilor superiori și l-am numit „Julius”. Am avut surpriza să descopăr că era foarte luminos și pur, chiar dacă stătea în mijlocul tuturor ființelor întunecate, de pe versantele Dealului Venus. În ultimii ani, împreună cu familia mea, am folosit acest loc de multe ori pentru a medita, datorită vibrațiilor unice pe care le posedă – fără a le cunoaște sursa.

Din curiozitate, l-am întrebat mai întâi cum se făcea că el nu emigrase ca ceilalți pitici și nu fusese nici otrăvit de forțele întunecate, ca restul elementalilor de pe Dealul Venus. În loc să-mi răspundă, mi-a zâmbit poznaș, iar apoi mi-a atras atenția asupra unui tub de lumină, care cobora exact deasupra băncii pe care ședea el. Aceasta era prezența Zeiței Fecioară, al cărei punct de concentrare era situat în acest loc din templul natural de pe Srakane. Pentru o

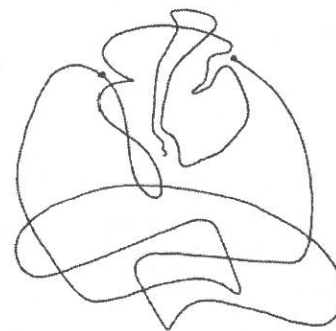
clipă, am văzut o imagine cu Julius și Zeița; el stătea în siguranță, sub faldurile fustei ei care se revărsau pe jos.

În acest loc lipsit de pericole, bătrânul înțelept a putut să rămână „limpede la cap”, în pofida tensiunii impuse de forțele haotice și ființele din jurul lui – și așteptase și căutase o ocazie de a salva locul. Dat fiind că familia mea se ocupă de vindecarea Pământului, oare el fusese cel care se asigurase că ne vom alege, cu mulți ani în urmă, acest loc îndepărtat, pentru a ne petrece vacanțele? Atunci când a venit momentul potrivit, mi-a spus Julius, el a materializat din sinea sa micuțul pitic, pentru a mă putea contacta. În tot acest timp, Julius a rămas atașat de acest pitic, printr-un cordon ombilical subțire, care l-a ajutat pe micuț să nu se dezorienteze printre forțele întunecate ale aceluia loc. Practic, a fost nevoit să traverseze întreaga insulă, pentru a-și îndeplini misiunea.

În ultima zi a vacanței noastre, când mi-am luat la revedere de la Julius, l-am întrebat ce se va întâmpla cu piticul „meu”. Ca și când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, el l-a reintegrat în ființa sa plennară, ca și cum ar fi făcut parte din bătrânul înțelept și fusese materializat doar pentru scurtă vreme în exterior. Eu am avut impresia că, pur și simplu, l-a înghițit și, văzând acest lucru, o parte din mine a început să se întristeze. Însă mi-am amintit la vreme, că luam parte la niște evenimente dintr-o altă lume, unde regulile oamenilor nu se aplică. Piticii s-au întors la casele lor. Cu toate acestea, nu am putut obține de la ei nicio informație pentru această carte, deoarece erau mult prea ocupați cu rearanjarea fostelor locuințe.

Aș vrea acum să descriu un proces de vindecare cu un caracter total diferit, legat de problemele „eului elemental” – elementul personal al omului. Voi ilustra acest gen de problemă, printr-un exemplu din propria mea experiență. Afecțiunile despre care voi vorbi sunt cele întâlnite în momentul în care ne confruntăm cu „eul nostru elemental”, cu care noi, oamenii, trebuie să ne întâlnim. Însă trebuie să vă avertizez că nu este indicat să conside-

rați exemplul meu ca fiind unicul drum care duce la înțelegerea cauzei unor astfel de dizarmonii. Aceste cazuri sunt întotdeauna niște chestiuni foarte personale și, pentru fiecare persoană în parte, reprezintă un dar pentru propriul proces de învățare.

Julius, bătrânul înțelept pe care l-am consultat pe Insula Srakane.

Procesul meu a început cu niște mâncărimi de piele, a căror cauză nu o înțelegeam. Timp de o săptămână, le-am simțit pe toată suprafața șoldurilor. Îmi dădeam seama doar că era un mesaj din partea „eului elemental”, întrucât am remarcat că mâncărimea afecta exact acele părți ale corpului care sunt cel mai puternic energizate de prezența elementalului personal. După această observație, în timpul nopții, am avut un vis foarte lucid, pe care i l-am dezvăluit bătrânului înțelept din pădurea noastră, pentru a mă asigura că nu proiectam idei greșite asupra lui.

În vis, am fost întâmpinat de administratorul proprietății mele, care era însoțit de numeroșii săi copii. În el l-am recunoscut pe elementalul meu personal, care se ocupă de toate nivelurile corpului meu, cu ajutorul aspectelor sale subsidiare. Era ceva nou pentru mine, să mă gândesc că „eul elemental” era împărțit în aspecte specializate – și că acele aspecte erau responsabile de manifestarea experiențelor pentru sufletul omenesc, în toate aspectele încărnării noastre.

În visul meu, unul dintre cele mai mărunte aspecte ale „eului elemental” a devenit relevant. Fusesem deconectat de la activitatea mea din acest plan și duceam o viață de umbră, în colțurile

cele mai îndepărtate ale subconștientului meu. Simțeam că eram responsabil pentru acest aspect reprimat și am intrat în meditație, pentru a-l conștientiza și pentru a-l recunoaște. A fost extrem de neplăcut să-l văd cum a ieșit la suprafață. Arăta ca o reptilă uscată, însă îmi transmitea starea că putea fi readus la viață. Deși mă înfricoșa, i-am permis acestei ființe să-mi pătrundă în inimă, unde am învăluit-o în căldura iubirii mele. Apoi, am mers din nou la bătrânul înțelept, pentru a-i cere sfatul în privința modului în care puteam reintegra această ființă exilată în „eul meu elemental”. Răspunsul său a venit sub forma unui sentiment, pe care l-am interpretat ca un mesaj că această ființă aparținea trecutului meu. Într-o viață anterioară, obligasem un elemental să modifice anumite circumstanțe așa cum doream eu – ceea ce contravenea misiunii sale de a potența viața. Astfel, în momentul în care m-am confruntat ulterior cu lumea elementală, am simțit din plin sentimentul de vinovăție. Această vinovăție avea să mă însoțească sub forma unei părți ascunse și tulburate a „eului meu elemental”, până când eram pregătit să o recunosc și să o vindec.

Acum eram pregătit să o recunosc – însă, cum aș fi putut să o vindec? Bătrânul înțelept mi-a amintit de pașii pe care fiica mea, Ajra, i-a creat pentru vindecarea „blocajelor active” din interiorul ființei umane. Mai întâi, elementalul trebuie învăluit în iubirea noastră, apoi să-i cerem să-și mute punctul de concentrare într-o piatră, pe care să o ducem la faună cu experiență al unui arbore bătrân. Trebuie să-i cerem să preia elementalul și să-l călăuzească, printr-un proces de învățare și transformare. Apoi, acesta este liber să revină la adevărata sa formă și să preia o sarcină adecvată, pe care să o îndeplinească în lumea naturală.

În cazul meu, mi-am dus elementalul la însuși bătrânul înțelept și am început procedura de transferare a punctului de concentrare din corpul meu, într-un cristal. După aceea, am pus cristalul lângă piatra pe care stă nevăzut, bătrânul înțelept. În timpul acestui

proces, am putut observa cum elementalul în formă de reptilă s-a schimbat la contactul cu energia din propria sa lume, care era concentrată în personajul bătrânului înțelept. Înainte să fie absorbit în întregul lumii elementale, mi s-a arătat că e curat și fericit, ca un copil cu un cap mare și un trupșor alb.

Mai târziu, am avut un caz similar cu un elemental parțial, care aparținea unei alte persoane. Fără să-mi dau seama, se integrase în propria mea ființă elementală, unde deranja armonia dintre „eul elemental” și corpul meu. Aceste tulburări luau forma unor simptome recurente de boală. Dacă devenim dependenți de altcineva, manifestând sentimente de devoțiune și venerație la nivel emoțional, vom atrage spre noi o parte din „eul elemental” al acelei persoane. Acest elemental „străin” poate deveni atât de puternic, încât poate otrăvi, prin influența sa, „eul elemental” al primitorului – rezultatul fiind acela că activitățile sale vor fi îndrumate într-o direcție nedorită. Oamenii afectați de această situație își pot schimba aspectul fizic și modul în care își exprimă sentimentele. Adeseori, poate fi percepută influența altei persoane în trăsăturile de pe chipul său. Și eu am avut o experiență asemănătoare, la începutul anilor '70, când am început să-l urmez pe unul dintre cei mai mari guru de pe atunci. Mi-a luat mult timp să înțeleg că aș fi putut să ies de tot de sub influența sa, doar dacă puteam lucra în direcția vindecării și recuperării aspectului corespondent din propriul meu „eu elemental”.⁷

În timpul workshop-urilor din Dürnhof, de lângă Zwettl, am avut experiența unui alt tip de proces de vindecare, care s-a încheiat și el cu „reprofilarea” unui elemental înstrăinat. Am spus și înainte că se obișnuia ca mănăstirile să fie construite pe un fost locaș celtic

⁷După părerea mea, aceste chestiuni se aplică și în ceea ce privește dependențele psihice și fizice de substanțe precum tutunul, cofeina, alcoolul, drogurile etc., deoarece și aceste dependențe sunt „însuflețite” de elementalii de pământ.

sacru, cu o fântână sfântă în centru. Știm că vechile civilizații veneau atât nivelurile cosmic-spirituale, cât și pe cele pămâtesc-energetice și că încercau să mențină un echilibru și o legătură între acești doi poli ai realității. În schimb, succesorii lor creștini au pus accentul pe polarizare. În cazul Dürnhofului, a devenit limpede că liniile energetice „pământești” păreau a fi tăiate la câțiva metri sub poarta lăcașului sfânt. Acestea, pur și simplu, nu se mai continuau, și păreau a fi concentrate, în mod voit, pe o pantă din afara terenurilor mănăstirii. Acest loc este numit și în prezent „casa diavolului”. Este clar că unii călugări cunoșteau procedurile geomantice și alungaseră tiparele vibraționale nedorite, de pe teritoriul lor.⁸

Exista și o a doua sursă de vibrații pământești puternice, care avusese o soartă asemănătoare. Aceste vibrații ieșeau din pământ, sub forma fântânii sfinte. Din păcate, nu am putut afla cum fusese suprimată calitatea sufletesc-energetică a fântânii. În orice caz, fântâna nu mai este vizibilă. Poate fi percepută doar pe cale radiestezică, în spatele capelei. Astăzi, apa sfântă curge printr-o țevă în afara zidului ce înconjoară mănăstirea, ca și când ar fi fost apă reziduală.⁹ Așa cum am explicat mai devreme, grupul format în cadrul seminarului nostru a primit ajutor, în timpul lucrării de vindecare din Dürnhof, din partea Îngerului Maestru, Christopher Tragus, întrucât corespondenta sa, Ajra, a co-organizat seminarul. Într-unul dintre mesajele lui legate de sarcinile noastre a menționat că lângă fântână exista o ființă care nu-și avea locul acolo. Imediat am ascultat cu mai multă atenție, deoarece mă pre-

⁸Pe parcursul acestui proiect de vindecare a Pământului, am lucrat alături de un grup și pentru a vindeca această separare dăunătoare de energii. Totodată, am ridicat o piatră de litopunctură pe punctul de energie din fața vechii porți a „gospodăriei”.

⁹Pentru deschiderea oficială a parcului rural, au fost amplasate pietre în jurul acestei guri de scurgere, care acum este venerată ca fântână sfântă.

ocupa motivul pentru care a dispărut fântâna. Prin urmare, le-am sugerat celor din grup să ne răspândim și fiecare să-și urmeze intuiția proprie, pentru a afla câte ceva despre problema fântânii.

Pentru o vreme, nici eu nu am știut în ce direcție să o pornesc. Apoi, am avut impulsul straniu de a merge în apropierea pădurii, de a mă așeza într-o groapă în formă de mormânt și de a exprima, prin vaiete și bocete, sentimentele pe care le-am trăit la fântână. Nu a durat mult, până ce am perceput în jurul meu un grup de pitici, care s-au apropiat de mine cu multă compasiune. Chiar dacă nu făceam decât să joc un rol, compasiunea lor mă alina și am întrebat dacă unul dintre ei ar fi fost dispus să mă ajute să-l găsesc pe intrusul din regiunea fântânii. Un pitic care stătea așezat pe un con de pin a acceptat să mă ajute. L-am rugat să-și transfere punctul de concentrare în con, pe care l-am luat de jos și l-am ținut în mână dreaptă, în timp ce eram ghidat prin mișcările transmise în mâna stângă.

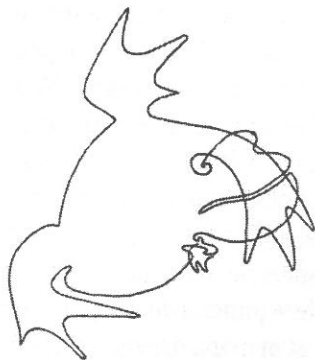
Am mers într-un cerc larg, până am ajuns în locul unde apăruse, inițial, fântâna. Cam la o distanță de cinci pași de la acest loc, am simțit că sunt tras de mâna în care țineam conul și m-am oprit. A durat ceva până am înțeles că ghidul meu se temea că vibrațiile întunecate aveau să-i facă rău. A preferat să mă aștepte la distanță, astfel încât am făcut ultimii pași, de unul singur.

Când am ajuns la fântâna propriu-zisă, aproape că era să leșin la vederea unei creaturi oribile, care semăna cu o broască uriașă. Era interesant că și alți participanți au avut astfel de experiențe înfricoșătoare în alte locuri, ca și când monstrul s-ar fi materializat peste tot, la nivelurile emoționale ale aceluia loc.

Pentru a începe procesul de vindecare, am sugerat ca grupul să se împrăstie pe toată suprafața terenului, în toate locurile unde se făceau simțite acele vibrații înspăimântătoare. Odată ajunsă în acel loc, fiecare persoană trebuia să facă un ritual de vindecare ales de ea.

M-am dus înapoi la micuțul meu prieten care m-a așteptat răbdător și m-am așezat lângă el, ca să privesc ce efecte aveau efor-

turile comune ale celor din grup. Am putut să văd că norul de energie care ni se arătase sub forma unui monstru cu aspect de broască, începea să dispară. La un moment dat, piticul „meu” mi-a făcut semn că acum ne puteam apropia în siguranță de acea creatură.

Piticul fântânii care s-a transformat
într-o creatură asemenea
unei broaște uriașe.

Când am ajuns în fața ei, mi-am dat seama că nu mai avea acele dimensiuni uriașe. Vedeam o creatură micuță, de-o palmă, îmbrăcată într-un veșmânt strâmt, de un roșu aprins, care îi contura musculatura corpului, iar pe chip purta o mască neagră – era, pur și simplu, un pitic demonizat. Fusesse întemnițat în nefericirea sa și terorizase întreaga regiune, preluând formele unor personaje demonice. Stând unul în fața celuilalt, am primit o imagine lăuntrică foarte emoționantă. Piticul „meu” s-a apropiat de fratele său înstrăinat și am înțeles, pe cale intuitivă, că îl invita pe fostul „monstru” să se alăture comunității de pitici din care făcea parte, pentru a-și găsi printre ei un rol creator. Pentru o clipă, a oscilat între plăcerea pe care o găsea în putere și dezechilibru (căpătase această putere, în momentul în care caracterul sacru al fântânii fusese profanat) și această ofertă nouă, de a fi integrat într-o familie de pitici. Și așa fântâna „lui”¹⁰ dispă-

¹⁰La toate fântânile am întâlnit un pitic care era „piticul fântânii”. Acest lucru este explicat de faptul că izvorul iese la suprafață din adâncurile Pământului, din regiuni care sunt protejate de elementalii de pământ.

ruse, cu mult timp în urmă... Într-un final, el a acceptat propunerea. I-am dus pe cei doi frați reuniți în locul din pădure unde începuse întreaga poveste.

În cazul în care voi, cititorii, aveți impresia că ceea ce povestesc aici se apropie mai mult de domeniul fanteziei, aș dori să vă gândiți că aceasta este *doar o singură formă posibilă*, în care ar putea fi exprimate aceste întâmplări subtile, de la nivelul emoțional al unui loc – inclusiv al tuturor ființelor implicate.

Aș vrea să-mi închei ciclul de povestiri, cu o relatare despre procesele de vindecare pe care le-am experimentat, exact la un an după prima vizită fatidică la Cercurile de Pietre din Beaghmore, din Irlanda de Nord, când a fost primul contact pe care l-am avut cu lumea ființelor elementale. Așa cum am scris în primul capitol al acestei cărți, între anii 1991 și 1992, cu ajutorul soției mele și al celor două fiice ale noastre, lucram la un proiect de litopunctură, de ambele părți ale graniței dintre Republica Irlanda și Irlanda de Nord. Am fost în mod special atent la regiunile din jurul orașului Derry, deoarece fusese construit pe o fostă insulă de pe râul Foyle. Pentru celți, acesta era unul dintre locurile cele mai sfinte din Irlanda. Lucrând împreună cu consiliul primăriei din Derry, am creat un sistem unic de litopunctură, care a presupus amplasarea unor plăci de bronz inscripționate cu cosmograme, în anumite locuri energetice de pe această fostă insulă sfântă.

Am avut ocazia să iau legătura cu o piatră foarte deosebită – Piatra Ballaun. Până în 1898, fusese situată pe locul celor Trei Fântâni Sfinte, a căror sursă se afla la poalele dealului pe care fusese construit orașul. Din păcate, fântânile nu mai pot fi văzute astăzi, deoarece apa intră prin niște conducte, direct în sistemul de canalizare. Înainte să se întâmple acest lucru, Piatra Ballaun a fost mutată în afara Bisericii Long Tower și transformată într-un relief ce ilustrează Patimile lui Christos. O legendă ne spune că Sfântul Columba a ridicat o mânăs-

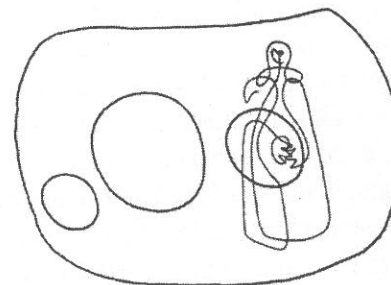
tire pe insula Derry, în anul 546, și că i-a arătat un mare respect pietrei, considerând-o a fi un simbol al Sfintei Treimi.¹¹

Piatra Ballaun are trei indentații circulare, de diferite adâncimi: există o adâncitură foarte fină pe partea stângă a sa, în centru se găsește cea mai adâncă dintre ele, iar în dreapta se află o a treia, care seamănă cu cea din stânga. Îngerul Maestru, Christopher Tragus, spune că piatra a fost sculptată astfel, în cultura neolitică a poporului Tuatha de Danann și că a fost ridicată ca parte din formațiunea de pietre megalitice, de pe locul celor Trei Fântâni Sfinte. Întregul loc sacru a fost format din alte trei pietre verticale (câte una pentru fiecare aspect al Zeiței), din care făcea parte și Piatra Ballaun și o altă piatră orizontală, cu două urme de picioare. Locul era folosit pentru inițieri: neofii își așezau picioarele în cele două urme de pe piatra plată, între cei trei piloni ai Zeiței și atingeau cele trei adâncituri de pe Piatra Ballaun, cu cele trei degete mijlocii de la mână. Fluxul de energie din piatră era aranjat în așa fel, încât atunci când cei care doreau să se inițieze atingeau Piatra Ballaun, aveau în mod instantaneu experiența că fac parte din întregul cosmos.

Între timp, cei trei piloni ai Zeiței au dispărut, locul celor Trei Fântâni Sfinte a fost deconsacrat și doar Piatra Ballaun a supraviețuit ca martor al caracterului sfânt al acelui loc, grație intervenției Sf. Columba, chiar dacă piatra a fost mutată. Nu e nevoie să subliniez faptul că acest singur martor al trecutului are o însemnătate enormă pentru mine. De fiecare dată când vizitez orașul Derry pentru a-mi continua lucrarea de vindecare, pașii mă poartă mai întâi la Piatra Ballaun, pentru a mă conecta launtric la caracterul sacru al acelui loc, care, pentru majoritatea oamenilor, nu mai este perceptibil la nivel conștient. Am făcut același lucru, pe data de 9 septembrie 1993, când m-am întors pentru a ține un seminar, după o absență de un an.

¹¹Sf. Columba a fost un preot-druid celt, care i-a convertit pe irlandezi la creștinism. De aceea cunoștea scopul ascuns al Pietrei Ballaun.

Stând tăcut în fața pietrei cu formele sale impresionante, am remarcat o siluetă în mijlocul ei. Am fost luat cu totul prin surprindere, când am observat că această ființă, care nu atingea un metru în înălțime, purta o robă albă de călugăr și arăta exact ca Sf. Columba. N-am vrut să presupun că sfântul și-a imprimat sufletul pe structura pietrei. Acest lucru ar fi pus sub semnul întrebării integritatea sufletului său. Așadar, am fost extrem de atent să aflu ce tip de ființă era.

Bătrânul înțelept din interiorul Pietrei Ballaun, care s-a arătat înveșmântat ca un călugăr, pentru a da de înțeles că avea o legătură cu Sf. Columba.

De fapt, era un bătrân înțelept, de pe linia elementalilor de pământ. Pentru a clarifica lucrurile, mi-a trimis un val de gânduri. Interpretarea mea a fost că l-a cunoscut pe Sf. Columba și că a comunicat de mai multe ori cu el, cât timp s-a aflat pe Insula Derry. A vrut să-mi indice apropierea pe care a avut-o cu sfântul și de aceea i-a preluat trăsăturile.

Am decis să profit de această întâlnire neașteptată, pentru a-l întreba pe bătrânul înțelept despre fosta intrare în lumea subterană de pe insulă. Acesta m-a condus într-un cimitir aflat mai sus de Biserica Long Tower, spre un colț acoperit în totalitate de vegetație. Acolo am putut simți prezența puternică a elementalilor de pământ. Întrucât se lăsase întunericul și am fost nevoit să amân cercetările pe a doua zi.

Seminarul meu a început de dimineață. În primul rând, i-am dus pe participanți la punctul de concentrare al zănelor de locație

de pe vârful dealului, ca să-i perceapă vibrațiile delicate. Apoi, am mers în colțul cimitirului, pentru a avea o experiență total opusă, întrucât acel loc predominau vibrațiile grele, de pământ. În timp ce întregul grup era profund cufundat în impresiile acelui loc, eu am fost tulburat de o apariție pe care o tot vedeam cu privirea periferică. Am avut impresia că văd o siluetă de om, însă, din cauza faptului că era acoperită de straturi groase de ipsos, nu reușeam să-i percep forma corpului. În loc de gură avea doar o gaură prin care respira; restul corpului era înfășurat strâns, într-o armură de ipsos.

Nu am putut să o evit, oricât de mult aș fi încercat să o dau la o parte de lângă mine, cu puterea minții. În cele din urmă, am fost nevoit să pun capăt meditației și să amân grupul pe a doua zi, astfel încât să pot investiga cauza acestei provocări neașteptate.

A doua zi, dis de dimineață, înainte de începerea seminarului, am mers la Biserica Long Tower pentru a-mi începe din nou cercetările, reluând până și întâlnirea cu bătrânul înțelept de la Piatra Ballaun. De această dată, l-am rugat direct să mă ducă la acel loc, într-un mod care să mă facă să înțeleg misterul.

Mai întâi, m-a dus în biserică pe o ușă lateralnică, ca să privesc din față un vitraliu în care Sf. Columba este pictat alături de două personaje mai mici, cu aspect umanoid. Unul dintre ele se află la picioarele sfântului și mi-a adus aminte imediat de elementalul de pământ pe care l-am întâlnit la Piatra Ballaun și care m-a informat că, în trecut, comunicase cu Sf. Columba. Cealaltă ființă avea aripi, însă nu semăna deloc cu îngerii pe care îi avea sfântul deasupra capului. Intuitiv, m-am gândit că era o ființă-zână.

După aceea, am părăsit biserica și am mers direct la Piatra Ballaun, pentru a vedea dacă, pe lângă bătrânul înțelept, exista și vreun elemental de aer, în interiorul pietrei sau în jurul ei. Însă, în lăuntru meu, nu puteam nici să simt, nici să văd o ființă, deși am perceput că era „prezentă în absența sa”. Eram convins că doi elementali fuseseră cândva ancorați în Piatra Ballaun și, dintr-o dată,

mi-am adus aminte de o reprezentare a pietrei, din perioada când se afla încă pe locul celor Trei Fântâni Sfinte. Puteam vedea două urme, ca două cercuri, pe spatele pietrei. Este știut faptul că în culturile antice, aceste găuri reprezentau punctele de concentrare pentru ancorarea elementalilor. Astfel că l-am întrebat pe bătrânul înțelept din piatră, unde îl puteam găsi pe partenerul lui. Din nou, acesta m-a trimis la colțul acoperit de vegetație din cimitir, unde îl văzusem, cu o zi înainte, pe personajul în armură de ipsos. Mi-am îndreptat mintea pe cale telepatică spre „gnomul Sf. Columba” și am cerut să-mi dea o explicație. El mi-a confirmat bănuiala pe care o aveam – personajul demonic a fost o ființă-zână, care fusese alungată și demonizată. Am primit în conștiința mea și o imagine a unui eveniment istoric care, după costumele pe care le-am văzut, cred că a avut loc în secolul al XVII-lea. Am văzut un episcop arogant din Londonderry care exorciza¹² Piatra Ballaun, de pe locul celor Trei Fântâni Sfinte, pentru a-i împiedica pe oameni să venereze piatra Sf. Columba. Oamenii din acele timpuri erau foarte puternic conectați la acea piatră. Chiar și în prezent, ei o ating cu vârfurile degetelor, înainte de a intra în biserică, Am văzut asta cu ochii mei.

Vibrațiile otrăvitoare ale exorcizării s-au revărsat asupra celor doi elementali extrem de evoluți, care direcționau, în trecut, circuitul energetic din timpul ritualului de inițiere, pe care l-am menționat mai devreme. Apoi, în rolul lor de sfătuitori, au comunicat cu Sf. Columba. Bătrânul înțelept se trăgea de pe linia elementalilor de pământ și cunoștea straturile mai adânci ale materiei – și, astfel, în acel moment critic, a putut să se retragă în structura cristalină a pietrei, scăpând de undele demonizării. Am menționat cazuri similare, când am vorbit despre piticii de pe Insula Srakane, care s-au retras și ei din fața influențelor dăunătoare, în straturile mai adânci ale Pământului.

¹²Un ritual creștin, prin care sunt exterminați așa-numiții demoni.

Însă, sărmana ființă-zână – o deva de ritual – nu avea această posibilitate. Ea a fost otrăvită de energia negativă a exorcizării și a fost ruptă de misiunea ei de la Piatra Ballaun. De atunci, a bântuit în jurul Pietrei, în forma sa demonică. Ascunsă sub un strat gros, format din corpul său energetic dislocat, nu putea decât să spere că, într-o zi, va putea să-și reia locul alături de fratele său iubit, pentru a-i binecuvânta din nou pe oamenii care ating piatra sfântă cu degetele sau cu puterea atenției.

Noi, cei din grupul seminarului, am putut să-i îndeplinim, în sfârșit, dorința. Prin ritualul nostru de purificare, prin vizualizarea de culori și prin cântece armonice, ea a fost înălțată și transformată, până când și-a reluat forma de o frumusețe răpitoare. Toate acestea s-au petrecut într-o singură zi. După ce am rugat-o să-și mute concentrarea într-o mică piatră, a fost dusă, în mod ceremonios, la Piatra Ballaun, pentru a-și relua locul de lângă bătrânul înțelept. Am putut vedea cum a plutit ca un fluture colorat în fața pietrei și deasupra ei.

L-am întrebat și pe bătrânul înțelept dacă îl puteam ajuta să se elibereze de structurile cristaline. Nu, ne-a spus el. Încă nu se găsea în siguranță în lumea oamenilor, deoarece experiențele în care a fost victima slăbiciunii omenești erau încă prea dureroase. În tăcere, ne-am rugat ca toți cei care aveau să atingă piatra pe viitor să simtă nu doar că sunt binecuvântați de moștenirea spiritual-energetică ce impregna locul, ci să primească și binecuvântarea inteligențelor pline de iubire din natură.

Bibliografie

În engleză:

- Bloom, William: *Devas, Fairies and Angels: A Modern Approach*. Gothic Image, Glastonbury 1986
 The Findhorn Community: *The Findhorn Garden*. Findhorn Press 1987
 Hodson, Geoffrey: *The Kingdom of the Gods*. Madras 1980

În germană:

- Höflinger, Heinz/Lehner, Thomas: *Der Feengarten*. Freiburg i.Br. 1985
 Lorber, Jakob: *Der Grossglockner – ein Evangelium der Berge*. Bietigheim 1923
 Marwede, Wendelin: *Die Zwergsagen in Deutschland nördlich des Mains*. Würzburg 1933 (Disertație la Universitatea Cologne)
 Petzold, Leander: *Kleines Lexikon der Dämonen und Elementargeister*. München 1990
 Ibid: *Sagen aus Salzburg*. München 1993
 Pogačnik, Marko: *Die Erde heilen. Das Modell Türrich*. München 1989
 Ibid: *Die Landschaft der Göttin. Heilungsprojekte in bedrohten Regionen Europas*. München 1993
 Poortvliet, Rien/Huygen, Wil: *Das große Buch der Heinzelmännchen*. München 1992
 Ibid: *Das geheime Buch der Heinzelmännchen*. München 1993
 Spiesberger, Karl: *Naturgeister – Wie Seher sie schauen, wie Magier sie rufen*. Berlin 1978
 Steiner, Rudolf: *Die Geistigen Wesenheiten in den Himmelskörpern und Naturreichen*. Dornach 1960

Cuprins:

Introducere.....	5
Capitolul 1 - Pătrunderea mea într-o lume necunoscută.....	10
Capitolul 2 - Tărâmul ființelor elementale	38
Capitolul 3 - Zeița și cei șapte pitici	71
Capitolul 4 - Clasificarea lumii elementale.....	97
Capitolul 5 - Evoluția în tărâmurile elementale	128
Capitolul 6 - Temple ale naturii.....	142
Capitolul 7 - Elementarul personal al animalelor și oamenilor	158
Capitolul 8 - Vindecarea distorsiunilor din lumea elementală.	176
Bibliografie	203

CĂRTI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vișan

Metodă rapidă de învățare a gramaticii limbii engleze	6,50 LEI
Exerciții de gramatică engleză vol I	5,50 LEI
Exerciții de gramatică engleză vol. II	7,50 LEI

Neale Donald Walsch

Conversații cu Dumnezeu, volumul I, II, III	31.00 LEI
Prietenie cu Dumnezeu	8,00 LEI
Comuniune cu Dumnezeu	6,00 LEI
Momente de grație	6,00 LEI
Cei ce aduc lumina	3,00 LEI
Dumnezeul de mâine	20,00 LEI
Acasă cu Dumnezeu	15,00 LEI
Ce vrea Dumnezeu	18,00 LEI

Paul Ferrini

Iubire fără condiții, Reflecții ale Minții Christice	3,50 LEI
Linistea inimii, Reflecții ale Minții Christice, partea a II-a	6,00 LEI
Miracolul iubirii, Reflecții ale Minții Christice, partea a III-a	5,00 LEI
Întoarcerea în grădină, Reflecții ale Minții Christice, partea a IV-a	5,00 LEI
Cuvinte de înțelepciune pentru fiecare zi	7,00 LEI
Amour sans conditions (lb. franceză)	10,00 LEI
Legile Dragostei	8,00 LEI
Puterea Dragostei	8,00 LEI
Iubirea este Evanghelia mea	8,00 LEI
Cum să creăm o relație spirituală	10,00 LEI
Christul cel viu	15,00 LEI

Debbie Ford

Partea întunecată a căutărilor de lumină	6,00 LEI
Întrebări potrivite	5,00 LEI
Secretul umbrei	12,00 LEI